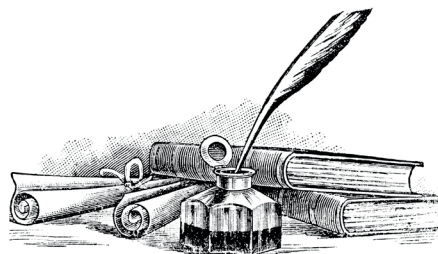


Съботни библейски уроци

ЮЛИ - СЕПТЕМВРИ 2026 г.

Ходене с Исус



Съдържание

1. Божията любов към човека	5
2. Нуждата на грешника от Христос	13
3. Покаяние	21
4. Изповед	29
5. Посвещение	37
6. Нашата вяра и приемането ни от Бога	44
7. Разпознаване на Христовия последовател	51
8. Израстване в Христос	58
9. Живот и служене	65
10. Познание за Бога	73
11. Привилегията на молитвата	80
12. Какво да правим със съмнението	87
13. Радост в Господа	94
ЗАЛЕЗ НА СЛЪНЦЕТО	102
Програма за сутрешно и вечерно богослужение	103

Съботни библейски уроци, една ежедневна учебна програма, която се основава единствено на Библията и Духа на пророчеството, без допълнителни коментари. Цитатите са възможно най-кратки, за да предоставят кратки, директни мисли. Скоби [] се поставят в някои случаи, за да се осигури яснота, подходящ контекст и гладка четливост. Силно се препоръчва по-нататъшно изследване на изходните материали. Страниците на всички цитати от Духа на пророчеството са според оригиналното им издание на английски език.

Илюстрации и корица: Корица iStockphoto, Църквата в Ченай (Индия), Образователен отдел към ГК, Филипинската уния.

Уроците са изготвени от

Генералната конференция на АСД РЕФОРМАТОРСКО ДВИЖЕНИЕ

<http://www.sdarm.org>

e-mail: info@sdarm.org

Църква

АДВЕНТИСТИ ОТ СЕДМИЯ ДЕН РЕФОРМАТОРСКО ДВИЖЕНИЕ

ул. „Св. св. Кирил и Методий“ № 74, гр. София - 1202

Телефони за връзка:

0878 112 694 - Председател

0888 983 942 - Секретар

За кореспонденция: 1000 гр. София, п. кутия 614

e-mail: sdarm.bg@abv.bg

ISSN 1312-1200

www.sdarm-bg.org

Предговор

Поредичата от уроци за изучаване през това тримесечие, „Ходене с Исус“, се основава на книгата „Пътят към Христа“, която може да бъде четена глава по глава като коментар към уроците от Писанията.

Някои ученици в съботното училище вероятно ще си спомнят кога за последно тази тема е бил разглеждана - през първото тримесечие на 1980 г. За нас е удоволствие да я представим наново със свеж дизайн и допълнителни материали, но със същите дълбоки истини, изказани толкова отдавна.

Твърде често хората мислят, че техният небесен Отец е студен и отдалечен от тях, възприемат Го като един суров и строг съдия. Те не забелязват дълбочината на Неговата любов към тях и нежната грижа, която тай в сърцето Си към всички Негови чеда.

Но първото нещо, което би трябвало да се представя на хората е Божията любов, а следващото нещо - фактът, че грешникът е безпомощен, без надежда и се нуждае от Спасител. Животът на Христос, Който дойде, за да спаси грешниците, показва, че съществува сигурен път, по който да се завърнем при небесния Отец.

Темите, обхванати от уроците през това тримесечие, се занимават с основните опитности в християнския живот и са особено приспособени за новите във вярата души, които се стремят да растат в благодатта. Добре е всички вярващи да преглеждат тези теми от време на време не само за лична полза, но и за да са наясно кой е най-добрият начин, по който да помогнат и на други души да дойдат при Христос.

Едно подредено представяне на доктриналните истини може да доведе до тяхното по-ясно разбиране и приемане, и в крайна сметка да даде възможност някой да бъде приет като член на църквата. Но, дори като църковен член, ако такъв човек не бъде доведен до връзка с Христос, тогава той няма истинския живот - вечният живот. Наистина, само „който вярва в Сина, има вечен живот...“ (Йоан 3:36).

Всеки член на съботното училище би трябвало да има свидетелството на Духа в собствения си дух, че е наистина осиновен в Божието семейство. Всеки би следвало да осъзнае, че личният му пример, собствената му постоянна зависимост от небесния Отец, по всяко време и за всички неща, трябва да бъде реална и практична. Нужно е повече от слабата, човешка любов. Всички се нуждаят от Божиата любов - безкористната Божия любов, която да бъде всадена в сърцето и душата им, за да могат да обичат така, както Той обича.

Нека това бъде опитността на всеки един член на съботното училище!

Съботноучилищният отдел при Генералната конференция

Събота, 4 юли 2026 г. е ден за всеобщ пост, за молитва, за лично осветление и за успеха на Божието дело.

Дарения от първата събота

4 юли 2026 г.



Разширяване на църквата в гр. Ченай, Индия

Град Ченай, по-рано известен като Мадрас, е столицата и най-големият град на Тамил Наду - най-южният щат на Индия. Намира се на Короманделския бряг в Бенгалския залив (*в югоизточната част на Индия - бел. прев.*). Според индийското преброяване от 2011 г. Ченай е шестият най-гъсто населен град в страната и формира четвъртата най-гъсто населена градска агломерация. Основана през 1688 г., община Голям Ченай е най-старата общинска организация в Индия и втората най-стара в света след Лондон. Ченай разполага с търговски център, в който участват около 15 000 индустрии. Освен това е основен център за медицински туризъм, поради което е наричан „здравната столица на Индия“. В града се помещава и голяма част от автомобилната индустрия на страната, откъдето идва и другото му название - „индийският Детройт“. Ченай е единственият южноазиатски град, който е класиран сред „Топ 10 на кулинарните градове“ на Националното географско дружество (National Geographic), а през 2015 г. е класиран на девето място в класацията на най-добрите космополитни градове в света на издателството „Самотна планета“ (*Lonely Planet - издателство, с туристическа насоченост, което публикува пътеводители и разговорници - бел. прев.*).

Днес населението на Голям Ченай е над 12 млн д., като в момента се увеличава с постоянен темп от 2,34% годишно. Градът е дом на население от различни етнорелигиозни общности. Според преброяването от 2011 г. по-голямата част от населението на Ченай са индуци (80,73%), следвани от 9,45% мюсюлмани, 7,72% - християни, 1,27% - други и 0,83%, които заявяват, че не изповядват никаква религия или религиозни предпочитания.

Към 2019 г. 40% от 1,788 млн семейства в града живеят под прага на бедността. Към 2017 г. градът има 2,2 милиона домакинства, като 40% от жителите не притежават собствен дом. В Ченай съществуват около 1131 гета, в които живеят над 300 000 домакинства. Там живеят всякакви хора и всички имат нужда да чуят в тези последни дни вечното евангелие на Исус Христос.

Поради икономически трудности не успяхме да завършим изграждането на църквата в Ченай в рамките на очакваното време. Сега, с работата, която вече е в ход, осъзнаваме и необходимостта от разширяване на проекта с допълнително изграждане на помещения за проповедниците, конферентна зала и класни стаи за детското съботно училище. За да постигнем това, определено имаме нужда да се обърнем към щедростта на възлюбените ни църкви по света.

Призоваваме най-сериозно нашите братя, сестри и младежи, за вашите щедри дарения от сърце за този проект.

Предварително ви благодарим и нека Господ да благослови богато всички ви!

Вашите братя и сестри от гр. Ченай, Индия

Божията любов към човека

ТЕКСТ ЗА ЗАПАМЕТЯВАНЕ: „Вижте каква любов е дал нам Отец, да се наречем Божии чада; а такива и сме. Затова светът не познава нас, защото Него не позна“ (1 Йоаново 3:1).

Препоръчително четиво: *Пътят към Христа*, гл. 1 „Божията любов към човека“, (с. 9 - 15 англ. изд.)

„Бог е любов. Както лъчите светлина се излъчват от слънцето, така се излъчват от Него любов, светлина и радост към всички Негови творения.“
Мисли от планината на блаженствата, с. 77.

1. БОГ Е ЛЮБОВ

нед., 28 юни

а. Какви доказателства за Божията любов са дадени на човеците? Изход 34:6, 7; Йона 4:2 (последна част); Еремия 31:3.

Изход 34:6, 7: *Господ замина пред него и прогласи: Господ, Господ, Бог жалостив и милосърд, дълготърпелив, Който изобилва с милост и с вярност, 7 Който пази милост за хиляди поколения, прощава беззаконие, престъпление и грях, но никак не обезвинява виновния, въздава беззаконието на бащите върху чадата и върху внуците им, до третото и до четвъртото поколение.*

Йона 4:2 (последна част): *Защото ми е по-добре да умра отколкото да живея.*

Еремия 31:3: *Господ ми се яви отдавна и рече: Наистина те възлюбих с вечна любов; затова продължих да ти показвам милост.*

„Божиятото слово разкрива Неговия характер. Сам Той изяви Своята безкрайна любов и състрадание. Когато Мойсей се помоли: „Покажи ми, моля, славата Си“, Господ отговори: „Аз ще сторя да mine пред тебе всичката Моя благод.“ (Изход 33:18, 19). Това е Неговата слава. Когато премина пред Моисей, Бог прогласи: „Господ, Господ, Бог жалостив и милосърд, дълготърпелив, Който изобилва с милост и с вярност, Който пази милост за хиляди поколения, прощава беззаконие, престъпление и грях...“ (Изход 34:6, 7). Той е „дълготърпелив и милостив“ (Йона 4:2), „защото му е угодно да прави милост“ (Михей 7:18 - Царигр. превод).“ *Пътят към Христа*, с. 10.

6. С каква цел Бог изпрати Своя Син на Земята? Матей 11:27; Йоан 14:8, 9.

Матей 11:27: *Всичко Ми е предадено от Отца Ми; и, освен Отца, никой не познава Сина; нито познава някой Отца, освен Синът и оня, комуто Синът би благоволил да Го открие.*

Йоан 14:8, 9: *Филип Му казва: Господи, покажи ни Отца, и достатъчно ни е. 9 Исус му казва: Толкова време съм с вас и не познаваш ли Ме Филипе? Който е видял Мене, видял е Отца; как казваш ти: Покажи ми Отца?*

„Сатана е подвел човеците да възприемат Бога като Същество, Чие-то главно качество е строгата справедливост - като един безпощаден съдия, суров, взискателен кредитор. Обрисувал е Твореца като такъв, Който наблюдава човеците с ревниво око, само и само да зърне някоя тяхна слабост или грешка, за да може после да стовари наказанията Си върху тях. Точно затова Исус дойде да живее всред хората - да премахне тази мрачна сянка, като разкрие пред света безпределната Божия любов.“ *Пак там, с. 11.*

2. МИСИЯТА НА ИСУС

пон., 29 юни

а. Как Исус описа Своята земна мисия? Лука 4:16–18.

Лука 4:16-18: *И дойде в Назарет, дете беше отхранен, и по обичая си влезе в синагогата един съботен ден и стана да чете. 17 И подадоху Му книгата на пророк Исаия; и Той, като отвори книгата, намери мястото дете бе писано: - 18 „Духът на Господа е на Мене, защото Ме е помазал да благовестявам на сиромасите; прати Ме да проглася освобождение на пленниците, и прогледване на слепите, да пусна на свобода угнетените.*

[Лука 4:18 цитирано.] Това беше Неговата работа тук на земята. Той обикаляше, вършейки добрини, и лекуваше всички угнетявани от Сатана. Имаше цели села, където не се чуваше охкане от болест в нито един дом, защото Той беше минал оттам и беше излекувал всичките им болни. Делата Му доказваха Неговото Божествено помазание. Любов, милост и състрадание се разкриваха във всеки жест на Неговия живот; сърцето Му преливаше от нежно съчувствие към човешките чеда. И най-бедните, и най-скромните не се страхуваха да се приближат до Него. Даже малките дечица се чувстваха привлечени. Те обичаха да се катерят по коленете Му и да се взират в това замислено лице, което излъчваше такава доброта и любов.“ *Пътят към Христа, с. 11, 12.*

„Исус виждаше във всяка душа човек, когото трябваше да покани за Своето царство. Той достигаше сърцата на хората, отивайки сред тях като човек, който им желае доброто. Търсеше ги по оживените улици, в частните домове, в лодките, в синагогата, край брега на езерото, на сватбеното празненство. Срещаше ги в техните всекидневни занятия и проявяваше интерес към светските им дела. Даваше им наставления в техните домове, където влияеше на семействата със Своето Божествено присъствие. Силното Му лично съпричастие Му помагаше да спечелва сърцата. Често се отдалечаваше в планините за уединена молитва, но това беше подготовка за активна работа сред хората. След тези периоди на уединение се връщаше, за да помага на болните, да учи невежите, да разкъсва веригите на пленените от Сатана.“ *Копнежът на вековете*, с. 151.

б. Какъв пример имаме, че Христос бе верен да изобличава зло, при все че бе изпълнен с любов и състрадание? Йоан 9:39–41; Матей 21:12, 13.

Йоан 9:39-41: И Исус рече: За съдба дойдох аз на този свят, за да виждам невидящите, а виждащите да ослепеят. 40 Ония от фарисеите, които бяха с Него, като чува това, рекоха Му: Да не сме и ние слепи? 41 Исус им рече: Ако бяхте слепи, не бихте имали грях, но понеже сега казвате: Виждаме, грехът ви остава.

Матей 21:12, 13: И Исус влезе в Божия храм, и изпъди всички, които продаваха и купуваха в храма, и прекатури масите на среброменителите, и столовете на ония, които продаваха гълъбите, и каза им: 13 Писано е: „Домът ми ще се нарече молитвен дом“, а вие го правите разбойнически вертеп.

„Исус не скриваше нито дума от истината, но я изговаряше винаги с любов. В Своите отношения с хората проявяваше най-голям такт и деликатност. Никога не беше груб, никога без нужда не изговаряше дори и една строга дума, никога не причиняваше ненужна болка на някоя чувствителна душа. Не осъждаше човешките слабости. Говореше истината, но винаги с любов. Порицаваше лицемерието, неверието и нечестието; но сълзи задавяха гласа Му, когато изговаряше съдбоносните укори... Всяка душа бе скъпа в очите Му. Макар винаги да се държеше с Божествено достойнство, Той се снишаваше до всяко човешко същество и се отнасяше с нежно съчувствие към всеки член на Божието семейство. В лицето на всички хора Той виждаше паднали същества, чието спасение беше Неговата земна мисия.“ *Пътят към Христа*, с. 12.

а. Какъв тежък товар носеше нашият Спасител през целия си земен живот? Исаия 53: 5-7; Лука 2:48, 49.

Исаия 53:5-7: Но Той биде наранен поради нашите престъпления, бит биде поради нашите беззакония; на Него дойде наказанието докарващо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцелихме. 6 Всички ние се заблудихме както овце, отбихме се всеки в своя път; и Господ възложи на Него беззаконието на всички ни. 7 Той беше угнетяван, но смири Себе Си, и не отвори устата Си; както агне водено на клане, и както овца, която пред стригачите си не издава глас, така Той не отвори устата Си.

Лука 2:48: 49: И като Го видяха, смаяха се; и рече Му майка Му: Синко защо, постъпи тъй с нас? Ето, баща Ти и аз наскърбени Те търсехме. 49 А Той им рече: Защо да Ме търсите? Не знаете ли че трябва да се намеря около дома на Отца Ми?

„Исус се бе нагърбил с ужасно тежката отговорност за спасението на хората. Знаеше, че ако не настъпи решителен поврат в принципите, целите и намеренията на човешкия род, всички щяха да погинат. Това тегнеше в душата Му, но никой не можеше да допусне колко тежък товар е. Бе сам и в детството, и в младостта, и в зрялата Си възраст. И все пак, в Неговото присъствие хората се чувстваха като на небето. Ден след ден Той посрещаше изпитания и изкушения; не минаваше ден, без да бъде доведен до контакт със злото и да стане свидетел на неговата власт над онези, които се стремеше да благославя и да спасява. Но въпреки това не се уморяваше, нито се обезсърчаваше.

Винаги подчиняваше желанията Си на стриктното изпълнение на Своята мисия. Той възвеличи живота Си, като в него напълно покори всичко на волята на Своя Отец. Като дете, когато майка Му Го намери в училището на равините и Го запита: „Синко, защо постъпи тъй с нас?“, Той отговори и отговорът Му е основният тон на делото на Неговия живот: „Защо да Ме търсите? Не знаете ли, че трябва да се намеря около дома на Отца Ми?“ (Лука 2:48, 49).

Животът на Христос беше живот на непрекъснато себеотрицание. В този свят Той нямаше дом, освен когато любезни приятели Му осигуряваха подслон като на странник. Той дойде, за да живее заради нас живота на най-бедните и да работи сред страдащите и нуждаещите се. Непризнат и непочитан, Той живееше сред хората, за които бе направил толкова много.“
Служители на евангелието, с. 42, 43.

б. На какво ни учи потокът на изобилната Божия любов за нашия небесен Отец? Йоан 3:16; 1 Йоаново 4:9, 10.

Йоан 3:16: *Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот.*

1 Йоан. 4:9, 10: *В това се яви Божията любов към нас, че Бог изпрати на света Своя единороден Син, за да живеем чрез Него. 10 В това се състои любовта, не че ние сме възлюбили Бога, но че Той възлюби нас и прати Сина Си като милостивение за греховете ни.*

„Но тази велика жертва не бе принесена, за да породи в сърцето на небесния ни Отец любов към човека, нито пък за да Го накара да пожелае да ни спаси. Не, не! „Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син“ (Йоан 3:16). Нашият небесен Баща ни обича не заради това велико изкупление, напротив - Той осигури изкуплението, защото ни обича. Христос бе средството, чрез което Бог можеше да излее Своята безпределна любов върху един паднал в грях свят. „Бог в Христа примиряваше света със Себе Си“ (2 Кор. 5:16). Той страдаше заедно със Своя Син. С агонията в Гетсиманската градина, със смъртта на Голгота сърцето на безкрайната Любов плащаше цената на нашето изкупление.“ *Пътят към Христа, с. 13.*

4. НАШИЯТ ЗАМЕСТНИК И ГАРАНТ

ср., 1 юли

а. Коя е основата на спасението на душите ни? 1 Коринтяни 1:30; Деяния 16:31.

1 Коринт. 1:30: *А от Него сте вие в Христа Исуса, Който стана за нас мъдрост от Бога, и правда, и освещение, и изкупление.*

Деян. 16:31: *А те казаха: Повярвай в Господа, Исуса [Христа], и ще се спасиш, ти и домът ти.*

„О, колко жадуваше и копнееше Христос да спаси погиналото! Тялото, разпънато на кръста не отне от Неговата божественост, от Неговата Божия сила да спасява чрез човешката Му саможертва всички, които биха приели Неговата праведност. Умирайки на кръста, Той прехвърли вината от престъпника към божествения Заместник чрез вяра в Него като Негов личен Изкупител. Греховете на един виновен свят, които символично са представени като „мораво“ (по Исая 1:18), бяха вменени на Божествения Гарант.“ *Този ден с Бога, с. 236.*

б. Какво стори Христос за нашето изкупление, което е отвъд всяко човешко усилие или мъдрост? Йоан 10:17; Римляни 5:6-8.

Йоан 10:17: *Затова Ме люби Отец, защото Аз давам живота Си, за да го взема пак.*

Рим. 5:6-8: *Понеже, когато ние бяхме още немощни, на надлежното време Христос умря за нечестивите. 7 Защото едва ли ще се намери някой да умре даже за праведен човек; (при все че е възможно да дръзне някой да умре за благия); 8 но Бог препоръчва Своята към нас любов в това, че, когато още бяхме грешници, Христос умря за нас.*

„Моят Отец ви обича толкова много, че Ме е обикнал още повече, задето дадох живота Си, за да ви изкупя. Като станах ваш Заместник и Гарант, като отдадох живота Си, поемайки върху Себе Си вашите задължения, вашите престъпления, Аз станах още по-скъп на Своя Отец; защото чрез Моята жертва Бог може да бъде и справедлив, и в същото време да оправдае всеки, който вярва в Исус.“

Никой освен Божият Син не можеше да осъществи нашето изкупление. Защото единствено Този, Който бе в обятията на Бог Отец, беше в състояние да ни Го открие. Само Този, Който познаваше висините и дълбините на Божията любов, можеше да я разкрие и покаже. Нищо по-малко от безкрайната жертва, принесена от Христос за падналото човечеството, не би могло да изрази любовта на Бог Отец към хората.“ *Пътят към Христа, с. 14.*

в. Какво можа да свидетелства ап. Йоан за нашия застъпник пред Божия престол? 1 Йоаново 1:1-3.

1 Йоан. 1:1-3: *Това, което беше отначало, което чухме, което видяхме с очите си, което изгледахме и ръцете ни попипаха, за Словото на Живота, - 2 (защото животът се яви, и ние видяхме, и свидетелствуваме, и ви възвестяваме вечния живот, който беше у Отца и се яви нам), - 3 това, което сме видели и чули, него възвестяваме и на вас, за да имате и вие общение с нас; а пък нашето общение е с Отца и с Неговия Син Исус Христос.*

„Малцина са тези, които осъзнават ужасния характер на греха и които разбират огромната разруха, която дойде в резултат от нарушаването на Божия закон. Когато изследваме чудния план на изкуплението за възстановяване на грешника към моралния образ на Бога, виждаме, че единственият начин, по който избавлението на човека можеше да бъде извършено, бе саможертвата и несравнимото снизхождение и любов на Божия Син. Единствено Той е имал силата да води битките с великия противник на Бога и на човека. И като наш заместник и гарант, Той даде власт на онези, които се захващат за Него чрез вяра, да станат победители в Неговото име и чрез Неговите заслуги.“ *Християнско възпитание, с. 112.*

а. Какво даде право на Христос да заплати цената за нашето изкупление? 1 Петрово 1:18, 19; Евреи 5:8, 9.

1 Петр. 1:18, 19: Като знаете, че не с тленни неща - сребро или злато - сте изкупени от суетния живот, предаден вам от бащите ви, 19 но със скъпоценната кръв на Христа, като на агнец без недостатък и пречист,

Евреи 5:8, 9: Ако и да беше Син, пак се научи на послушание от това, което пострада, 9 и като се усъвършенствува, стана причина за вечно спасение за всички, които Му са послушни.

„Цената, платена за нашето изкупление, безкрайната жертва на небесния ни Баща, изразяваща се в отдаването на живота на Неговия Син за нас - всичко това трябва да ни помогне да придобием най-възвишени представи за онова, което можем да станем чрез Христос. Когато видя височината, дълбочината и ширината на Божията бащина любов към погиващото човечество, вдъхновеният от Бога апостол Йоан се изпълни с преклонение, възхищение и страхопочитание; и като не можа да намери подходящ език и думи, с които да изрази величието и нежността на тази любов, той призова света да се вгледа в нея... Каква висока стойност придава на човека това положение! Чрез престъпването на закона човешките синове станаха поданици на Сатана. Чрез вяра в изкупителната жертва на Христос синовете на Адам могат да станат синове на Бога. Чрез приемането на човешко естество Христос извисява човечеството. Падналите в грях хора са поставени там, където чрез връзка с Христос могат наистина да станат достойни за названието Божии синове.“ *Пътят към Христа, с. 15.*

б. С какви думи ап. Йоан изрази величината на Божията любов? 1 Йоаново 3:1, 2.

1 Йоан. 3:1, 2: Вижте каква любов е дал нам Отец, да се наречем Божии чада; а такива и сме. Затова светът не познава нас, защото Него не позна. 2 Възлюбени, сега сме Божии чада, и още не е станало явно какво ще бъдем; но знаем, че когато стане явно, ще бъдем подобни Нему, защото ще Го видим както е.

„Никъде не може да се намери подобна любов! Деца на небесния Цар! О, какво скъпоценно обещание! Тема за най-дълбоко размишление! Безподобната Божия любов към свят, който не Го обичаше! Тази мисъл има покоряваща и смекчаваща сила върху душата и довежда ума да бъде запленил от Божията воля. Колкото повече изучаваме Божия характер в

светлината на кръста, толкова повече съзираме милост, нежност и прощение, съчетани с безпристрастие и справедливост; и по-ясно прозираме безбройни свидетелства за една любов, която е безкрайна и за едно нежно съчувствие, което далеч надминава милостта и състраданието на майката към нейното своенравно и лошо дете.“ *Пак там*, с. 15.

ВЪПРОСИ ЗА ЛИЧЕН ПРЕГОВОР

пет., 3 юли

1. Опишете най-важните черти на Божия характер.
2. Как Исус разкри Божия характер, докато живееше на земята?
3. Как мисията на Христос повлия на изборите, които правеше в ежедневието?
4. На какви уроци ни учи Исус с това, че стана наш Заместник?
5. Опишете върховния дар на Христос за нас.

Нуждата на грешника от Христос

ТЕКСТ ЗА ЗАПАМЕТЯВАНЕ: „Отговори Исус и рече му: Истина, истина ти казвам: Ако се не роди някой изново, не може да види царството Божие“ (Йоан 3:3).

Препоръчително четиво: *Пътят към Христа*, гл. 2 „Нуждата на грешника от Христос“, (с. 17 - 22 англ. изд.)

„Единствената надежда за изкупление за нашата паднала раса е в Христос.“ *Копнежът на вековете*, с. 147.

1. ПЪРВОНАЧАЛНОТО СЪСТОЯНИЕ НА ЧОВЕКА

нед., 5 юли

а. Опишете първоначалното състояние на човека в Едем. Битие 1:26, 27, 31; Псалм 8: 4-6.

Битие 1:26, 27, 31: *И Бог каза: Да създадем човека по Нашия образ, по Наше подобие; и нека владее над морските риби, над небесните птици, над добитъка, над цялата земя и над всяко животно, което пълзи по земята. 27 И Бог създаде човека по Своя образ; по Божия образ го създаде; мъж и жена ги създаде. 31 И Бог видя всичко, което създаде; и, ето, беше твърде добро. И стана вечер, и стана утро, ден шести.*

Пс. 8:4-6: *Казвам си: Що е човек та да го помниш? Или човешки син та да го посещаваши? 5 А Ти си го направил само малко по-долен от ангелите, и със слава и чест си го увенчал. 6 Поставил си го господар над делата на ръцете Си; всичко си подчинил под нозете му.*

„Първоначално човекът беше надарен с благородни сили и добре уравновесен ум. Бе съвършен в цялото си същество и в пълна хармония с Бога.“ *Пътят към Христа*, с. 17.

„Човек трябваше да носи Божия образ както външно, така и в характера си. Христос единствен е „отпечатък“ (Евр. 1:3) на Отца; но човекът бе създаден по подобие на Бога. Неговото естество беше в хармония с Божията воля. Умът му бе способен да схваща Божествените неща. Чувствата му бяха чисти; апетитът и страстите му се контролираха от разума. Той бе свят и щастлив да носи Божия образ и да бъде съвършено послушен на Неговата воля.“ *Патриарси и пророци*, с. 45.

6. Как подейства Сатана, за да осуети Божествения план за сътворението на човека? Битие 3:1 -7; Римляни 6:16; 1 Йоаново 2:16.

***Битие 3:1-7:** А змията беше най-хитра от всички полски зверове, които Господ Бог беше създал. И тя рече на жената: Истина ли каза Бог да не ядете от всяко дърво в градината? 2 Жената рече на змията: От плода на градинските дървета можем да ядем; 3 но от плода на дървото, което е сред градината, Бог каза: Да не ядете от него, нито да се допрете до него, за да не умрете. 4 А змията рече на жената: Никак няма да умрете; 5 но знае Бог, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете, като Бога, да познавате доброто и злото. 6 И като видя жената, че дървото беше добро за храна, и че беше приятно за очите, дърво желателно, за да дава знание, взе от плода му та яде, даде и на мъжа си да яде с нея, та и той яде. 7 Тогава се отвориха очите и на двамата и те познаха, че бяха голи; и съшиха смокинови листа та си направиха препаски.*

***Рим. 6:16:** Не знаете ли, че комуто предавате себе си като послушни слуги, слуги сте на оня, комуто се покорявате, било на греха, който докарва смърт, или на послушанието, което докарва правда?*

***1 Йоан. 2:16:** Защото всичко що е в света, - похотта на плътта, пожеланието на очите, и тщеславието на живота, - не е от Отца, но е от света.*

„Поради непослушанието силите на човека бяха покварени и себелюбието зае мястото на любовта. Чрез нарушението и престъпването на закона неговото естество отслабна толкова много, че му беше вече невъзможно със собствени сили да се съпротивлява на злото. Той бе пленен от Сатана и щеше да си остане така завинаги, ако Бог не се беше намесил специално. Намерението на изкушителя беше да осуети Божия план по сътворението на човека и да изпълни земята с окаянство и опустошение. После щеше да посочи всичкото това зло като резултат от Божието дело - сътворяването на човека.“ *Пътят към Христа, с. 17.*

2. БЯГАНЕ ОТ БОЖИЕТО ПРИСЪСТВИЕ

пон., 6 юли

а. Как реагираха Адам и Ева, когато чуха Божия глас, след като бяха съгрешили? Битие 3:8 - 10.

***Битие 3:8-10:** И при вечерния ветреца чува гласа на Господа Бога, като ходеше из градината; и човекът и жена му се скриха от лицето на Господа Бога между градинските дървета. 9 Но Господ Бог повика човека и му рече: Где си? 10 А той рече: Чух гласа Ти в градината и уплаших се,*

защото съм гол; и се скрих.

б. Защо грешните човешки същества не могат да стоят в присъствието на Безкрайния? Изход 33:20; Второзаконие 4:23, 24.

Изход 33:20: Рече още: Не можеш видя лицето Ми; защото човек не може да Ме види и да остане жив.

Второзак. 4:23, 24: Внимавайте на себе си да не забравяте завета, който Господ вашият Бог направи с вас, да не би да си правите идол, подобие на нещо, което Господ твоят Бог ти е запретил; 24 защото Господ твоят Бог е огън пояждащ, Бог ревнив.

„В своето безгрешно състояние човекът с радост общуваше с Онзи, „в Когото са скрити всичките съкровища на премъдростта и на знанието“ (Колос. 2:3). Но след грехопадението престана да намира радост в светостта и потърси да се скрие от Божието присъствие. Такова е все още състоянието на необновеното сърце. То не е в хармония с Бога и не намира радост в общуването с Него. Грешникът не би могъл да бъде щастлив в Божието присъствие; той ще поиска всячески да избегне общуването със святите същества. Ако би било разрешено на такъв да влезе в небето, за него не би имало никаква радост. Духът на безкористната любов, който царува там - всяко сърце да откликва на сърцето на безпределната Любов - не би докоснал никаква струна в неговата душа, за да отвърне на този призив. Неговите мисли, неговите интереси, неговите подбуди биха били напълно чужди на мислите, интересите и подбудите, ръководещи сърцата на небесните обитатели. Той би бил една дисхармонична нота в небесната мелодия. Небето би било за него място на мъчение; той би копнял да можеше да бъде скрит от Онзи, Който всъщност представлява небесната светлина и е центърът на небесната радост. Така че, изключването на нечестивите от небето не е произволна заповед от страна на Бога; те сами са се отстранили чрез собствената си непригодност за живеене в него. Божиата слава би била за тях огън пояждащ. Те биха предпочели унищожение и смърт, само и само да могат да се скрият от лицето на Онзи, Който умря, за да ги изкупи.“ *Пътят към Христа, с. 17, 18.*

в. Защо е невъзможно за човека сам да избегне наказанието за греха? Йов 14:4; Римляни 8:7, 8; Исая 64:6.

Йов 14:4: Кой може да извади чисто от нечисто? Никой.

Рим. 8:7, 8: Защото копнежът на плътта е враждебен на Бога, понеже не се покорява на Божия закон, нито пък може; 8 и тия, които са плътски, не могат да угодят на Бога.

Исаия 64:6: *Защото всички станахме като човек нечист, и всичката ни правда е като омърсена дреха; ние всички ведем като лист, и нашите беззакония ни завличат както вятъра.*

„Невъзможно е за нас със собствени сили да се извадим от ямата на греха, в която сме затънали. Сърцата ни са зли и ние не можем да ги променим. „Кой може да извади чисто от нечисто? Никой!“ (Йов 14:4)... Възпитанието, културата, упражняването на волята, човешките усилия - всички тези неща имат своята собствена сфера на действие, но в този случай са безсилни. Те могат да произведат някаква външна коректност в поведението, но не могат да променят сърцето; не могат да очистят изворите на живота. Трябва една сила да заработи отвътре, да дойде нов живот отгоре, преди хората да могат да бъдат променени от грях към святост. Тази сила е Христос. Единствено Неговата благодат може да съживи безжизнените способности на душата и да я привлече към Бога, към светостта.” *Пак там, с. 18.*

3. НУЖДАТА ОТ СПАСИТЕЛ

вт., 7 юли

а. Какво трябва да осъзнаем относно човешкото сърце? Псалм 14:1-3; Римляни 3:9-11.

Пс. 14:1-3: *За първия певец. Давидов псалом. Безумният рече в сърцето си: Няма Бог. Поквариха се; сториха развалени дела; няма кой да прави добро. 2 Господ надникна от небесата над човешките чада за да види, има ли някой разумен, който да търси Бога. 3 Всички се отбиха от пътя, заедно се развратиха; няма кой да прави добро, няма ни един.*

Рим. 3:9-11: *Тогава що следва? Имаме ли ние някакво предимство над езичниците? Никак; защото вече обвинихме юдеи и гърци, че те всички са под грях. 10 Както е писано: - „Няма праведен ни един; 11 няма никой разумен, няма кой да търси Бога.*

„Божие Слово заявява: „Понеже всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога“ (Римляни 3:23). „Няма кой да прави добро, няма ни един“ (Римляни 3:12). Мнозина се заблуждават относно състоянието на сърцата си. Те не осъзнават, че естественото сърце е измамливо повече от всичко и е страшно болно. Те се загръщат със собствената си праведност и са доволни от постигането на собствения си човешки стандарт за характер; но как фатално се провалят, като не могат да достигнат Божествения стандарт и не успяват със собствени сили, от себе си да изпълнят Божиите изисквания.” *Избрани вестни, кн. 1, с. 320.*

б. Защо ние като човешки същества не сме в състояние да съзираме духовната сфера и да виждаме Божието царство? 1 Коринтяни 2:14; 2 Коринтяни 4:4.

1 Коринт. 2:14: Но естественият човек не побира това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост; и не може да го разбере, понеже, то се изпитва духовно.

2 Коринт. 4:4: За тия, невярващите, чиито ум богът на тоя свят е заслепил, за да ги не озари светлината от славното благовестие на Христа, Който е образ на Бога.

„Спасителят каза: „Ако се не роди човек отгоре“, ако не получи ново сърце, нови желания, намерения и подбуди, водещи до обновен живот, „не може да види Божието царство“ (Йоан 3:3). Идеята, че е необходимо само да се развие доброто, което по природа си съществува у човека, е пагубна измама. „Но естественият човек не побира това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост; и не може да го разбере, понеже, то се изпитва духовно“ (1Кор. 2:14). „Не се чуди, че ти рекох: Трябва да се родите отгоре“ (Йоан 3:7). За Христос е писано: „В Него бе животът; и животът бе светлина на хората“ - единственото „име дадено между хората, чрез което трябва да се спасим“ (Йоан 1:4; Деян. 4:12).” *Пътят към Христа, с. 18, 19.*

в. Въпреки че не можем сами да се спасим, какво можем да сторим? Матей 11:28–30; Йоан 3:3.

Матей 11:28-30: Дойдете при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и аз ще ви успокоя. 29 Вземете Моето иго върху си, и научете се от Мене; защото съм кротък и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си. 30 Защото Моето иго е благо, и Моето бreme е леко.

Йоан 3:3: Исус в отговор му рече: Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой отгоре {Или: Изново.}, не може да види Божието царство.

„Бог трябваше да бъде изявен в Христос, като „примиряваше света със Себе Си“ (2 Кор. 5:19). Човекът дотолкова бе деградирал от греха, че бе невъзможно сам да дойде в хармония с Този, Чийто естество е чистота и доброта. Но Христос, след като бе изкупил човека от осъждението на закона, можеше да му придаде Божествена сила, която да се обедини с човешката. Така чрез покаяние пред Бога и вяра в Христос падналите деца на Адам можеха отново да станат „Божии синове“ (1 Йоаново 3:2).“ *Патриарси и пророци, с. 64.*

а. Какъв беше проблемът на апостол Павел, когато напълно осъзна състоянието си на грешник пред Бога? Римляни 7:12, 14, 24.

Рим. 7:12, 14, 24: Тъй щото законът е свет, и заповедта света, праведна и добра. 14 Защото знаем, че законът е духовен; а пък аз съм от плът, продаден под греха. 24 Окаян аз човек! Кой ще ме избави от тялото на тая смърт?

„Не е достатъчно да схващаме Божията милост, да виждаме великодушието, щедростта, бащинската нежност на Неговия характер. Не е достатъчно да разпознаваме мъдростта и справедливостта на Неговия закон, да виждаме, че той се основава на вечния принцип на любовта. Апостол Павел виждаше всичко това, когато възкликна: „Съгласен съм със закона, че е добър“. „Тъй щото законът е свет, и заповедта света, праведна и добра.“ Но с цялата горчивина на своята душевна агония и отчаяние добави: „аз съм от плът, продаден под греха“ (Римл. 7:16, 12, 14). Той копнееше за чистотата и праведността, които бе безсилен сам да постигне и извика: „Окаян аз човек! кой ще ме избави от тялото на тая смърт?“ (Римл. 7:24). Такъв е викът, който се е изтръгвал от обременените сърца навсякъде по земята във всички векове. За тях има само един отговор: „Ето Божият Агнец, Който носи греха на света!“ (Йоан 1:29).“ *Пътят към Христа, с. 19.*

„Много хора съзнават своята безпомощност и търсят духовен живот, който да ги доведе до хармония с Бога. Те полагат напразни усилия да го получат... Спасителят се навежда над изкупените с кръвта Си, казвайки с неизразима нежност и състрадание: „Искаш ли да оздравееш?“ *Копнежът на вековете, с. 203.*

б. По какъв начин Яков бе уверен от Бога, че не бе изоставен, когато побягна от брат си Исав? Битие 28:10 –13.

Битие 28:10-13: Яков, прочее, излезе от Вирсавее и отиде към Харан. 11 И, като стигна на едно място, пренощува там, защото слънцето беше залязло; и взе от мястото един камък та го тури за възглавница, и легна да спи на това място. 12 И сънува, и ето стълба изправена на земята, чийто връх стигаше до небето; и Божиите ангели се качваха и слизаха по нея. 13 И Господ стоеше над нея, и каза: Аз съм Господ, Бог на баща ти Авраама, и Бог на Исаака; земята на която лежиш ще дам на тебе и на потомството ти.

„[Яков] се чувстваше отхвърлен и разбираше, че той сам си навлече всички тези безпокойства, чрез погрешното си поведение. Мракът на отчаянието притискаше душата му и той едва се осмеляваше да се моли. Но бе така ужасно сам, че почувства нужда от Божията закрила, както никога преди това. С плач и дълбоко смирение призна греха си и се помоли за някакво доказателство, че не е напълно отхвърлен. И при все това натежалото му сърце не можеше да намери облекчение. Загубил доверие в себе си, той се боеше, че Богът на отците му го е отхвърлил.

Но Бог не изостави Яков. Милостта Му бе все още простряна над Неговия грешащ, недоверчив слуга. Господ състрадателно му разкри тъкмо онова, от което се нуждаеше — един Спасител. Яков бе съгрешил; но сърцето му се изпълни с благодарност, като видя открит един път, по който можеше отново да си възвърне Божието одобрение.“ *Патриарси и пророци, с. 183.*

5. СВЪРЗВАНЕ НА НЕБЕТО СЪС ЗЕМЯТА

чет., 9 юли

а. Какъв урок следва да научим от стълбата, която Яков видя в пустинята? Битие 28:16, 17; Иоан 1:51.

Битие 28:16, 17: А като се събуди Яков от съня си, рече: Наистина Господ е на това място, а аз не съм знаел. 17 И убоя се, и рече: Колко е страшно това място! Това не е друго освен Божий дом, това е врата небесна.

Иоан 1:51: И рече му: Истина, истина ви казвам, [отсега] ще видите небето отворено, и Божиите ангели да възлизат и слизат над Човешкия Син.

„В това видение на Яков бе представен изкупителният план — не напълно, но онези части, които бяха важни за него в онзи момент. Тайнствената стълба, която му бе представена по време на съня, бе същата, за която Христос спомена в разговора си с Натанаил [Иоан 1:51 - цитирано]. Преди човекът да се надигне срещу Божието управление, Бог и човекът общуваха свободно. Но грехът на Адам и Ева отдели земята от небето, така че човекът не можеше повече да общува със Създателя Си. Въпреки това светът не бе оставен в самотна безнадеждност. Стълбата представлява Исус — определеният посредник за това общуване.“ *Патриарси и пророци, с. 184.*

б. Опишете връзката, която установи Христовото посредничество. Римляни 3:23 –26; Евреи 1:14.

Рим. 3:23-26: Понеже всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога, 24 а с Неговата благодост се оправдават даром чрез изкуплението, което е в Христа Исуса, 25 Когато Бог постави за уни-

лостивение чрез кръвта Му посредством вяра. Това стори за да покаже правдата Си в прощаване на греховете извършени по-напред, когато Бог дълготърпеше, - 26 за да покаже, казвам правдата Си в настоящето време, та да се познае, че Той е праведен и че оправдава този, който вяра в Исуса.

Евреи 1:14: Не са ли те всички служебни духове, изпращани да служат на ония, които ще наследят спасение?

„В своето отстъпничество човекът се отчужди от Бога; земята беше откъсната от небето. Не можеше да има никакво общуване през пропастта, която легна между тях. Но чрез Христос земята отново се свърза с небето. Със Своите собствени заслуги Христос хвърли мост над бездната, която грехът беше отворил, така че служещите ангели да могат да поддържат общение с хората. Христос свързва падналия в грях човек в неговата слабост и безпомощност с Източника на безкрайната сила.“ *Пътят към Христа, с. 20.*

„Сърцето на Бога копнее за Неговите земни деца с любов по-силна от смъртта. С отдаването на Своя Син Той изля над нас цялото небе в един-единствен Дар. Животът, смъртта и застъпническата служба на Спасителя, служенето на ангелите, умоляванията на Духа, действието на Отца над и чрез всички тях, неугасващият интерес на небесните същества - всичко това е поставено в служба за човешкото спасение.“ *Пак там, с. 21.*

ВЪПРОСИ ЗА ЛИЧЕН ПРЕГОВОР

пет., 10 юли

1. Съпоставете състоянието на човечеството преди и след грехопадението.
2. Какво стори човекът след съгрешаването и защо?
3. Какъв беше единственият отговор на проблема с греха?
4. Обяснете значението на чудния символ, даден на Яков в съня му.
5. Какви средства на общуване поддържа Бог с човечеството?

Покаяние

ТЕКСТ ЗА ЗАПАМЕТЯВАНЕ: „Затова, покайте се и обърнете се, за да се заличат греховете ви, та да дойдат освежителни времена от лицето на Господа“ (Деяния 3:19).

Препоръчително четиво: *Пътят към Христа*, гл. 3 „Покаяние“ (с. 23-35 *англ. изд.*)

„...Бог няма да отхвърли онези, които, след като са били увлечени в грях, са се върнали от него с истинско покаяние.“ *Патриарси и пророци*, с. 202, 203.

1. СКРЪБ ЗА ГРЕХА

нед., 12 юли

а. Какво доказателство за истинско покаяние поиска Йоан Кръстител? Лука 3:7 -14.

Лука 3:7-14: *И тъй, той казваше на множествата, които излизаха да се кръщават от него: Рожби ехиднини! кой ви предупреди да бягате от идещия гняв? 8 Прочее, принасяйте плодове достойни за покаяние; и не почвайте да си думате, имаме Авраама за баща; защото ви казвам, че Бог може и от тия камъни да въздигне чада на Авраама. 9 А и брадвата лежи вече при корена на дърветата; и тъй, всяко дърво, което не дава добър плод, отсича се и в огън се хвърля. 10 И множествата го питаха, казвайки: Тогава какво да правим? 11 А той в отговор им рече: Който има две ризи, нека даде на този, който няма; и който има храна, нека прави същото. 12 Дойдоха и бирниците да се кръстят, и му рекоха: Учителю, ние какво да правим? 13 Той им каза: Не изисквайте нищо повече от това, що ви е определено. 14 Питаха го и военнослужещи, казвайки: А ние какво да правим? Каза им: Не насилвайте никого, нито наклеветявайте; и задоволявайте се със заплатите си.*

„Покаянието включва скръб за греха и отказване от него. Не можем да се избавим от греха, докато не видим гибелната му същност; докато не се отречем от него в сърцето си, не е възможно да настъпи никаква реална промяна в живота.“ *Пътят към Христа*, с. 23.

б. Какво трябва да се знае за истинското покаяние, което променя сърцето и живота? 2 Коринтяни 7:9, 10.

2 Коринтяни 7:9, 10: *Сега се радвам не за наскърбяването ви, но защото наскърбяването ви доведе до покаяние; понеже скърбяхте по Бога, та да се не повредите от нас в нищо. 10. Защото скръбта по Бога докарва спасително покаяние, което не причинява разкаяние; но светската скръб докарва смърт.*

„Истинската скръб за греха е резултат от действието на Светия Дух. Духът разкрива неблагодарността на сърцето, което е пренебрегнало и наскърбило Спасителя, и чрез покаяние ни води до подножието на кръста. С всеки нов грях Христос е наранен отново. Когато погледнем към Този, Когото сме проболи, ние изпитваме мъка за греховете, които са Му причинили страдание. Такава скръб ще доведе до отхвърляне на греха.” *Копнежът на вековете, с. 300.*

„...когато сърцето се поддаде на влиянието на Божия Дух, съвестта ще бъде пробудена и грешникът ще схване нещо от дълбочината и светостта на Божия закон, който е основата на Божието управление на небето и земята.” *Пътят към Христа, с. 24.*

2. ИСКРЕНО ПОКАЯНИЕ

пон., 13 юли

а. За какво се молеше Давид, когато осъзна тежестта на вината си? Псалм 51:1-4.

Пс. 51:1-4: *За първия певец, псалом на Давида, когато пророк Натан дойде при него, след като беше влязъл той при Витсавия {2 Цар. 11:2-4. 12:1-9.}. Смили се за мене, Боже, според милосърдието Си; според множеството на благите Си милости изличи беззаконията ми. 2 Измий ме съвършено от беззаконието ми, и очисти ме от греха ми. 3 Защото престъплението си аз признавам, и грехът ми е винаги пред мене. 4 На Тебе, само на Тебе, съгреших, и пред Тебе сторих това зло; признавам това, за да бъдеш оправдан, когато говориш, и да излезеш непорочен, когато съдиш.*

„Молитвата на Давид след неговото падане в грях илюстрира истинската скръб за извършеното зло. Покаянието му беше искрено и дълбоко. Нямаше никакъв опит за смекчаване на вината; никакво желание за избягване на заплашващата присъда не вдъхновяваше неговата молитва. Давид виждаше чудовищността на своето престъпление; виждаше осквернението на душата си; отвърщаваше се от греха си. Той се молеше не само за прошка, но и за очистване на сърцето. Копнееше за радостта от светостта - да бъде възстановена хармонията и общението му с Бога.” *Пътят към Христа, с. 24, 25.*

**б. Истинското покаяние на Давид до какво го доведе да потърси?
Псалм 51:10 –13.**

*Пс. 51:10-13: Сърце чисто сътвори в мене, Боже, и дух постоянен об-
новявай вътре в мене, 11 да не ме отхвърлиш от присъствието Си,
нито да отнемеш от мене Светия Си Дух. 12 Повърни ми радостта на
спасението Си: И освобождаващият Дух нека ме подкрепи. 13 Тогава ще
науча престъпниците на Твоите пътища, и грешници ще се обърнат
към Тебе.*

„Сърце чисто сътвори в мене, о, Боже“ (Пс. 51:10) - това стои в основите на християнския характер; защото от сърцето са изворите на живота. Ако всички - и проповедници, и членове на Църквата, се погрижеха сърцата им да са наред с Бога, щяхме да видим много по-големи резултати от положени-ния труд. Колкото по-важна и отговорна е работата ви, толкова по-сериозна е необходимостта да имате чисто сърце. Благодатта, необходима за целта е осигурена и силата на Светия Дух ще придружава всички усилия, които правите в тази посока. Ако всяко Божие чедо Го търсеше усърдно и упорито, щеше да има по-голямо израстване в благодатта. Разногласията щяха да престанат; вярващите щяха да бъдат с едно сърце и един ум; чистотата и любовта щяха да преобладават в църквите. Чрез гледане се променяме. Колкото повече съзерцавате характера на Христос, толкова повече ще се преобразявате в Неговия образ. Елате при Исус такива, каквито сте, и Той ще ви приеме, и ще вложи нова песен в устата ви - за прослава на Бога.“
Служители на евангелието (издание от 1892/1893 год.) с. 451, 452.

в. Какво учи Библията за покаянието и пълното предаване на Христос? Римляни 2:4; Деяния 3:19; 5:31.

Рим. 2:4: Или презираш Неговата богата благодост, търпеливост и дълготърпение, без да знаеш, че Божията благодост е назначена да те води към покаяние?

Деян. 3:19: Затова покайте се и обърнете се, за да се заличат греховете ви, та да дойдат освежителни времена от лицето на Господа.

Деян. 5:31: Него Бог възвиси до десницата Си за Началник и Спасител, да даде покаяние на Израила и прощение на греховете.

„Както не можем да бъдем опростени без Христос, така и не можем да се покаем без Христовият Дух да пробуди нашата съвест.

Христос е Източникът на всяка праведна подбуда. Той е единственият, Който може да всади в сърцето вражда против греха. Всяко желание за истина и чистота, всяко убеждение в нашата собствена греховност, е доказателство, че Неговият Дух въздейства върху сърцата ни.“
Пътят към Христа, с. 26.

а. От какъв характер беше покаянието на Исав, фараона и Юда, когато осъзнаха последствията от греха си? Евреи 12:16, 17; Изход 12: 30–32; 14:3 -5; Матей 27:3 -5.

Евреи 12:16, 17: Да не би някой да е блудник или нечестив, както Исав, който за едно ястие продаде първородството си; 17 понеже знаете, че даже когато искаше по-после да наследи благословието, той бе отхвърлен, при все че го потърси със сълзи, защото не намери място за промяна на ума у баща си.

Изход 12:30-32: И Фараон стана през нощта, той и всичките му слуги, и всичките египтяни; и нададе се голям писък в Египет, защото нямаше къща без мъртвец. 31 И повика Моисея и Аарона още през нощта та рече: Станете и вие и израилтяните, излезте изсред людеите ми и идете, послужете на Иеова, както рекохте; 32 подкарайте и овците си и стадата си, както рекохте, та идете; па благословете и мене.

Изход 14:3-5: Защото Фараон ще рече за израилтяните: Те са се впримчили в земята; пустинята ги е затворила. 4 И Аз ще закорая сърцето на Фараона, и той ще ги погне отдире; но Аз ще се прославя над Фараона и над цялата му войска, и египтяните ще познаят, че Аз съм Господ. И израилтяните сториха така. 5 А когато се извести на египетския цар, че побягнаха людеите, сърцето на Фараона и на слугите му се обърна против людеите, и рекоха: Какво е това що сторихме, гдето пуснахме Израиля да не ни работи вече?

Матей 27:3-5: Тогава Юда, който Го беше предал, като видя, че Исус бе осъден, разкая се и върна тридесетте сребърника на главните свещеници и старейшините и каза: 4 Съгреших, че предадох невинна кръв. А те рекоха: Нам що ни е? Ти гледай. 5 И като хвърли сребърниците в храма, излезе и отиде и се обеси.

„Множество хора съжаляват, че са съгрешили и дори правят една външна реформа, понеже се страхуват, че вършенето на зло ще докара страдания на самите тях. Но това не е покаяние в библейския смисъл на думата. Те оплакват по-скоро страданието, отколкото греха. Такава бе и скръбта на Исав, когато видя, че първородството е завинаги изгубено за него... След като предаде своя Господ, Юда Искариотски възкликна: „Съгреших, че предадох невинна кръв“ (Матей 27:4).

Тази изповед бе предизвикана от чувството му за вина; от ужасното усещане за осъждение и от страшното очакване на присъдата. Последниците, които трябваше да дойдат като резултат от неговия грях, го изпълваха с ужас. Но това не беше дълбоката, съкрушаваща сърцето скръб, задето бе предал непорочния Божи Син и се беше

отрекъл от Светия Израилев. Когато пострада от Божиите присъди, фараонът призна греха си, за да избегне по-нататъшното наказание, но се върна към своето открито непокорство и предизвикателство към Небето веднага щом язвите престанаха. Всички тези хора съжаляваха и оплакваха резултатите от греха, но не скърбяха за самия грях.” *Пътят към Христа, с. 23, 24.*

„Бог даде на фараона най-поразителното доказателство за Божествената Си сила. Но монархът упорито отказваше да обърне внимание на светлината. Отхвърлянето на всяка проява на безкрайна сила го правеше още по-решителен в противопоставянето. Семената на бунта, които пося, като отхвърли първото чудо, дадоха своя плод.“ *Патриарси и пророци, с. 268.*

б. Какво се случва, когато грешникът не се покае, но отлага покаянието си за някое бъдещо време? Йоан 12:35, 36; Евреи 3:12 –15.

Йоан 12:35, 36: Тogaва Исус им рече: Още малко време светлината е между вас. Ходете докле имате светлината, за да ви не настигне тъмнината. Който ходи в тъмнината не знае къде отива. 36 Докле имате светлината, вярвайте в светлината, за да станете просветени чрез {Гръцки: Синове на.} светлината. Това изговори Исус и отиде та се скри от тях.

Евреи 3:12-15: Внимавайте братя, да не би да има в някого от вас нечестиво, невярващо сърце, което да отстъпи от живия Бог; 13 но увещавайте се един друг всеки ден, докле още е „днес“, да не би някой от вас да се закорави чрез измамата на греха. 14 Защото ние участвуваме в Христа, ако удържим твърдо до край първоначалната си увереност: 15 докато се казва: - „Днес, ако чуете гласа Му, не закоравявайте сърцата си както в преогорчението“.

„Изповядващите се за християни, които навлизат неподготвени в последния ужасен конфликт, в отчаянието си ще изповядват греховете си в изгаряща агония, докато неправедните ликоват над страданието им. Тези изповеди приличат на изповедите на Исав и Юда - оплакват се ПОСЛЕДИЦИТЕ от престъплението, а не вината. Тези, които ги изричат, не чувстват истинско разкаяние, нито отвращение от злото. Признават греха си от страх пред наказанието, но както фараонът в миналото, премахнат ли се наказанията, отново биха се върнали към открито неподчинение на Небето.“ *Великата борба, с. 620, 621 [Подчертаването е от автора.]*

а. Каква е разликата между фарисея и митаря в историята, която разказа Христос? Лука 18:10 –13.

Лука 18:10-13: Двама души възлязоха в храма да се помолят, единият фарисей, а другият бирник. 11 Фарисеят, като се изправи, молеше се в себе си така: Боже, благодаря Ти, че не съм като другите човеци, грабители, неправедни, прелюбодейци и особено не като тоя бирник. 12 Постя дваж в седмицата, давам десетък от всичко що придобия. 13 А бирникът като стоеше издалеч, не щеше нито очите си да подигне към небето, но удряше се в гърди и казваше: Боже бъди милостив към мене грешника.

„В притчата за фарисея и митаря самодоволната молитва: „Боже, благодаря Ти, че не съм като другите човеци“ контрастира ярко на вика на каещия се: „Боже, бъди милостив към мене, грешника“ (Лука 18:11,13). Така Христос изобличи лицемерието на евреите.” *Копнежът на вековете, с. 495.*

б. Какво каза Исус за резултата от молитвата на митаря? Лука 18:14.

Лука 18:14: Казвам ви, че този слезе у дома си оправдан, а не онзи; защото всеки, който възвишава себе си, ще се смири, а който смирява себе си, ще се възвиси.

„Окаяният бирник, който се помоли: „Боже, бъди милостив към мене, грешника“ (Лука 18:13), считаше себе си за твърде грешен човек, а и другите го виждаха в същата светлина; но той бе почувствал своята нужда и с товара си от вина и срам дойде при Бога, молейки за Неговата милост. Сърцето му бе отворено за Божия Дух, за да може Той да извърши Своето благодатно дело и да го освободи от властта на греха. Гордата, изпълнена със самохвалство молитва на фарисея показва, че сърцето му бе затворено за влиянието на Светия Дух. Поради това, че живееше далеч от Бога, той нямаше усещане за собствената си оскверненост в сравнение със съвършенството на Божията святост. Не чувстваше никаква нужда, затова и нищо не получи.” *Пътят към Христа, с. 30, 31.*

в. Какво разрушително отношение се стремеше да поправи Исус, като разказа тази история (за фарисея и митаря)? Лука 18:9; 2 Коринтяни 10:12; Притчи 16:18.

Лука 18:9: И на някои, които уповаваха на себе си, че са праведни, и презираха другите, каза и тая притча.

2 Коринт. 10:12: *Защото не смеем да считаме или да сравняваме себе си с някои от ония, които препоръчват сами себе си; но те, като мерят себе си със себе си, и като сравняват себе си със себе си, не постъпват разумно.*

Притчи 16:18: *Гордостта предшества погибелта, и високоумието - падането.*

„Религията на фарисея не докосва душата. Той не се и старее да изгради характер, подобен на Божия - да бъде сърцето му изпълнено с любов и състрадание. Задоволява се само с повърхностна религия. Праведността му произтича от самия него - тя е плод на добрите му дела и се измерва по човешки критерии.

Който се осланя на собствената си правда, ще презира другите. Като мисли за себе си, съпоставяйки се с околните, фарисеят преценява останалите, сравнявайки ги със себе си. Той измерва праведността си спрямо тяхната и колкото тяхната е по-лоша, толкова по-праведен изглежда той при този контраст. Собствената правда кара човека да обвинява. Той упреква „другите“ в престъпване на Божия закон. По този начин проявява духа на Сатана, обвинителя на братята. С този дух за него не е възможно да общува с Бога.” *Притчи Христови, с. 151.*

5. НЕ ЗАКОРАВЯВАЙТЕ СЪРЦЕТО СИ

чет., 16 юли

а. Каква е опасността от пренебрегване на полученото убеждение в грях или забавяне на отговора? 2 Коринтяни 6:2; Евреи 3:7, 8; Лука 12:20, 21.

2 Коринт. 6:2: *(Защото казва: - „В благоприятно време те послушах, и в спасителен ден ти помогнах“; ето, сега е благоприятно време, ето, сега е спасителен ден).*

Евреи 3:7, 8: *Затова, както казва Светият Дух: - „Днес, ако чуете гласа му, 8 не закоравявайте сърцата си както в преогорчението, както в деня на изкушението в пустинята.*

Лука 12:20, 21: *А Бог му рече: Глупецо! тая нощ ще ти изискат душата; а това което си приготвил, чие ще бъде? 21 Така става с този, който събира имот за себе си, и не богатее в Бога.*

„Мнозина успокояват смутената си съвест с мисълта, че могат да променят лошия си живот винаги, когато изберат да сторят това; че могат да си играят с поканите на Божията милост, а в същото време впечатленията на Божия Дух ще продължават да действат върху сърцата им. Смятат, че след като толкова време са презирали Духа на благодатта, след като са отхвър-

ляля Неговото влияние и са оставали на страната на Сатана, в един момент на ужасна необходимост ще могат изведнъж да променят своето поведение. Но това не може да стане толкова лесно. Опитът, възпитанието на цял един живот така здраво са оформили характера, че малцина след това вече пожелават да приемат стандарта на Христос.” *Пътят към Христа*, с. 33, 34.

б. Какво е нужно да направим, когато осъзнаем, че сърцето и животът ни не са в хармония с Бога? Псалм 139:23, 24; 51:10.

Пс. 139:23, 24: Испитай ме, Боже, и познай сърцето ми; опитай ме, и познай мислите ми; 24 и виж дали има в мене оскърбителен път; и води ме по вечния път.

Пс. 51:10: Сърце чисто сътвори в мене, Боже, и Дух постоянен обновявай вътре в мене.

„Изучавайте Божието слово с молитва. Това Слово представя пред вас в лицето на Божия закон и чрез живота на Христос великите принципи на светостта, „без която никой човек няма да види Бога“ (Евреи 12:14). Това Слово убеждава в грях и ясно разкрива пътя на спасението. Обърнете му внимание като на истински глас Божии, който говори на вашата душа.” *Пак там*, с. 35.

„Всички ние сме били големи грешници, но Христос умря, за да бъдем опростени. Заслугите на Неговата жертва са достатъчни, за да бъдат представени пред Бог Отец в наша защита. Тези, на които е простил най-много, ще Го обичат най-много и ще стоят най-близо до Неговия престол, за да Го славят за великата Му любов и за безкрайната Му жертва. Единствено когато напълно схванем Божията любов, ще можем да разберем колосалната престъпност на греха. Когато видим дължината на веригата, спусната ни тук долу заради нашето спасение; когато разберем нещичко от безпределната жертва, която Христос направи за нас, сърцето ни ще се стопи от нежност и разкаяние.” *Пак там*, с. 36.

ВЪПРОСИ ЗА ЛИЧЕН ПРЕГОВОР

пет., 17 юли

1. Какъв чудесен дар ни дава Бог, за да можем да получаваме небесната благодат?
2. Защо не можем истински да се покаем сами?
3. Какво липсваше в покаянието на Исав, египетския фараон и Юда?
4. Защо Исус разказа притчата за фарисея и митаря?
5. Коя е най-важната стъпка за довеждане на човека до тясно общение с Бога?

Изповед

ТЕКСТ ЗА ЗАПАМЕТЯВАНЕ: „Който крие престъпленията си няма да успее, а който ги изповяда и оставя ще намери милост“ (Притчи 28:13).

Препоръчително четиво: *Пътят към Христа*, гл. 4 „Изповед“, (с. 37-41 *англ. изд.*)

„Само изповед, която е излияние от дълбините на душата, може да си проправи път до Бога на безконечното състрадание.“ *Пътят към Христа*, с. 38.

1. БОЖИЯТА МИЛОСТ

нед., 19 юли

а. Какво трябва да сторим, когато осъзнаем нашата греховност? Притчи 28:13; Яков 5:16.

Притчи 28:13: *Който крие престъпленията си няма да успее, а който ги изповяда и оставя ще намери милост.*

Яков 5:16: *И тъй, изповядайте един на друг греховете си, и молете се един за друг, за да оздравеете. Голяма сила има усърдната молитва на праведния.*

„Условията за придобиване на милост от Бога са прости, справедливи и разумни. Господ не изисква от нас да извършим нещо тежко, за да получим прощение на греха. Не е нужно да правим дълги и уморителни поклоннически пътувания или да си налагаме сами мъчителни изкупителни наказания, та да препоръчаме душите си на небесния Бог или да изплатим греховете си. Този, който изповядва и изоставя греха си, ще намери милост, ще бъде помилван.“ *Пътят към Христа*, с. 37.

б. Какво отношение изисква това от нас? Притчи 15:33; 19:23; Псалм 34:18.

Притчи 15:33: *Страхът от Господа е възпитание в мъдрост, и смиренното предшествува славата.*

Притчи 19:23: *Страхът от Господа спомага към живот; който го има ще си ляга наситен и не ще срещне зло.*

Пс. 34:18: *Господ е близо при ония, които са със съкрушено сърце, и спасява ония, които са с разкаян дух.*

„Онези, които не са смирили душите си пред Бога така, че да признаят своята вина, още не са изпълнили първото условие, за да бъдат приети от Него. Ако не сме преживели онова покаяние, за „което няма разкайване“, и не сме изповядали греховете си с истинско душевно смирение и съкрушен дух, намразвайки собствената си порочност и ако не сме се отвратили от нея, всъщност никога не сме търсили истински прощение на греховете си. А ако никога не сме потърсили това прощение, никога не сме намерили и Божия мир. Единствената причина, поради която не сме получили опрощение на отминалите грехове е, че не желаем да смирим сърцата си и да се съобразим с условията, които Словото на истината поставя. По този въпрос са дадени изрични наставления. Изповядването на греха, независимо дали е частно или публично, трябва да бъде искрено и да бъде изказано без принуда.“ *Пак там*, с. 37, 38.

2. ИЗПОВЕД И ПРОШКА

пон., 20 юли

а. Когато сме засегнали друг човек, кого още сме засегнали? Псалм 51:4.

Пс. 51:4: На Тебе, само на Тебе, съгреших, и пред Тебе сторих това зло; признавам това, за да бъдеш оправдан, когато говориш, и да излезеш непорочен, когато съдиш.

„Апостолът казва: „Изповядайте един на друг греховете си и молете се един за друг, за да бъдете излекувани“ (Яков 5:16; в *англ. Библия* - „Изповядайте един на друг грешките си“ - бел. прев.). Изповядайте греховете си на Бога, Който единствен може да ги прости, и грешките си - един на друг. Ако си оскърбил приятеля си или ближния си, трябва да признаеш своята несправедна постъпка, а негов дълг е да ти прости с готовност. След това трябва да потърсиш прощение и от Бога, понеже твоят брат, когото си наранил, е Негова собственост. Като нараняваш него, всъщност съгрешаваш срещу неговия Създател и Изкупител.“ *Пътят към Христа*, с. 37.

б. Защо трябва да прощаваме на другите? Матей 6:14, 15; Ефесяни 4:32.

Матей 6:14, 15: Защото, ако вие простите на човеците съгрешенията им, то и небесният ви Отец ще прости на вас. 15 Но ако вие не простите на човеците съгрешенията им, то и вашият Отец няма да прости вашите съгрешения.

Ефесяни 4:32: А бивайте един към друг благи, милосърдни; прощавайте си един на друг, както и Бог в Христа е простил на вас.

„Който не е готов да прощава, сам си затваря канала, единствено по който той може да получи милост от Бога. Не бива да си мислим, че имаме право да отказваме прощението, ако провинилият се спрямо нас не ни е признал вината си. Разбира се, негов дълг е да смири сърцето си в разкаяние и изповед, но ние трябва да имаме дух на милост към ония, които са се провинили спрямо нас, без разлика дали те са ни признали, че са сбъркали, или не. Даже и когато са ни оскърбили тежко, ние не бива да храним в себе си чувство на огорчение или да изпадаме в самосъжаление, но на всички, които са ни сторили зло, трябва така да прощаваме, както се надяваме, че Бог ще прости нам нашите прегрешения.“ *Мисли от планината на блаженствата, с. 113, 114.*

**в. Кое би следвало да ни научи на нашия дълг към човеците?
1 Петрово 4:8; Римляни 13:8.**

1 Петр. 4:8: Преди всичко имайте усърдна любов помежду си, защото любовта покрива множество грехове.

Рим. 13:8: Не оставайте никому длъжни в нищо, освен един друг да се обичате, защото, който обича друго, изпълнява закона.

„Оставете Христос — божественият Живот, да обитава във вас и да изявява чрез вас небесната любов, която ще донесе на безнадеждните надежда и на съкрушените от греха сърца — небесния мир. Когато се приближаваме при Бога, се срещаме най-напред с това условие - когато получаваме милост от Него, ние да Му се предаваме така, че Неговата благодат да се разкрие чрез нас и на другите души.“ *Пак там, с. 114, 115.*

„Нечовешкото отношение на човек към човека е нашият най-голям грях. Мнозина си мислят, че представят Божията правда, докато в същото време изцяло пренебрегват да представят Неговата нежност и голямата Му любов. Често онези, към които те са коравосърдечни и строги вече се намират под властта на изкушението. Сатана се бори с тези души и жестоките, лишени от състрадание думи ги обезсърчават и ги правят плячка на изкусителя.“ *По стъпките на великия Лекар, с. 163.*

3. ИЗПОВЕДТА - КОНКРЕТНА И ИСКРЕНА

вт., 21 юли

а. Какви грехове трябва да се изповядват публично и какви - само пред Бога? Псалм 32:5; Матей 5:23, 24.

Пс. 32:5: Признах греха си пред Тебе, и беззаконието си не скрих; рекох: Ще изповядам Господу престъпленията си; и Ти прости вината на греха ми. (Села).

Матей 5:23, 24: И тъй, като принасяш дара си на олтара, ако там си спомниш, че брат ти има нещо против тебе, 24 остави дара си там

пред олтара, и иди, първо се помири с брата си, тогава дойди и принеси дара си.

„Истинската изповед има винаги точно определен характер и признава точно определени грехове. Те може да бъдат от такова естество, че трябва да се кажат само пред Бога; може да са прегрешения, които трябва да бъдат изповядани на определени личности, наранени чрез тях; или пък може да са от обществен характер и в такъв случай трябва да се изповядат публично. Но всяка изповед трябва да бъде ясно определена и точно на целта, признаваща именно тези грехове, за които сме виновни.“ *Пътят към Христа, с. 38.*

„Грех от частен характер трябва да бъде изповядан пред Христос - единственият посредник между Бога и човека... Всеки грех е престъпление срещу Бога и трябва да бъде изповядан пред Него чрез Христос. Всеки открито извършен грех следва да бъде публично изповядан.“ *Служители на евангелието, с. 216.*

б. Каква е целта на искрената изповед? 1 Царе 12:19.

1 Царе 12:19: *И всичките люде казаха на Самуила: Помогни се за слугите си на Господа твоя Бог, за да не измрем; защото върху всичките си грехове притурихме и това зло, да искаме за себе си цар.*

„В дните на Самуил израилтяните се бяха отклонили от Бога. Те страдаха от последиците на греха, защото бяха загубили вярата си в Бога, бяха загубили доверието си в Неговата способност да брани и защитава Своето дело. Бяха обърнали гръб на великия Управник на вселената и пожелаха да бъдат управлявани по същия начин, както народите около тях. Но преди да намерят мир, направиха следната точно определена изповед: „Върху всичките си грехове притурихме и това зло, да си искаме цар“ (1 Царе 12:19). Трябваше да бъде изповядан самият грех, за който бяха изобличени, че са извършили.“ *Пътят към Христа, с. 38, 39.*

в. Какви практически действия би трябвало да последват една изповед? Исая 1:16, 17; Езекил 33:15.

Исая 1:16, 17: *Измийте се, очистете се, отмахнете от очите Ми зло-то на делата си, престанете да вършите зло, 17 научете се да струвате добро, настоявайте за правосъдие, поправяйте угнетителя, отсъждайте право на сирачето, застъпвайте се за вдовицата.*

Езекиил 33:15: *Ако нечестивият върне залог, върне грабнатото, ходи в повеленията на живота и не върши неправда, непременно ще живее; няма да умре.*

„Изповед без истинско покаяние и реформиране няма да бъде приета от Бога. В живота трябва да настъпят решителни промени; всичко оскърбително за Бога трябва да бъде отстранено. Такъв ще бъде резултатът от истинската скръб за греха.“ *Пак там*, с. 39.

„Всяка повярвала душа ще покаже, както Закхей, че Христос е влязъл в сърцето, като изостави характерните дотогава неправедни дела. Както постъпи и началникът на бирниците, такъв човек ще докаже своята искреност чрез даването на обезщетение на онези, които е ощетил.“ *Копнежът на вековете*, с. 556.

4. ОПАСНОСТТА ОТ САМООПРАВДАНИЕТО

ср., 22 юли

а. Когато Господ попита Адам и Ева за техния грях, как намекнаха те, че всъщност вината не била тяхна? Битие 3:12, 13.

Битие 3:12, 13: *И човекът рече: Жената, която си ми дал за другарка, тя ми даде от дървото, та ядох. 13 И Господ Бог рече на жената: Що е това, което си сторила? А жената рече: Змията ме подмами, та ядох.*

„Адам не можеше нито да отрече, нито да извини греха си. Но вместо да се покае, той се опита да хвърли обвинението върху жена си, а по този начин и върху самия Бог: „Жената, която ТИ СИ МИ ДАЛ за другарка, тя ми даде от дървото, та ядох.“ *Патриарси и пророци*, с. 57. *[Подчертаването е от автора.]*

„След като ядоха от забранения плод, Адам и Ева се изпълниха с чувство на срам и ужас. Отначало единствената им мисъл беше как да извинят греха си и как да избегнат ужасната присъда - смърт. Когато Господ ги попита за греха им, Адам, стоварвайки вината отчасти на Бога и отчасти на своята другарка, отговори: „Жената, която ми даде за другарка, тя ми даде от дървото, та ядох“. Жената хвърли обвинението върху змията, като каза: „Змията ме подмами, та ядох“ (Битие 3:12,13). Защо Си създал змията? Защо Си я пуснал да влезе в рая? Всъщност това бяха въпросите, които се съдържаха в нейното извинение за греха ѝ, като по този начин тя прехвърляше отговорността за тяхното падение върху Бога.“ *Пътят към Христа*, с. 40.

б. Защо самооправданието прави изповедта неефективна и я обезсилва? Йов 9:20; Лука 16:15.

Йов 9:20: *Даже ако бях праведен, осъдили ме биха собствените ми уста; ако бях непорочен, Той би ме показал опърничав.*

Лука 16:15: *И рече им: Вие сте, които се показвате праведни пред човеците; но Бог знае сърцата ви; защото онова, което се ценя високо между човеците, е мерзост пред Бога.*

„Духът на самооправданието води началото си от „бащата на лъжата“ - Сатана и се проявява във всички синове и дъщери на Адам. Изповедите от този вид не са вдъхновени от Божия Дух и няма да бъдат приети от Бога. Истинското покаяние ще води човека да понесе сам своята вина и да я признае без измама или лицемерие.“ *Пак там, с. 40.*

„Ние никога не бива да се опитваме да намаляваме вината си, като извиняваме греха. Трябва да приемем Божията преценка за греха, а това за човека е наистина трудно. Само Голгота може да ни разкрие ужасната тежест на греха. Ако трябваше сами да носим греха си, ние бихме били смазани от неговата тежест; но Безгрешният зае нашето място и незаслужено понесе нашите беззакония. „Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда“ (1 Йоаново 1:9). Славна истина! — Той удовлетворява правдата на собствения Си закон и същевременно оправдава всички, които вярват в Исуса. „Кой е Бог като Тебе, Който прощава беззаконие, и не се взира в престъплението на останалите от наследството Си? Не държи гнева Си винаги, защото Му е угодно да показва милост“ (Михей 7:18).“ *Мисли от планината на блаженствата, с. 116.*

5. ПУБЛИЧНА ИЗПОВЕД

чет., 23 юли

а. Как ап. Павел призна греха си смирено и конкретно? Деяния 26:10, 11.

Деян. 26:10, 11: Което и върших в Ерусалим, понеже затварях в тъмници мнозина от светиите, като се снабдих с власт от главните свещеници, и за убиването им давах глас против тях. 11 И като ги мъчех много пъти във всичките синагоги, стараех се да ги накарам да хулят; и в чрезмерната си ярост против тях гонех ги даже и по чуждите градове.

„Примерите на истинско покаяние и смирение в Божието слово разкриват такъв дух на изповядване, в който няма никакъв опит за извинение на греха или опит за самооправдаване. Ап. Павел не се опита да се защити. Той описа греха си в най-черните му краски, без да се опитва да намали вината си [Деяния 26:10, 11 цитирано].“ *Пътят към Христа, с. 41.*

б. Какво заяви ап. Павел в първото си писмо до Тимотей? 1 Тимотей 1:15.

1 Тимотей 1:15: Вярно е това слово и заслужава пълно приемане, че Христос Исус дойде на света да спаси грешните, от които главният съм аз.

„В себе си ние не виждаме нищо освен слабости, нищо поради което да имаме право на Божията милост, и Сатана ни казва, че няма смисъл да се стараем, че ние не можем да променим несъвършенствата на характера си. Когато искаме да се приближим при Бога, тогава врагът ни нашепва: Няма смисъл да се молиш; не извърши ли ти това и онова зло? Не съгреши ли ти срещу Бога и не постъпи ли против съвестта си? Но ние можем да му отвърнем: „Кръвта на Исуса Христа, Неговия Син, ни очиства от всеки грях“ (1 Йоаново 1:7). Точно тогава, когато чувстваме, че сме съгрешили и не можем да се молим, е най-необходимо да се молим. Ние можем да се срамуваме и да бъдем дълбоко смирени, но ние трябва да се молим и да вярваме [1 Тим. 1:15 цитирано]. Опрощението... е дар за нас, имащо основанието си в непорочната правда на Христос.” *Мисли от планината на блаженствата, с. 115, 116.*

в. Какво е обещал Бог, ако изповядаме греховете си? 1 Йоаново 1:9.

1 Йоан. 1:9: *Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете, и да ни очисти от всяка неправда.*

„Смиреното и съкрушено сърце, смекчено от истинско разкаяние, ще може да оцени нещичко от Божията любов и от цената, платена на Голгота. И както син се изповядва пред баща си, който го обича, така истински разкайващият се човек ще занесе при Бога всичките си грехове. И както е писано: „Ако изповядаме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда“ (1 Йоаново 1:9).“ *Пътят към Христа, с. 41.*

ВЪПРОСИ ЗА ЛИЧЕН ПРЕГОВОР

пет., 24 юли

- 1. Как гледа Бог на нас, когато изповядваме греховете си вярно пред Него?**
- 2. При какви обстоятелства някои изповеди трябва да бъдат отправени към други хора и защо?**
- 3. Защо е важно изповедта да бъде конкретна?**
- 4. Опишете опасността от самооправданието.**
- 5. Какъв е резултатът от смирената изповед?**



Образователният отдел при Генералната конференция

„Възпитавай детето отрано в подходящия за него път, и не ще се отклони от него, дори когато остарее“ (Притчи 22:6).

Живеем в сериозни времена. В разгара на все по-светско общество отговорността за възпитанието на нашите деца и младежи в страх от Господа е все по-неотложно от всякога. Като родители, възпитатели и членове на Христовото тяло имаме свещената мисия да подготвим поколение, което ще може да защитава вярата с твърдост, смирение и убеденост.

„Науката за истинското образование представлява истината, която трябва да бъде така дълбоко запечатана в душата, че да не може да бъде заличена от заблудата, която изобилства навсякъде.“ *Свидетелства за Църквата, т. 6, с. 131.*

В този контекст Образователният отдел към Генералната конференция работи усърдно за укрепване и разширяване на нашите мисионерски училища по целия свят. Много от нашите образователни центрове нямат адекватна инфраструктура, съвременни учебни програми и материали, адаптирани към духовната реалност на нашите ученици. Освен това, няколко страни поискана откриването на нови образователни институции, които насърчават не само академичните знания, но и принципите на вечното евангелие.

Поради което този месец специалните дарби ще бъдат употребени за следните три ключови сфери:

1. Преструктуриране на съществуващите мисионерски училища.
2. Създаване на нови училища в районите, нуждаещи се от достъп до християнското образование на ЦАСДРД.
3. Продължаване на проекта за превод и адаптация на образователните материали, разработени от нашия педагогически екип, за да обслужват както светските, така и мисионерските училища на различни езици и в различни културни обстановки.

„Истинското възпитание е това, което обучава за мисионско служение. Всеки син и дъщеря на Бога са призвани да бъдат мисионери. Призвани сме да служим на Бога и на ближните си. Целта на възпитанието би трябвало да бъде да ни направи годни да изпълняваме това служение.“ *По стъпките на великия Лекар, с. 395.*

Затова се обръщаме към вас, скъпи братя и сестри, да предоставите вашия принос щедро и с мисионското дело на ум. Инвестирането в образованието на нашите деца и младежи означава инвестиране в бъдещето на църквата, в прогласяването на евангелието и в окончателната жетва.

Да умножи Господ приноса ви и да укрепи това жизненоважно служение; и нека нашите училища наистина бъдат светили, сияещи в тъмнината, подготвящи едно вярно поколение за предстоящото завръщане на нашия Спасител.

Образователният отдел към Генералната конференция

Посвещение

ТЕКСТ ЗА ЗАПАМЕТЯВАНЕ: „И ще Ме потърсите и ще Ме намерите като Ме потърсите с цялото си сърце“ (Еремия 29:13).

Препоръчително четиво: *Пътят към Христа*, гл. 5 „Посвещение“, (с. 43 - 48 *англ. изд.*)

„Невъзможно е да водим борбата със собствени сили. Това, което отклонява ума от Бога, което води към себеиздигане или към себеупование, със сигурност подготвя пътя към нашето поражение. Библията се стреми да вдъхне недоверие в човешката сила и да подкрепи доверието в Божествената сила.“ *Патриарси и пророци*, с. 717.

1. ВОЙНАТА СРЕЩУ ЛИЧНОТО ЕГО

нед., 26 юли

а. Как ап. Павел описва християнската война и екипировката, необходима за нея? Ефесяни 6:12 –18.

Ефесяни 6:12-18: *Защото нашата борба не е срещу кръв и плът, но срещу началствата, срещу властите, срещу духовните сили на нечестие в небесните места. 13 Затова вземете Божието всеоръжие, за да можете да противостоите в злия ден, и, като надвиете на всичко, да устоите. 14 Стойте, прочее, препасани с истина през кръста си и облечени в правдата за бронен нагръдник, 15 и с нозете си обути с готовност чрез благовестието на мира. 16 А освен всичко това, вземете вярата за щит, с който ще можете да угасите всичките огнени стрели на нечестивия; 17 вземете тоже за шлем спасението и меча на Духа, който е Божието слово; 18 молещи се в Духа на всяко време с всякава молитва и молба, бидейки бодри в това с неуморно постоянство и моление за всичките светии.*

„Сатана нападнаше Исус с най-свирепите си и хитри изкушения, но всякога биваше отблъскван. Всички битки се водеха заради нас; тези победи правеха възможна нашата победа. Христос ще дава сила на всички, които я търсят. Сатана не може да надвие никой човек, ако той не е съгласен. Изкусителят не може да завладее волята, не може да принуди душата да съгреша. Може да причинява страдание, но не може да осквернява. Може да подклажда душевни мъки, но не и да омърсява. Фактът, че Христос е победил, трябва да вдъхновява последователите Му с кураж да се борят мъжествено срещу греха и Сатана.“ *Великата борба*, с. 510.

б. Къде Сатана се опитва да получи пълно господство? Притчи 4:23.

Притчи 4:23: Повече от всичко друго що пазиш, пази сърцето си, защото от него са изворите на живота.

„Защото каквито са мислите в душата му, такъв е и той“ (Пр. 23:7). Сърцето трябва да бъде обновено от Божествената благодат, иначе напразно се стремим към чист живот. Който се опитва да изгради благороден, добродетелен характер без Христовата благодат, изгражда къщата си върху подвижни пясъци. В ожесточените бури на изкушението тя със сигурност ще падне.” *Патриарси и пророци, с. 460.*

2. БОЖЕСТВЕНАТА ПОКАНА

пон., 27 юли

а. От какво трябва да се откажем, за да бъдем ученици на Христос? Лука 14:33; Матей 6:24.

Лука 14:33: И тъй, ако някой от вас не се отрече от всичко що има, не може да бъде Мой ученик.

Матей 6:24: Никой не може да слугува на двама господари, защото или ще намрази единия, а ще обикне другия, или към единия ще се привърже, а другия ще презира. Не можете да слугувате на Бога и на мамона.

„Когато се отдадем на Бога, трябва по необходимост да се откажем от всичко, което би ни отделило от Него. Поради това и Спасителят казва: „Който от вас не остави всичко това, не може да бъде Мой ученик“ (Лука 14:33). Трябва да се откажем от всяко нещо, каквото и да е то, което би могло да отклони сърцето от Бога. Мамонът е станал идол на мнозина. Любовта към парите и жаждата за богатство са златната верига, която ги държи вързани за Сатана. Репутацията и светските почести пък са идолите на друга категория хора. Лекият и удобен живот, проявите на егоистична грижа за себе си, както и бягството от отговорност, са идолът на трети. Но тези робски вериги трябва да бъдат разкъсани. Ние не можем да принадлежим наполовина на Бога и наполовина на света. Изобщо не сме Божии чеда, ако не сме напълно такива.“ *Пътят към Христа, с. 44.*

б. Каква божествена покана отправя Господ към всички, които желаят да обновят сърцето и живота си? Исая 1:18; Еремия 29:13; Яков 4:7-10.

Исая 1:18: Дойдете сега та да разискаме, казва Господ; ако са греховете ви като мораво, ще станат бели като сняг; ако са румени като

червено, ще станат като бяла вълна.

Еремия 29:13: *И ще Ме потърсите и ще Ме намерите като Ме потърсите с цялото си сърце.*

Яков 4:7-10: *И тъй, покорявайте се на Бога, но противете се на дявола, и той ще бяга от вас. 8 Приближавайте се при Бога, и ще се приближава и Той при вас. Измивайте ръцете си, вие грешни, и очиствайте сърцата си, вие колебливи. 9 Тъжете, ридайте и плачете; смехът ви нека се обърне на плач, и радостта ви в тъга. 10 Смиривайте се пред Господа, и Той ще ви възвишава.*

„Божие управление не е (както Сатана иска да го направи да изглежда) основано на слъпо подчинение, на контрол, неподдаващ се на разискване. Напротив, то се позовава на разума и съвестта... Бог не насилва волята на Своите творения. Не може да приема почит, не отдадена доброволно и съзнателно. Едно наложено подчинение би осуетило всякакво истинско развитие на ума и характера би направило човека само автомат. Намерението на Твореца не е такова. Той желае човекът - венецът на Неговата творческа сила - да постигне възможното най-висше развитие. Бог представя пред нас висини от благословения, до които желае да ни издигне чрез Своята благодат. Кани ни да Му се предадем, за да може да осъществи в нас Своята воля. За нас остава да изберем дали да бъдем освободени от робството на греха, за да споделим славната свобода на Божиите синове, или не.“ *Пак там, с. 43, 44.*

„Христос се яви като Спасителят на хората. Хората не бива да се уповават на своите дела, на собствената си праведност или на себе си по какъвто и да е начин, а на Божия Агнец, който понесе греховете на света. Той бе разкрит като нашият Застъпник пред Отца. Чрез Него бе дадена поканата: „Дойдете сега, та да разискаме, казва Господ; ако са греховете ви като мораво, ще станат бели като сняг; ако са румени като червено, ще станат като бяла вълна“ (Исаия 1:18). Тази покана звучи и днес от редовете на Писанието. Нека гордостта, високото самочувствие или себеправедността не попречат на никого да изповяда греховете си, за да може да измоли и обещанието.“ *Основи на християнското възпитание, с. 239.*

3. ХРИСТОС ОТДАДЕ ВСИЧКО

вт., 28 юли

**а. Какво дава правото на Христос да вземе Своите деца на небето?
Колосяни 1:14; Евреи 7:25.**

Колосяни 1:14: *В Него имаме изкуплението си, прощението на греховете.*

Евреи 7:25: *Затова и може съвършено да спасява тия, които дохождат при Бога чрез Него, понеже всякога живее да ходатайства за тях.*

„В ужасния мрак, наглед изоставен от Бога, Христос изпи и последните капки от чашата на човешкото окаянство. През онези страшни часове Той разчиташе на доказателството, което Му бе давано досега, че е приет от Своя Отец. Той познаваше характера на Отца. Разбираше Неговата справедливост, Неговата милост и Неговата велика любов. Чрез вяра се остави в ръцете на Този, на Когото винаги с радост бе послушен. И когато покорно се предаде на Бога, се освободи от чувството, че благоволенieto на Отца е загубено. Чрез вяра Христос стана победител.“ *Копнежът на вековете, с. 756.*

„С отдаването на Христос, Господ даде цялото Небе. От човешка гледна точка такава жертва бе едно неоправдано прахосване. За човешкия разсъдък целият спасителен план е прахосване на милост и сили. Навсякъде виждаме себеотрицание и сърдечна пожертвувателност. С право ангелите могат да се учудват, че хората отказват да бъдат издигнати и обогатени от безгранично изразената в Христос любов. С право могат да извикат: „Защо е това прахосване?“

Но умилостивението за един изгубен свят трябва да е пълно, изобилно и съвършено. Христовата жертва бе преизобилна, та да бъде достигната всяка създадена от Бога душа. Жертвата не можеше да бъде ограничена, така че да не превишава броя на тези, които биха приели великия Дар. Всички хора не се спасяват. И все пак изкупителният план не представлява прахосване от това, че не е постигнал всичко, което неговата щедрост е обезпечила. Трябва да има достатъчно, че и да остане.“ *Пак там, с. 565 566.*

б. Какво изисква Исус от всички, които желаят да бъдат Негови чед а и искат да са в състояние да приемат Неговия Дух? Притчи 23:26.

Притчи 23:26: *Сине мой, дай сърцето си на мене, и очите ти нека внимават в моите пътища.*

„[Исус] очаква със състрадателна нежност да чуе изповедите на заблудените души и да приеме тяхното покаяние. Той очаква да Му отвърнат с благодарност, както майката очаква признателната усмивка на любимото си детенце. Великият Бог ни учи да Го наричаме Отец. Той иска да разберем колко искрено и нежно сърцето Му копнее за нас във всичките ни изпитания и изкушения.“ *Служители на евангелието, с. 210.*

„...От какво се отказваме, когато Му отдадем всичко? От едно опетнено от грях сърце, което даваме на Исус, за да го очисти чрез собствената Си

кръв и да го спаси чрез Своята несравнима любов. И въпреки това хората считат за трудно нещо да Му отдадат всичко! Срам ме е да чувам това да се говори, срам ме е да го пиша.“ *Пътят към Христа*, с. 46.

4. ПЪЛНО ПРЕДАВАНЕ

ср., 29 юли

а. Какво беше искреното желание на ап. Павел за вярващите? Римляни 12:1; 1 Солунци 5:23.

Рим. 12:1: И тъй, моля ви, братя, поради Божиите милости, да представите телата си в жертва жива, света, благоугодна на Бога, като ваше духовно служение.

1 Солун. 5:23: А сам Бог на мира да ви освети напълно; и дано се запазят непокътнати духа, душата и тялото ви без порок, до пришествието на нашия Господ Исус Христос.

„Въпреки че бяха отправени към древния Израил, тези думи съдържат урок и за Божия народ днес. Когато апостолът призовава братята си да представят телата си като „жертва жива, света, благоугодна на Бога“, той излага принципите на истинското осветение. Това не е просто теория, емоция или формални думи, а жив и действен принцип, който става част от ежедневието. Той изисква нашите навици на хранене, пиене и обличане да са такива, че да осигурят запазването на физическото, умственото и моралното здраве, за да можем да представим на Господ телата си, не като жертва, покварена от погрешни навици, а „жертва жива, света, благоугодна на Бога.“ *Осветен живот*, с. 27, 28.

„Ние трябва да отдадем себе си на Божия служба и да се стремим да направим жертвата си възможно най-съвършена. На Бога не ще бъде угодно нещо по-малко от най-доброто, което можем да пожертваме. Обичащите Го с цялото си сърце и желаещи да Му отдадат най-добрата служба на живота си постоянно ще се стараят да доведат всяка сила на своето същество в хармония със законите, които ще подкрепят способностите им да извършват Неговата воля.“ *Патриарси и пророци*, с. 352, 353.

б. Когато множеството чу проповедта на Петър в деня на Петдесетница, какво им тежеше на сърцето? Деяния 2:37, 38.

Деян. 2:37, 38: Като чуха това, те, ужилени в сърцата си, рекоха на Петра и на другите апостоли: Какво да сторим, братя? 38 А Петър им рече: Покайте се, и всеки от вас нека се кръсти в името Исус Христово

за прощение на греховете ви; и ще приемете този дар, Светия Дух.

„[Множеството] чуха учениците да заявяват, че разпнатият от тях бе Божият Син. Свещеници и управници потрепераха. Угризения и тревоги обхванаха народа. „Като чуха това, те, ужилени в сърцата си рекоха на Петра и на другите апостоли: 'Какво да сторим, братя?'“ Сред слушателите имаше благочестиви евреи, искрени във вярата си. Силата в думите на говорителя ги убеди, че Исус беше наистина Месията...

Петър изтъкна на разкаялите се, че те бяха отхвърлили Христос поради измамата на свещениците и управниците. И ако продължаваха да търсят тези хора за съвет и да ги чакат да признаят Христос, преди те самите да посмеят да го сторят, никога не биха Го приели. Тези властници, макар да претендираха за набожност, бяха амбициозни за земни богатства и слава. Те не желаеха да дойдат при Христос, за да получат светлина.” *Деяния на апостолите*, с . 43, 44.

5. ДА БЪДЕМ ПОСТОЯННО ПРЕДАДЕНИ НА ХРИСТОС

чет., 30 юли

а. Какво води до убеждението, че можем да бъдем напълно посветени на Господа и да носим Христовия образ и подобие? Филипяни 2:12, 13.

Филип. 2:12, 13: Затова, възлюбени мои, както сте били винаги послушни, не само както при мое присъствие, но сега много повече при моето отсъствие, изработвайте спасението си със страх и трепет; 13 Защото Бог е, Който, според благоволенieto Си, действува във вас и да желае това и да го изработвате.

„Бог не ви заръчва да се страхувате, че ще пропусне да изпълни обещанието Си, че търпението Му ще се изчерпи или състраданието Му ще се окаже недостатъчно. По-скоро се бойте да не би вашата воля да се окаже неподчинена на Христовата, да не би онаследените и придобити от вас качества на характера да управляват живота ви. „Бог е, Който, според благоволенieto Си действа във вас и да желае това, и да го изработвате“ (Фил. 2:13). Страхувайте се, да не би себелюбието да застане между вашата душа и великия Творец. Бойте се, да не би самоволието да засенчи високата цел, която Бог желае да постигне чрез вас. Опасявайте се да се опаняте на собствените си сили, да не би да отпуснете ръката си от Христовата и да се опитате да вървите по житейския път без Неговото присъствие.” *Притчи Христови*, с. 161.

б. Как може да се поддържа непоколебимост на вярата и пълно отдаване на правилните принципи? Галатяни 2:20; Матей 16:24, 25.

Галатяни 2:20: Съразпнах се с Христа, и сега вече, не аз живея, но Христос живее в мене; а животът, който сега живея в тялото, живея го с вярата, която е в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене.

Матей 16:24, 25: Тогава Исус каза на учениците Си: Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека дигне кръста си, и така нека Ме последва. 25 Защото който иска да спаси живота си, ще го изгуби; а който изгуби живота си, заради Мене, ще го намери.

„Онези, които искат да спечелят благословието на освещението, първо трябва да се научат какво значи саможертва. Христовият кръст е централният стълб, на който виси „една вечна тежина на слава.“ *Деяния на апостолите*, с. 560.

„Вие не можете да промените сърцето си, не можете със свои сили да заобичате Бога; но можете да ИЗБЕРЕТЕ да Му служите. Можете да Му отдадете волята си; тогава Той ще действа във вас и да желаете, и да вършите необходимото според Неговата добра воля...

В живота ви може да настъпи цялостна промяна чрез правилното упражняване на волята. Като предадете волята си на Христос, вие се съюзявате с властта, която стои над всички началства и власти. Ще ви се даде сила отгоре, която ще ви държи, та да устоите и да останете твърди и по този начин, чрез постоянно предаване на Бога, ще бъдете в състояние да водите нов живот - живот на вяра.“ *Пътят към Христа*, с. 47, 48. [Подчертаването е от автора.]

ВЪПРОСИ ЗА ЛИЧЕН ПРЕГОВОР

пет., 31 юли

1. Какво е необходимо за успеха в битката срещу врага на душите ни?
2. В какво се състои истинската битка, при която трябва да удържим победа над вече сразения враг?
3. Какво можем да научим от дара на Христос за нашето спасение?
4. Каква е Божията цел (във физически и в духовен план) за вярващите?
5. Каква ще бъде ежедневната ни опитност, ако нашата воля е в хармония с Божията воля?

Нашата вяра и приемането ни от Бога

ТЕКСТ ЗА ЗАПАМЕТЯВАНЕ: „Ще ви дам и ново сърце, и нов дух ще вложи вътре във вас, и, като отнема каменното сърце от плътта ви, ще ви дам меко сърце“ (Езекил 36:26).

Препоръчително четиво: *Пътят към Христа*, гл. 6 „Нашата вяра и приемането ни от Бога“, (с. 49 -55 англ. изд.)

„Не можете да изкупите миналите си грехове, не можете да промените сърцето си, не можете да направите сами себе си святи. Но Бог обещава да направи всичко това вместо вас чрез Христос.“ *Пътят към Христа*, с. 51.

1. ПРОШКА И МИР

нед., 2 авг.

а. Кое е прекрасното Божие обещание за прошка и мир? 1 Йоаново 1:9.

1 Йоан. 1:9: *Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете, и да ни очисти от всяка неправда.*

„Виждате, че животът ви е бил изпълнен със себелюбие и грях. Копнеете да бъдете опростени, очистени, освободени. Хармония с Бога, подобие на Христос - какво можете да сторите, за да постигнете всичко това?

Единственото, от което се нуждаете, е мир - небесно прощение, небесен мир и небесна любов в душата. С пари те не могат да се купят, разумът не може да ги осигури, мъдростта не може да ги придобие; не можете никога да се надявате да ги постигнете със собствени усилия. Но Бог ви ги предлага даром, „без пари и без плата“ (Исаия 55:1). Те са ваши, ако само протегнете ръка и ги вземете.“ *Пътят към Христа*, с. 49.

б. Кое е друго важно обещание, което ще преобрази цялото ни същество в нов човек, който ще бъде в хармония с Бога? Езекиил 36:26.

Езекиил 36:26: *Ще ви дам и ново сърце, и нов дух ще вложи вътре във вас, и, като отнема каменното сърце от плътта ви, ще ви дам меко сърце.*

„Изповядали сте своите грехове и вътре в сърцето си сте ги отстранили от себе си. Решили сте да отдадете себе си на Бога. Сега идете при Него и Го помолете да измие греховете ви и да ви даде ново сърце. И тогава повярвайте, че Той прави това, ЗАЩОТО Е ОБЕЩАЛ. Това е урокът, който Исус се стараеше да предаде, докато беше тук на земята - да повярваме, че получаваме обещания от Бога дар и той ще бъде наш.”
Пак там, с. 49, 50. [Подчертаването е от автора.]

2. ЖИВОТ ЧРЕЗ ХРИСТОС

пон., 3 авг.

а. Какво каза Исус на парализика от Витезда да направи и какво можем да научим ние от тази опитност? Йоан 5:1-9.

Йоан 5:1-9: Подир това имаше юдейски празник, и Исус влезе в Ерусалим. 2 А в Ерусалим, близо до овчата порта, се намира къпалня, наречена по еврейски Витесда, която има пет преддверия. 3 В тях лежаха множество болни, слепи, куци и изсъхнали, [които чакаха да се раздвижи водата. 4 Защото от време на време ангел слизаше в къпалнята и размътваше водата; а който пръв влизаше след раздвижването на водата оздравяваше от каквато болест и да беше болен]. 5 И там имаше един човек болен от тридесет и осем години. 6 Исус, като го видя да лежи, и узна, че от дълго време вече боледувал, каза му: Искаш ли да оздравееш? 7 Болният Му отговори: Господине, нямам човек да ме спусне в къпалнята, когато се раздвижи водата, но докато дойда аз, друг слиза преди мене. 8 Исус му казва: Стани, дигни постелката си и ходи. 9 И на часа човекът оздравя, дигна постелката си, и започна да ходи. А той ден беше събота.

„Нека разгледаме разказа за парализика от Витезда. Бедният страдалец беше безпомощен - за повече от 38 години той не можеше да си служи със своите крайници. И въпреки това Спасителят му заръча: „Стани, вдигни постелята си и ходи!“ Болният можеше да каже: „Господи, ако ме излекуваш, ще се покоря на словото Ти“. Но не, той повярва в думите на Христос, повярва, че е напълно излекуван и веднага направи усилие да стане. Той ПОЖЕЛА да ходи - и проходи. Подейства според Христовото слово и Бог му даде силата. Той бе напълно излекуван.“ *Пътят към Христа, с. 50.*

„Исус не му бе дал уверение за Божествената помощ. Човекът можеше да се усъмни и би загубил единствената си възможност да се излекува. Но повярва на Христовото слово и действайки според него, получи сила.

Чрез същата вяра и ние можем да бъдем излекувани духовно. Чрез греха сме се отделили от живота на Бога, душите ни са парализирани и ние не сме по-способни сами да живеем свят живот, отколкото инвалидът бе в със-

тояние да ходи. Много хора съзнават своята безпомощност и търсят онзи духовен живот, който да ги доведе до хармония с Бога. Те напразно жадуват да го получат. В отчаянието си извикват: „Окаян аз човек! Кой ще ме избави от тялото на тая смърт?“ (Римл. 7:24). Нека тези отчаяни борци погледнат нагоре. Спасителят се навежда над изкупените с кръвта Си, казвайки с неизразима нежност и състрадание: „Искаш ли да оздравееш?“ Той ви кани да оздравеете и да получите мир.“ *Копнежът на вековете*, с. 203.

б. Какво е обещано на грешника чрез Христос? 2 Летописи 7:14; Осия 14:4.

2 Летописи 7:14: *И людете Ми, които се наричат с Моето име, смирят себе си та се помолят, и потърсят лицето Ми, и се върнат от нечестивите си пътища, тогава ще послушам от небето, ще простя греха им и ще изцеля земята им.*

Осия 14:4: *Аз ще изцеля отстъплението им, ще ги възлюбя доброволно, защото гневът Ми се отвърна от него.*

„Не можете да изкупите миналите си грехове, не можете да промените сърцето си, не можете да направите сами себе си святи. Но Бог обещава да направи всичко това за вас чрез Христос. **ПОВЯРВАЙТЕ**, това обещание. Изповядайте греховете си и отдайте себе си на Бога. **ПОЖЕЛАЙТЕ** да Му служите. Веднага, щом извършите всичко това, и Бог ще изпълни Своето слово спрямо вас. Ако повярвате в обещанието - ако повярвате, че сте опростени и очистени - Бог ще направи това факт. Ще бъдете напълно изцелени точно така, както Христос даде на паралистика сила да ходи, когато човекът повярва, че е вече здрав. Това наистина е така, ако го повярвате.

Не чакайте да **ПОЧУВСТВАТЕ**, че сте излекувани, но кажете: „Вярвам това, то Е така не защото го чувствам, а защото Бог го е обещал.“ *Пътят към Христа*, с. 51. [Подчертаването е от автора.]

3. ПРИЕТИ ВЪВ ВЪЗЛЮБЕНИЯ

вт., 4 авг.

а. Какво се случва с миналите ни грехове, когато приемем Исус като Спасител? Римляни 3:24, 25; 5:1, 9, 10.

Рим. 3:24, 25: *А с Неговата благодост се оправдават даром чрез изкуплението, което е в Христа Исуса, 25 Когато Бог постави за умилостивение чрез кръвта Му посредством вяра. Това стори за да покаже правдата Си в прощаване на греховете извършени по-напред, когато Бог дълготърпеше.*

Рим. 5:1, 9, 10: *И тъй, оправдани чрез вяра, имаме мир с Бога, чрез нашия Господ Исус Христос. 9 Много повече, прочее, сега като се оправда-*

хме чрез кръвта Му, ще се избавим от Божия гняв чрез Него. 10 Защото, ако бидохме примирени с Бога чрез смъртта на Сина Му, когато бяхме неприятели, колко повече сега, като сме примирени, ще се избавим чрез Неговия живот!

„Исус казва: „Каквото и да пожелаете, когато се молите, вярвайте, че сте го получили и ще ви бъде“ (Марк 11:24). Към това обещание има и условие - да се молим според Божията воля. А тя е да ни очисти от греха, да ни направи Свои деца и да ни даде сила да живеем свят живот. Така че ние можем да се молим за тези благословения, да вярваме, че ги получаваме и да благодарим на Бога, че ВЕЧЕ СМЕ ги получили. Наша привилегия е да отидем при Исус и да бъдем очистени, да застанем пред закона без срам или угризение.“ *Пътят към Христа, с. 51. [Подчертаването е от автора.]*

б. Как изглежда вярващият в Божиите очи? Римляни 8:1.

Рим. 8:1: *Сега прочее, няма никакво осъждане на тия, които са в Христа Исуса, [които ходят, не по плът но по Дух].*

„Макар че животът на християнина се отличава със смирение, той не трябва да изразява меланхолия или самоосъждане. Всеки има привилегията да живее така, че Бог да го одобри и благослови. Не е по волята на нашия небесен Баща да се чувстваме винаги под осъждане и в тъмнина. Ходенето с наведена глава и сърцето, изпълнено с мисли за себе си, не са доказателство за истинско смирение. Ние можем да отидем при Исус, да бъдем очистени и да застанем пред закона без срам или угризения.“ *Великата борба, с. 477.*

„Когато се предадем изцяло на Бог и напълно повярваме, кръвта на Христос ни очиства от всеки грях. Съвестта може да бъде освободена от осъждане. Чрез вяра в Неговата кръв, всички могат да бъдат направени съвършени в Христос Исус ... Не бива да се тревожим за това, какво Христос и Бог Отец мислят за нас, а за това, което Бог мисли за Христос - нашия Заместник. Вие бивате приети във Възлюбения.“ *Избрани вестни, кн. 2, с. 32, 33.*

в. Какво ново положение би следвало да отчетат всички, които са влезли в тази заветна връзка с Бога? 1 Петрово 1:18, 19; 1 Коринтяни 6:19, 20; Галатяни 3:26.

1 Петр. 1:18, 19: *Като знаете, че не с тленни неща - сребро или злато - сте изкупени от суетния живот, предаден вам от бащите ви, 19 но със скъпоценната кръв на Христа, като на агнец без недостатък и пречист.*

1 Коринт. 6:19, 20: *Или не знаете, че вашето тяло е храм на Светия Дух, който е във вас, когото имате от Бога? И вие не сте свои си, 20*

защото сте били с цена купени; затова прославете Бога с телата си, [и с душите си, които са Божи].

Галатяни 3:26: *Защото всички сте Божи чада чрез вяра в Исуса Христа.*

„Отсега нататък вие вече не принадлежите на себе си; купени сте на скъпа цена. [1 Петрово 1:18, 19 цитирано]. Чрез този прост акт на повярване в Бога Светият Дух поражда във вашето сърце нов живот. Вие сте като новородено дете в Божието семейство и Бог ви обича така, както обича Сина Си.“ *Пътят към Христа, с. 51, 52.*

2. ХОДЕНЕ С ХРИСТОС

ср., 5 авг.

а. Какво поведение се очаква от вярващия? Колосяни 2:6.

Колосяни 2:6: *И тъй, както сте приели Христа Исуса, Господа, така и се обхождайте в Него.*

„Сега, след като сте отдали себе си на Исус, не се дърпайте назад, не се отклонявайте от Него, но ден след ден казвайте: „Аз съм Христов; аз съм отдал себе си на Него“. Молете Го да ви даде Духа Си и да ви пази чрез Своята благодат. Както сте станали Негово дете чрез отдаване на себе си на Бога и чрез постоянна вяра в Него, така трябва и да продължите по-нататък да живеете в Него. Апостолът казва: „И тъй, както сте приели Господ Исус Христос, така и ходете в Него“ (Кол. 2:6).

Някои, изглежда, имат усещането, че трябва да преминат изпитателен период и да докажат на Господа, че са се променили, преди да могат да искат Неговото благословение. Но те могат да претендират за Божието благословение още сега. Те трябва да притежават Неговата благодат, Христовия Дух, Който да им помага в техните слабости, иначе не ще могат да устоят на злото. Исус обича да идваме при Него такива, каквито сме - грешни, безпомощни, зависими. Можем да дойдем при Него с всичките си слабости и безразсъдство, с цялата си греховност и да паднем при нозете Му в разкаяние. Той с радост ще ни прегърне, ще ни вземе в обятията на Своята любов, ще превърже нашите рани и ще ни измие от всяка нечистота.“ *Пътят към Христа, с. 52.*

б. Какво е предвидено, когато в процеса на учене допуснем да сгрешим? 1 Йоаново 2:1, 2.

1 Йоан. 2:1, 2: *Дечица мои, това ви пиша, за да не съгрешите; но ако съгреша някой, имаме ходатай при Отца, Исуса Христа правед-*

ния. 2 Той е умилостивение за нашите грехове, и не само за нашите, но и за греховете на целия свят.

„Премахнете от себе си съмнението, че Божиите обещания не се отнасят лично за вас. Те са за всеки разкайващ се грешник. Чрез Христос е предвидено да бъдат предоставени сила и благодат на всеки вярващ човек от ангелите - служители. Никой не е толкова грешен, че да не може да намери сила, чистота и праведност в Исус, Който е умрял за него. Той чака, за да смене от хората техните опетнени дрехи и да ги облече с бялата мантия на правдата; Той ги подканва да живеят, а не да умрат.“ *Пак там*, с. 52, 53.

в. Пояснете как биваме укрепени в това пътуване. 1 Йоаново 1:7; Галатяни 5:16, 17, 25.

1 Йоан 1:7: Но ако ходим в светлината, както е Той в светлината, имаме общение един с друг, и кръвта на Сина Му Исуса [Христа] ни очиства от всеки грях.

Галатяни 5:16, 17, 25: Прочее, казвам: Ходете по Духа, и няма да угождавате на плътските страсти. 17 Защото плътта силно желае противното на Духа, а Духът противното на плътта; понеже те се противят едно на друго, за да не можете да правите това, което искате. 25 Ако по Духа живеем, по Духа и да ходим.

„Онези, които вървят в пътя на мъдростта преливат от радост, дори и в страданията, защото Онзи, Когото обича душата им, върви невидим до тях. С всяка крачка нагоре те все по-ясно чувстват докосването на Неговата ръка — при всяка стъпка по техния път падат все по-ярки лъчи от славата на Невидимия и техните славословия се издигат все по-високо, за да се съединят с песните на ангелите пред Божия трон.“ *Мисли от планината на блаженствата*, с. 140.

5. ИЗКУПИТЕЛНАТА ЛЮБОВ НА ОТЦА

чет., 6 авг.

а. Какви са условията Бог да ни приеме? Исая 55:7; 44:22.

Исая 55:7: Нека остави нечестивият пътя си, и неправедният помислите си, нека се обърне към Господа, и Той ще се смили за него, и към нашия Бог, защото Той ще прощава щедро.

Исая 44:22: Изличих като гъста мъгла престъпленията ти, и като облак греховете ти; върни се при мене, защото Аз те изкупих.

„Бог не се отнася с нас така, както ние, смъртните човеци, се отнасяме един с друг. Неговите мисли са мисли на милост, любов и най-

нежно съчувствие.“ *Пътят към Христа, с. 53.*

„Който смири душата си при Божието изобличение с признание и покаяние, както стори Давид, може да бъде сигурен, че има надежда за него. Който с вяра приеме Божиите обещания, ще намери прощение. Господ никога не ще отхвърли истински покаялата се душа.“ *Патриарси и пророци, с. 726.*

б. Какво наистина е отношението на нашия небесен Баща към всички, които са се отклонили от пътя? Езекиил 18:32; Лука 15:18 –20.

Езекиил 18:32: Понеже Аз не благоволя в смъртта на оня, който умира, казва Господ Иеова; затова върнете се и живеете.

Лука 15:18-20: Ще стана да ида при баща си и ще му река: Тате, съгреших против небето и пред тебе; 19 не съм вече достоен да се наричам твой син; направи ме като един от наемниците си. 20 И стана и дойде при баща си. А когато бе още далеч, видя го баща му, смили се, и като се заветече, хвърли се на врата му и го целуваше.

„Сатана е готов да отмъкне от нас скъпите Божии уверения. Той желае да отнеме от душата всеки лъч светлина и всяка искра на надежда; но вие не трябва да му позволявате това. Не давайте ухо на изкушителя, но кажете: „Исус умря, за да мога аз да живея. Той ме обича и не желае да загина...“ Притчата ви казва как беше приет скитникът... [Лука 15:18–20 цитирано].

Но дори и тази притча, колкото и да е трогателна и нежна, е твърде недостатъчна, за да изрази безпределното състрадание на небесния ни Баща. Чрез Своя пророк Господ заявява: „Обикнах те с вечна любов: ЗАТОВА ТЕ ПРИВЛЯКОХ С МИЛОСТ“ (Еремия 31:3). Докато грешникът е още далеч от Бащиния дом, разпилявайки Неговото имущество в чужда страна, сърцето на Отца копнее за него; и всеки копнеж за завръщане при Бога, пробуден в душата, е всъщност нежното умоляване на Неговия Дух, Който увещава, моли, привлича скитника към любещото сърце на неговия Отец.“ *Пътят към Христа, с. 53, 54. [Подчертаването е от автора.]*

ВЪПРОСИ ЗА ЛИЧЕН ПРЕГОВОР

пет., 7 авг.

1. Какво навлиза в душата, чиито грехове са опростени?
2. Защо парализикут от Витезда беше в състояние изведнъж да проходи?
3. Кое обещание става наше, когато приемем Христос като наш Спасител?
4. Каква е тайната за победоносно ходене с Христос?
5. Съпоставете злонамереността на Сатана и изкупителната любов на Отца.

Разпознаване на Христовия последовател

ТЕКСТ ЗА ЗАПАМЕТЯВАНЕ: „За туй, ако е някой в Христа, той е ново създание; старото премина; ето, всичко стана ново” (2 Коринтяни 5:17).

Препоръчително четиво: *Пътят към Христа*, гл. 7 „Как се познава Христовият последовател, (с. 57-65 англ. изд.)

„Характерът на един човек се разкрива не чрез случайни добри или лоши постъпки, но чрез общата насока на ежедневните думи и действия.”
Пътят към Христа, с. 57, 58.

1. ДЕЛОТО НА СВЯТИЯ ДУХ

нед., 9 авг.

а. Какъв урок предаде Христос, когато описа делото на духовно обръщане? Йоан 3:5-8.

Йоан 3:5-8: Исус отговори: Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство. 6 Роденото от плътта е плът, а роденото от Духа е дух. 7 Не се чуди, че ти рекох: Трябва да се родите отгоре. 8 Вятърът духа гдето ще, и чуваш шума му; но не знаеш отгде иде и къде отива; така е с всеки, който се е родил от Духа.

„Човек може да не е в състояние да посочи точното време или място на своето духовно обръщане или да проследи цялата верига от обстоятелства в този процес. Всичко това обаче не доказва че той не се е обърнал.... Както вятърът е невидим, но резултатите от неговото действие могат ясно да се видят и почувстват, така работи и Божият Дух в сърцето на човека. Тази обновяваща Сила, която никое човешко око не може да види, създава нов живот в душата; създава ново същество по подобие на Бога.“ *Пътят към Христа*, с. 57.

б. Какви промени ще настъпят в живота на истински обърнатите? Римляни 12:9 -18; 2 Коринтяни 5:17.

Рим. 12:9-18: Любовете да бъде нелицемерна; отвращавайте се от злото, а прилепвайте се към доброто. 10 В братолюбието си обичайте се един друг, като сродници; изпреваряйте да си отдавате един на друг почит. 11 В усърдието бивайте нелениви, пламенни по дух, като служите на Господа. 12 Радвайте се в надеждата, в скръб бивайте твърди, в молитва постоянни. 13 Помагайте на светиите в нуждите им; предавайте се на гостолубие. 14 Благославяйте ония, които ви гонят, благославяйте, и не кълнете. 15 Радвайте се с ония, които се радват; плачете с ония, които плачат. 16 Бъдете единомислени един към друг; не давайте ума си на високи неща, но предавайте се на скромни неща; не считайте себе си за мъдри. 17 Никому не връщайте зло за зло; промишлявайте за това, което е добро пред всичките човеци; 18 ако е възможно, доколкото зависи от вас, живеете в мир с всичките човеци.

2 Коринт. 5:17: За туй, ако е някой в Христа, той е ново създание; старото премина; ето, [всичко] стана ново.

„Макар че не можем да направим нищо, за да променим своето сърце или да приведем себе си в хармония с Бога, макар да не трябва изобщо да уповаваме на своите възможности или на добрите си дела, все пак животът ни ще разкрива дали Божията благодат живее в нас, или не; и ако да, то ще се забележи промяна в характера, в навиците, в заниманията ни. Контрастът между това, което сме били, и това, което сме, ще бъде явен и категоричен.

Вярно е, че може да се постигне външно поправяне на поведението и без обновяващата сила на Христос. Стремещт към влияние над другите, както и желанието от наша страна те да ни ценят и уважават, може да доведе до порядъчен живот. Самоуважението също може да ни накара да избягваме външната изява на злото. И себелюбивото сърце може да извършва благородни постъпки. Тогава - по какво ще определим на чия страна сме?

Кой владее нашето сърце? С кого се занимават мислите ни?“ *Пак там, с. 57, 58.*

2. ДА БЪДЕШ НОВО СЪЗДАНИЕ

пон., 10 авг.

а. Какъв плод дават душите, изпълнени с Божия Дух? Галатяни 5:22, 23.

Галатяни 5:22, 23: А плодът на Духа е: любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милост, милосърдие, вярност, 23 кротост, себепознание; против такива неща няма закон.

„Хората, които стават нови творения в Исус Христос, ще принасят плодовете на Духа... Ще обичат тези неща, които някога са мразили и ще мразят нещата,

които някога са обичали. Гордите и самоизтъквачите се ще стават смирени и кротки по сърце. Лекомислените и високомерните - сериозни и скромни. Пианиците - трезвени, а развратните - чисти. Суетните светски обичаи и моди ще бъдат оставени настрана. Християнинът ще търси не „външните украшения“, но „скрития в сърцето човек, украсен с нетленното украшение на кротък и тих дух“ (1 Петрово 3:3, 4).” *Пътят към Христа, с . 58, 59.*

„Влиянието на Светия Дух е животът на Христос в душата. Ние не виждаме Христос с очите си и не говорим с Него, но Светият Му Дух е също толкова близо до нас на всяко място. Той действа във и чрез всеки, който приема Христос. Онези, които познават обитаването на Духа в сърцето, разкриват Неговите плодове - любов, радост, мир, дълготърпение, милост, милосърдие, вярност.“ *Библейски коментар на АСД [Коментари на Е. Г. Уайт], т. 6, с. 1112.*

б. Какви са доказателствата за истинско покаяние? Езекил 33:14, 15.

Езекил 33:14, 15: И когато кажа на нечестивия: Непременно ще умреш; а той се върне от греха си и постъпи законно и праведно; - 15 ако нечестивият върне залог, върне грабнатото, ходи в повеленията на живота и не върши неправда, непременно ще живее; няма да умре.

„Няма доказателство за каквото и да било истинско покаяние, ако то не изработи едно преобразяване. Само ако върне взетия залог, ако даде обратно това, което е ограбил, ако изповяда греховете си и възлюби Бога и своите ближни, само тогава грешникът може да бъде сигурен, че е преминал от смърт в живот.

Когато като заблудени, грешни същества дойдем при Христос и станем съучастници в Неговата опрощаваща благодат, в сърцето ни избликва любов. Всеки товар става лек; защото яремът, който Христос поставя, не е тежък за носене. Дългът става наслада, а жертвата - удоволствие. Пътят, който по-рано е изглеждал обвит с мрак, сега се озарява от лъчите на Слънцето на правдата.

Красотата на Христовия характер ще може да се види в Неговите последователи. За Христос беше удоволствие да върши Божията воля. Любовта към Бога, горещото желание да върши всичко за Неговата прослава бе ръководната сила в живота на Спасителя. Любовта красеше и придаваше благородство на всички Негови постъпки. Любовта е от Бога. Неосветеното сърце не може да я създаде или породи. Тя се намира само в сърцето, в което царува Христос. „Ние любим Него, защото първо Той възлюби нас“ (1 Йоаново 4:19). В обновеното от Божията благодат сърце любовта е ръководният принцип на действие. Тя променя характера, ръководи подбудите, контролира страстите, укротява враждата и облагородява чувствата. Когато се подхранва в душата, тази любов подслажда живота и пръска

3. ДВЕ ЗАБЛУДИ

вт., 11 авг.

а. Какви опасни заблуди биват приети от много изповядващи се за християни? Филипяни 3:9; Римляни 10:3; Яков 2:17.

Филипяни 3:9: И да се намеря в Него, без да имам за своя правда оная, която е от закона, но оная, която е чрез вяра в Христа, то ест, правдата, която е от Бога въз основа на вяра.

Рим. 10:3: Понеже, ако не знаят правдата, която е от Бога и искат да поставят своята, те не се покориха на правдата от Бога.

Яков 2:17: Така и вярата, ако няма дела, сама по себе си е мъртва.

„Съществуват две заблуди, срещу които Божиите деца, особено току-що доверилите се на Неговата благодат, трябва да бъдат много внимателни. Първата, която вече споменахме, е да разчитат на собствените си дела, да се опанят на онова, което вярващите могат сами да направят, за да доведат себе си в хармония с Бога. Но този, който се старае да стане свят чрез собствени дела, като спазва закона, се опитва да постигне невъзможното. Всичко, което човекът може да извърши без Христос, е опетнено от себелюбие и грях. Единствено Божията благодат е, която чрез вяра може да ни направи святи.

Противоположната, но не по-малко опасна заблуда е, че вярата в Христос освобождава човека от съблюдаването на Божия закон и че понеже единствено чрез вяра ставаме участници в Христовата благодат, то делата ни нямат нищо общо с нашето изкупление.“ *Пътят към Христа, с. 59, 60.*

б. Как от обещанието на Новия завет става ясно, че благодатта на Христос не ни освобождава от спазването на Божия закон? Евреи 8:10; 10:16.

Евреи 8:10: Защото, ето заветът, който ще направя с Израилевия дом след ония дни, казва Господ: Ще положа законите Си в ума им и ще ги напиша в сърцата им; Аз ще бъда техен Бог, и те ще бъдат мои люде.

Евреи 10:16: Ето заветът, който ще направя с тях след ония дни, казва Господ: Ще положа законите Си в сърцата им, и ще ги напиша в умовете им...

„Законът на Бога е израз на самото Негово естество. Той е възплъщение на великия принцип на любовта и следователно е основата на Неговото управление и на небето, и на земята. Ако сърцата ни са подновени по Божие подобие, ако Божествената любов е вкоренена в душата, няма ли Божият

закон да бъде осъществяван и в живота? Когато принципът на любовта е вкоренен в сърцето, когато човекът е подновен по образа на Този, Който го е създал, тогава се изпълнява новозаветното обещание: „Ще поставя закона Си в сърцата им и ще го напиша в умовете им“ (Евреи 10:16). А щом законът е написан в сърцето, няма ли да оформя живота? Послушанието - т.е. служенето и предаността от любов е истинският критерий за ученичество.” *Пак там*, с. 60.

„Бог днес изисква точно това, което Той изискваше от святата двойка в Едем - съвършено послушание към Неговите изисквания. Законът Му остава същият във всички епохи. Великият стандарт за праведност, представен в Стария завет, не е занижен в Новия. Делото на Евангелието не е да отслабва изискванията на Божия свят закон, а да издига човеците там, където могат да спазват неговите предписания.

Вярата в Христос, която спасява душата, не е това, което бива представено от мнозина. „Вярвайте, вярвайте,“ - е техният вик - „само вярвайте в Христос и ще бъдете спасени. Това е всичко, което трябва да сторите.“ Макар че истинската вяра се уповава изцяло на Христос за спасение, тя ще доведе до съвършено съобразяване с Божия закон.“ *Библейски коментар на АСД [Коментари на Е. Г. Уайт]*, т. 6, с. 1073.

4. СПАСЕНИЕТО Е БЕЗПЛАТЕН ДАР

ср., 12 авг.

а. Какво се очаква от кандидатите за вечен живот? 1 Йоаново 5:2, 3; 1 Коринтяни 7:19.

1 Йоан. 5:2, 3: По това познаваме, че любим Божиите чада, когато любим Бога и изпълняваме Неговите заповеди, 3 защото ето що е любов към Бога: Да пазим неговите заповеди; а заповедите Му не са тежки.

1 Коринт. 7:19: Обрязването е нищо, и необрязването е нищо, но важното е пазенето на Божиите заповеди.

„Ако се отдадете напълно [на Христос] и Го приемете като свой Спасител, колкото и грешен да е бил животът ви, заради Него бивате сметени за праведни. Христовият характер застава на мястото на вашия и вие бивате приети от Бога така, като че ли никога не сте съгрешавали.

Нещо повече - Христос променя сърцето. Той обитава във вашето сърце чрез вяра. Трябва да поддържате тази връзка с Него чрез вяра и чрез постоянно предаване на волята си на Него. Докато правите това, Той ще действа във вас да желаете и да действате според Неговата добра воля и то така, че да можете да кажете: „Животът, който сега живея в тялото, живея го с вярата, която е в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене“ (Гал. 2:20). Така каза Исус и на

учениците Си: „Защото не сте вие, които говорите, но Духът на Отца ви, Който говори чрез вас“ (Матей 10:20). Тогава, щом Христос действа във вас, ще проявявате Неговия Дух и ще вършите същите дела - дела на праведност, на послушание.

Така че у нас няма нищо, с което да се похвалим. Нямаме никакво основание да изпадаме във възторг от себе си. Единственото ни основание за надежда е в Христовата правда - тази, която ни е вменена и тази, която е изработена от Неговия Дух, действащ в и чрез нас.” *Пътят към Христа, с. 62, 63.*

6. Въпреки че Господ е осигурил за всички да получат спасение, защо някои пропускат пътя? Ефесяни 2:8, 9; Деяния 4:12; Римляни 9: 30–33.

Ефесяни 2:8, 9: Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас; това е дар от Бога; 9 не чрез дела, за да се не похвали никой.

Деян. 4:12: И чрез никой друг няма спасение; защото няма под небето друго име дадено между хората, чрез което трябва да се спасим.

Рим. 9:30-33: И тъй, какво да кажем? Това, че езичниците, които не търсеха правда, получиха правда, и то правда, която е чрез вярване; 31 а Израил, който търсеше закон за придобиване правда, не стигна до такъв закон. 32 Защо? затова, че не го търси чрез вярване, а някак си чрез дела. Те се спънаха о камъка, о който хората се спъват; 33 както е писано: - „Ето, полагам в Сион камък, о който да се спъват, и канара, в която да се съблазняват; и който вярва в Него не ще се посрами“.

„Вместо да освобождава човека от послушание, вярата и само вярата ни прави участници в Христовата благодат, която пък ни прави способни да проявим послушание...

Онази тъй наречена вяра в Христос, която освобождава хората от задължението им да бъдат послушни на Бога, не е никаква вяра, а дързост. „По благодат сте спасени чрез вяра.“ Но „вяра без дела е мъртва“ (Еф. 2:8; Яков 2:17). Преди да дойде на земята, Исус каза за Себе Си: „Драго Ми е, Боже Мой, да изпълнявам Твоята воля; да, законът Ти е вътре в сърцето Ми“ (Пс. 40:8). А тъкмо преди да се възнесе отново на небето, заяви: „Опазих заповедите на Моя Отец и пребъдвам в Неговата любов“ (Йоан 15:10). Писанието казва: „И по това знаем, че сме Го познали - ако пазим заповедите Му... Този, който казва, че пребъдва в Него, трябва сам да ходи така, както Христос е ходил“ (1Йоаново 2:3, 6). „Понеже и Христос пострада за вас, и ви остави пример да последвате по Неговите стъпки“ (1Петрово 2:21).” *Пак там, с. 60-62.*

5. ПРЕБЪДВАНЕ ЧРЕЗ ВЯРА

чет., 13 авг.

а. Как апостол Павел води победоносен живот? 1 Коринтяни 15:30, 31.

1 Коринтяни 15:30, 31: *Защо и ние се излагаме на бедствия всеки час? 31. Братя, с похвалата, с която се гордея за вас в Христа Исуса нашия Господ, аз всеки ден умирам.*

„Трябва да поддържате тази връзка с Него, като вярвате и като постоянно Му предавате волята си. Докато правите това, Той ще действа във вас да желаете и да действате според Неговата добра воля.“ *Пътят към Христа, с. 62, 63.*

„В човешкото Си естество Христос изгради съвършен характер и го предлага на нас. „Всичката ни правда е като омърсена дреха“ (Ис. 64:6). Всяко нещо, което можем да направим със собствени сили, е опетнено от грях. Но Божият Син „се яви да носи греховете ни. В Него няма грях“... Христос се подчини на всяко изискване на закона. Той каза за Себе Си: „Драго ми е, Боже мой, да изпълнявам Твоята воля: Да! Законът Ти е дълбоко в сърцето Ми“ (Псалм 40:8)... Чрез съвършеното Си послушание Той направи послушанието към Божиите заповеди възможно за всяко човешко същество. Покорим ли се на Христос, сърцето се съединява с Неговото сърце, волята се превръща в Негова, умът става едно с Неговия, помислите са заплениени от Него. Живеем Неговия живот. Ето какво означава да бъдем облечени с одеждата на Неговата правда.“ *Притчи Христови, с. 311, 312.*

б. Каква радост изрази псалмистът в живота си? Псалм 119:97.

Пс. 119:97: Колко обичам аз Твоя закон! Цял ден се поучавам в него.

„Като говорим за вяра, нека направим едно разграничение, което винаги трябва да се има предвид. Съществува вид вярване, което е напълно различно от вярата. Съществуването и всемогъществото на Бога, истинността на Неговото слово - това са факти, които дори Сатана и неговите множества не могат по същество да отрекат. Библията казва, че „и демоните вярват и треперят“ (Яков 2:19); но това не е вяра. Единствено там, където има не само вярване в Божието слово, но и предаване на волята в Негова власт, където чувствата са съсредоточени единствено върху Исус, само там има истинска вяра - вяра, която действа от любов и очиства душата. Чрез тази вяра човекът бива променен по Божи образ.“ *Пътят към Христа, с. 63.*

ВЪПРОСИ ЗА ЛИЧЕН ПРЕГОВОР

пет., 14 авг.

1. Опишете доказателствата за духовно обръщане.
2. Каква е разликата между новия и стария човек?
3. Опишете две опасности, които трябва да избягваме в нашия духовен живот.
4. Какво е мястото на послушанието, когато живеем под благодат?
5. Какви мисли, желаниа и мотиви се подхранват у нас, когато Христос пребъдва в сърцето?

Израстване в Христос

ТЕКСТ ЗА ЗАПАМЕТЯВАНЕ: „Да наредя за наскърбените в Сион, да им дам венец вместо пепел, миро на радост вместо плач, облекло на хваление вместо унил дух; за да се наричат дървета на правда, насадени от Господа, за да се прослави Той“ (Исаия 61:3).

Препоръчително четиво: *Пътят към Христа*, гл. 8 „Израстване в Христос“, (с. 67-75 *англ. изд.*)

„За да можете да живеете свято, вие сте точно толкова зависими от Христос, колкото е зависима клонката от стъблото, за да може да расте и да дава плод.“ *Пътят към Христа*, с. 69.

1. КЛЮЧОВИ ФАКТОРИ ЗА РАСТЕЖ

нед., 16 авг.

а. Как Писанието илюстрира християнското развитие? Исаия 61:3; 1 Петрово 2:2; Ефесяни 4:14, 15; Марк 4:26, 27.

Исаия 61:3: *Да наредя за наскърбените в Сион, да им дам венец вместо пепел, миро на радост вместо плач, облекло на хваление вместо унил дух; за да се наричат дървета на правда насадени от Господа, за да се прослави Той.*

1 Петр. 2:2: *Пожелавайте като новородени младенци, чистото духовно мляко, за да пораснете чрез него към спасение.*

Ефесяни 4:14: *За да не бъдем вече деца, блъскани и завличани от всеки вятър на учение, чрез човешката заблуда, в лукавство, по измамителни хитрости. 15. но, действащи истинно в любов, да пораснем по всичко в Него, Който е главата, Христос.*

Марк 4:26, 27: *И каза: Божието царство е също, както кога човек хвърли семе в земята. 27 и спи и става нощ и ден; а как никне и расте, той не знае.*

„Цялата човешка мъдрост и способности не могат никак да произведат живот и в най-малкия обект в природата. Само чрез живота, който дава единствено Бог, може да съществува било растението, било животното. По същия начин единствено чрез живота, идващ от Бога, в сърцата на хората се заражда духовният живот.“ *Пътят към Христа*, с. 67.

б. Какво показва нашата зависимост от Христос за растежа и развитието? Осия 14:5 -7; 1 Коринтяни 3:6, 7.

Осия 14:5-7: Аз ще бъда като роса на Израеля; той ще процъфти като крем, и ще простре корените си като ливанско дърво. 6 Клоновете му ще се разпространят; славата му ще бъде като маслина, и благоуханието му като Ливан. 7 Които живеят под сянката Му изново ще се съживят като жито и ще процъфтят като лоза; дъхът му ще бъде като ливанско вино.

1 Коринт. 3:6, 7: *Аз насадих, Аполос напои, но Господ прави да расте. 7 И тъй, нито който сади е нещо, нито който пои, а Господ, Който прави да расте.*

„В лицето на този несравним дар - Неговия Син, Бог обкръжава целия свят с атмосфера на благодат, така реална, както е въздухът около земното кълбо. Всички, които избера да дишат тази вливаща живот атмосфера, ще живеят и ще пораснат до зрелостта на мъже и жени в Исус Христос.

Както цветето се обръща към слънцето, чиито блестящи лъчи могат да развият и усъвършенстват красотата и симетрията му, така и ние трябва да се обръщаме към Слънцето на правдата, за да може небесната светлина да ни огрява и да развива характерите ни по подобие на Христос.” *Пак там, с. 68.*

2. НАШЕТО БЕЗПОМОЩНО СЪСТОЯНИЕ

пон., 17 авг.

а. Какъв важен момент подчерта нашият Господ на учениците Си точно преди да завърши земното Си служение? Йоан 15:4 -7.

Йоан 15:4-7: Пребъдвайте в Мене, и Аз във вас. Както пръчката не може да даде плод от самосебе си, ако не остане на лозата, така и вие не можете, ако не пребъдете в Мене. 5 Аз съм лозата, вие сте пръчки-те; който пребъдва в Мене, и Аз в него, той дава много плод; защото, отделени от Мене, не можете да сторите нищо. 6 Ако някой не пребъде в Мене, той бива изхвърлен навън като пръчка, и изсъхва; и събират ги та ги хвърлят в огъня, и те изгарят. 7 Ако пребъдете в Мене и думите Ми пребъдат във вас, искайте каквото и да желаете, и ще ви бъде.

„Мнозина поддържат идеята, че трябва да извършват известна част от работата сами. Те се доверяват на Христос за прощаването на греха, но след това се опитват със собствени усилия да живеят праведно. Всяко такова усилие обаче ще пропадне. Исус казва: „Без Мене не можете да сторите нищо“. Нашето израстване в благодатта, нашата радост, нашата полезност - всичко зависи от връзката ни с Христос.

Именно чрез духовно общуване с Него ежедневно, ежечасно - чрез пребъждане в Него - ще растем в благодат. Той е не само Начинателят, но и Завършителят на нашата вяра. Христос е първият, и последният, завинаги. Той трябва да бъде с нас не само в началото и в края на живота ни, но и на всяка стъпка по пътя.“ *Пътят към Христа, с. 69.*

„Ако сте склонни да се научите на кротост и смирение на сърцето в Христовото училище, Той със сигурност ще ви даде покой и мир. Ужасно трудна борба е да се откаже човек от собствената си воля и от собствения си път. Но, когато този урок е научен, ще намерите покой и мир. Гордостта, егоизмът и амбицията трябва да бъдат преодолени; волята ви трябва да бъде погълната от волята на Христос. Целият живот може да се превърне в едно постоянно жертване от любов, всяко действие - в проява на любов и всяка дума - в слово, изговорено от любовта. Както животът на лозата циркулира през стъблото и гроздовете, и достига от най-ниската до най-високата част на растението, така благодатта и любовта на Христос ще горят и изобилстват в душата, достигайки до всяка част на нашето същество и ще проникват във всяко действие на тялото и ума.“ *Библейски коментар на АСД [Коментари на Е. Г. Уайт], т. 5, с. 1091, 1092.*

б. Каква е тайната на израстването в Христос? Колосяни 2:6; Евреи 10:38.

Колосяни 2:6: И тъй, както сте приели Христа Исуса, Господа, така и се обхождайте в Него.

Евреи 10:38: А който е праведен пред Мене {Гръцки: Моя праведник.}, ще живее чрез вяра; но ако се дръпне назад, няма да благоволи в него душата Ми.

„Вие сте се предали на Бога, за да бъдете всецяло Негови да Му служите и да Му бъдете послушни и сте приели Христос като свой Спасител. Вие не можете сами да изкупите греховете си или да промените сърцето си; но след като сте се предали на Бога, сте повярвали, че Той заради Христос е извършил това вместо вас. Чрез ВЯРА сте станали Христови и чрез вяра трябва да растете в Него - чрез даване и чрез вземане. Вие трябва да Му ДАДЕТЕ всичко - сърцето си, волята си, служенето си - да Му отдадете себе си, за да можете да бъдете послушни на всичките Му изисквания; но трябва и да ВЗЕМЕТЕ всичко: Христос - пълнотата на всяко благословение - е нужно да пребъдва в сърцето ви, да бъде вашата сила, вашата правда, ваш вечен Помощник - за да ви дава сила да бъдете послушни.“ *Пътят към Христа, с. 69, 70. [Подчертаването е от автора.]*

а. Кое е първото задължение на Божиите чеда, когато започват всеки свой ден? Псалм 5:3.

Пс. 5:3: Господи, на ранина ще чуеш гласа ми; на ранина ще отправям молитвата си към Тебе, и ще очаквам.

„Всяка сутрин посвещавайте себе си на Бога; направете това най-първото си и главно задължение. Нека вашата молитва бъде: „Вземи ме, о, Господи, и нека стана напълно Твой. Поставям всичките си планове в Твоите нозе. Употреби ме днес в служба за Тебе. Остани с мен и нека всичко, което извърша, да бъде извършено чрез Тебе“. Това е нещо, което трябва да се прави всекидневно. Всяка сутрин посвещавайте себе си на Бога за съответния ден. Предайте всичките си планове на Него, за да бъдат осъществени или отхвърлени, според както Неговото Провидение ще ви посочи. Така ден след ден можете да предавате живота си в ръцете на Бога и по този начин той ще бъде оформян все повече според живота на Христос.“ *Пътят към Христа. с. 70.*

б. Каква покана отправя Христос всеки ден? Матей 11:28, 29.

Матей 11:28, 29: Дойдете при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и аз ще ви успокоя. 29 Вземете Моето иго върху си, и научете се от Мене; защото съм кротък и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си.

„Животът в Христос е живот на спокойствие и мир. Може да няма никакъв чувствен екстаз, но трябва да има постоянно, изпълнено с мир упование. Надеждата ви не се намира във вас самите; тя е в Христос. Вашата слабост се свързва с Неговата сила, вашето невежество - с Неговата мъдрост, вашата крехкост - с Неговата устойчива сила. Така че не трябва да гледате на себе си, нито да позволявате умът ви да се занимава с вас самите, а да гледате към Христос. Нека умът ви се занимава с Неговата любов, с Неговата красота, със съвършенството на Неговия характер. Христос в Неговото себеотрицание, Христос в Неговото смирение, Христос в Неговата чистота и святост - това е темата за размишление на душата. Именно като Го обичате, подражавате Му и зависите изцяло от Него, вие ще бъдете преобразени в Негово подобие.“ *Пак там, с. 70, 71.*

в. Какъв е ключът към спокойствие на ума? Исаия 26:3, 4; 30:15.

Исаия 26:3, 4: Ще опазиш в съвършен мир непоколебимия ум, защото на Тебе уповава. 4 Уповавайте на Господа винаги, защото Господ

Иеова е вечна канара.

Исая 30:15: *Защото така каза Господ Иеова, Светият Израилеев: Чрез завръщане и почиване ще се избавите, в безмълвие и увереност ще бъдете, силата ви; но вие не искахте това.*

„Всички, които приемат Христос чрез словото Му, предадат душите си под Негово покровителство и живота си под Негово разпореждане, ще намерят мир и спокойствие. Нищо от света не може да ги натъжи, когато Исус ги радва със Своето присъствие. В пълното приемане на Христос има пълен покой... Животът ни може да изглежда ужасно объркан, но ако се посветим на мъдрия Творец, Той ще ни изведе към такъв начин на живот и характер, които да бъдат за Негова прослава.

Тъй като чрез Исус „влизаме в почивка“, Небето започва тук. Ние отговаряме на Неговата покана „елате, научете се от Мене“ и идвайки така при Него, започваме вечния живот.” *Копнежът на вековете, с. 331.*

4. РАЗМИШЛЕНИЕТО ПОДПОМАГА ПРОМЯНАТА

ср., 19 авг.

а. Какъв е резултатът от позволяването на ума да се занимава с Исус, вместо да гледаме към себе си? 2 Коринтяни 3:18.

2 Коринт. 3:18: *А ние всички, с открито лице, като в огледало, гледайки Господната слава, се преобразяваме в същия образ, от слава в слава, както от Духа Господен.*

„Като гледаме постоянно на Исус чрез очите на вярата, ние ще бъдем укрепени. Бог ще даде най-ценни откровения на Своите гладуващи и жадуващи чада. Те ще открият, че Христос е личен Спасител. Като се хранят от словото Му, ще констатират, че то е дух и живот. Словото унищожава плътското, земното естество и придава нов живот в името на Исус Христос. Светият Дух идва в душата като Утешител. Чрез преобразяващата сила на Неговата благодат в ученика се възпроизвежда Божият образ. Ученикът става ново творение. Любовта измества омразата и сърцето получава божественото подобие.“ *Копнежът на вековете, с. 391.*

„Когато се занимава със собственото „аз“, умът ни се отклонява от Христос - Източника на силата и живота. Затова и Сатана постоянно полага усилия да държи вниманието ни отклонено от Спасителя, та по този начин да попречи на връзката и общението на душата с Него. Светските удоволствия, грижите, трудностите, объркаността и скърбите на живота, грешките и недостатъците на другите или пък нашите собствени грешки и несъвършенства - към всички тези неща или само към някои от тях Сатана се стреми да отклони вниманието ни. Не се оставяйте да бъдете подведени от неговите хитри уловки. Много хора, действително съвестни

и желаещи да живеят за Бога, твърде често биват подвеждани от Сатана да се занимават със собствените си грешки и слабости, и като ги отделя така от Христос, той се надява да спечели победата. Не трябва да правим собственото „аз“ център на нашите мисли и да се отдаваме на безпокойство и страх дали ще бъдем спасени. Всички тези неща отклоняват душата от Източника на нейната сила. Предайте на Бога душата си, за да я пази Той и Му имайте доверие. Говорете и мислете за Исус. Нека вашето „аз“ се разтвори в Него.” *Пътят към Христа, с . 71, 72.*

б. Какво можем да научим от промяната, която настъпи в учениците, след като бяха придружавали Христос в ежедневната мисионерска работа? Деяния 4:13.

Деян. 4:13: А те, като гледаха дързостта на Петра и Иоана и бяха вече забележили, че са неграмотни и неучени човеци, чудеха се; и познаха, че са били с Исуса.

„Чрез постоянно гледане към Христос „се преобразяваме в същия образ от слава в слава, както от Духа Господен“ (2 Кор. 3:18).

Точно по този начин първите ученици можах да станат подобни на скъпия Спасител. Когато чува думите на Исус, почувстваха нуждата си от Него. Те Го търсеха, намираха и следваха. Бяха с Него къщи, на масата, в уединената стаичка, на полето. Държаха се с Него както ученици с учителя си, като ежедневно приемаха от устните Му уроци върху святата истина. Гледаха към Него, както слугите към своя господар, за да научат задълженията си. Онези ученици бяха „хора със същото естество, като нас“ (Яков. 5:17). Трябваше да водят същите битки с греха, които и ние водим. Нуждаеха се от същата благодат, за да живеят свят живот, както и ние.” *Пак там, с. 72, 73.*

5. ЕДНО ОБЕЩАНИЕ ЗА НАС

чет., 20 авг.

а. Какво прекрасно обещание е оставил Исус на Своите последователи, изправени пред предизвикателствата на един враждебен свят? Матей 28:20.

Матей 28:20: Като ги учите да пазят всичко що съм ви заповядал; и ето, Аз съм с вас през, всичките дни до свършека на века. [Амин].

„След като Христос се възнесе в небесата, у последователите Му дължи да съществува усещането за Неговото присъствие. Това беше лично присъствие, изпълнено с любов и светлина. Исус, Спасителят, Който беше ходил до тях, беше говорил и се беше молил заедно с тях, Който бе вдъхвал надежда и утеха в сърцата им, бе взет от тях на небето, докато

вестта на мир бе все още на устните Му. Когато облакът ангели Го приемаше, звукът на Неговия глас долетя до тях: „Ето, Аз съм с вас през всички дни до свършека на света“ (Матей 28:20).“ *Пътят към Христа, с. 73, 74.*

б. Какво важно указание остави Исус на Своите ученици, за да знаят какво да правят във време на нужда? Йоан 16:23, 24; 14:16 –18.

Йоан 16:23, 24: И в онзи ден няма да Ме питате за нищо. Истина, истина ви казвам, ако поискате нещо от Отца, Той ще ви го даде в Мое име. 24 До сега нищо не сте искали в Мое име; искайте и ще получите, за да бъде радостта ви пълна.

Йоан 14:16-18: И Аз ще поискам от Отца, и Той ще ви даде друг Утешител, за да пребъдва с вас до века. 17 Духът на истината, когото светът не може да приеме, защото го не вижда нито го познава. Вие го познавате, защото той пребъдва във вас, и във вас ще бъде. 18 Няма да ви оставя сираци; ще дойда при вас.

„Когато се събираха заедно след възнесението, учениците горяха от желание да представят молбите си пред Отец в името на Исус... Те протягаха ръката на вратата все по-високо и по-високо, представяйки мощния аргумент: „Христос Исус, Който умря, но още и възкръсна, Който е и отдясно на Бога, Който и ходатайствува за нас.“ (Римл. 8:34 - Синод. превод). И Петдесетницата им донесе присъствието на Утешителя, за Когото Христос им беше казал: „във вас ще бъде“. Бе им казал още: „...за вас е по-добре да отида Аз, защото, ако не отида, Утешителят няма да дойде на вас; но ако отида, ще ви го изпратя“ (Йоан 14:17; 16:7). Отсега нататък чрез Духа Христос щеше да пребъдва постоянно в сърцата на Своите чеда. Тяхната връзка с Него беше по-близка, отколкото когато лично беше с тях. Светлината, любовта и силата на обитаващия в тях Христос така се излъчваше от тях, че като ги гледаха, хората „чудеха се; и познаха, че са били с Исуса“ (Деян. 4:13).“ *Пак там, с. 74, 75.*

ВЪПРОСИ ЗА ЛИЧЕН ПРЕГОВОР

пет., 21 авг.

1. **Защо се нуждаем от помощ от Небето, щом израстваме като растенията?**
2. **Както растенията се нуждаят от дъжд, за да растат, какво е необходимо за нас, за да растем ние в Духа?**
3. **Кое прави ежедневното посвещение важно за всеки от нас лично?**
4. **Защо Бог желае да престанем да мислим за себе си, но винаги да мислим за Исус?**
5. **Кое обещание би трябвало да бъде ежедневна реалност в живота на всеки вярващ?**

Живот и служене

ТЕКСТ ЗА ЗАПАМЕТЯВАНЕ: „А на ония, които Го приеха, даде право да станат Божии чада, сиреч, на тия, които вярват в Неговото име“ (Йоан 1:12).

Препоръчително четиво: *Пътят към Христа*, гл. 9 „Живот и служене“, (с. 77 - 83 англ. изд.)

„Духът на Христовата самопожертвувателна любов е духът, който владее в небето и представлява самата същност на неговото блаженство. Това е духът, който Христовите последователи ще притежават, и работата, която ще вършат.“ *Пътят към Христа*, с. 77.

1. ЖИВОТЪТ И СВЕТЛИНАТА

нед., 23 авг.

а. Какво се пренебрегва от плътското сърце и какъв е резултатът от това? Йоан 1:4, 5.

Йоан 1:4, 5: В Него бе животът и животът бе светлина на човеците. 5 И светлината свети в тъмнината; а тъмнината я не схвана.

„Бог е източникът на живот, светлина и радост за цялата вселена. Както лъчите на слънчевата светлина, както водните струи, бликащи от живия извор, така от Бога изтичат благословения за всички Негови създания. И навсякъде, където Божият живот е в сърцата на хората, той ще изтича от тях и към другите в любов и благословение.“ *Пътят към Христа*, с. 77.

б. Когато любовта на Христос се съхранява в сърцето, какво ще се вижда в живота? 2 Коринтяни 2:14, 15; 5:14.

2 Коринт. 2:14, 15: Но благодарение Богу, Който винаги ни води в победително шествие в Христа, и на всяко място изявява чрез нас благоуханието на познанието на Него. 15 Защото пред Бога ние сме Христово благоухание за тия, които се спасяват, и за ония, които погиват.

2 Коринт. 5:14: Защото Христовата любов ни принуждава, като разсъждаваме така, че, понеже един е умрял за всичките, то всички са умрели.

„Когато Христовата любов се съхранява в сърцето, подобно на сладко благоухание тя не може да остане скрита. Нейното свято влияние ще се

почувства от всички, с които влизаме в контакт. Христовият Дух в сърцето е като извор в пустиня, който блика, за да освежава всички и който поражда в умиращите силен копнеж да пият от водата на живота.“ *Пак там*, с. 77.

„Нека светът види, че не сме себелюбиво проникнати от лични интереси, че желаем и други да споделят нашите благословения и привилегии. Нека светът види, че нашата религия не ни лишава от съчувствие и не ни прави сурови. Нека всички, които изповядват, че са намерили Христос, да служат за благото на хората така, както Той служи.“ *Копнежът на вековете*, с. 152.

2. СЪУЧАСТНИЦИ В БЛАГОДАТТА

пон., 24 авг.

а. Коя наша нужда бива удовлетворена, когато приемаме Исус като наш Спасител? Йоан 1:12, 13; 1 Коринтяни 1:4, 5; Римляни 5:1, 2.

Йоан 1:12, 13: А на ония, които Го приеха, даде право да станат Божи чада, сиреч, на тия, които вярват в Неговото име; 13 които се родиха не от кръв, нито от плътска похот, нито от мъжка похот, но от Бога.

1 Коринт. 1:4, 5: Винаги въздавам благодарения на моя Бог за вас за Божията благодат, която ви е била дадена в Христа Исуса 5 че се обогаатихте чрез Него във всичко, в пълна сила да говорите за Него,

Рим. 5:1, 2: И тъй, оправдани чрез вяра, имаме мир с Бога, чрез нашия Господ Исус Христос; 2 посредством Когото ние чрез вяра придобихме и достъп до тая благодат, в която стоим, и се радваме поради надеждата за Божията слава.

„...Участниците в Христовата благодат ще бъдат готови да понесат всяка жертва, за да могат и други, за които Той умря, да споделят небесния дар. Те ще сторят всичко по силите им, за да направят света по-добро място за живеене. Този дух е сигурният плод на една наистина обърнала се към Бога душа. Веднага щом човек дойде при Христос, у него се поражда желание да извести и на други какъв скъп Приятел е намерил в Негово лице. Спасяващата и освещаваща истина не може да се заключи в сърцето. Ако сме облечени с Христовата правда и сме изпълнени с радостта на обитаващия в нас Негов Дух, не ще можем да се сдържаме и няма да мълчим. Щом сме вкусили и видели, че Господ е добър, ще имаме какво да разкажем за това. И ние като Филип, когато намери Спасителя, ще каним и други да дойдат в Неговото присъствие.“ *Пътят към Христа*, с. 78.

б. Какво ни съветва ап. Павел да сторим, когато сме изправени пред проблеми и трудности? Евреи 4:16.

Евреи 4:16: Затова, нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да придобием милост, и да намерим благодат,

която да помага благовременно.

„Исус познава нуждите на Своите деца и обича да се вслушва в техните молитви. Нека когато се молят, децата изключат от вниманието си света и всичко, което би отвлякло мислите им от Бога. Нека почувстват, че остават насаме с Бога, че окоото Му съзира дълбините на сърцето им и чете желанието на душата им; и нека усетят, че могат да разговарят с Него.“ *Синове и дъщери на Бога*, с. 121.

в. С какво ставаме длъжници на другите, когато станем Божие дете? Римляни 1:14, 15.

Рим. 1:14, 15: Имам длъжност към гърци и към варвари, към учени и към неучени; 15 и така, колкото зависи от мене, готов съм да проповядвам благовестието и на вас, които сте в Рим.

„В какъв смисъл Павел беше длъжник както на юдеина, така и на гърка? На него, както и на всеки Христов ученик, бе дадено наставлението: „Идете, прочее, научете всичките народи, и кръщавайте ги в името на Отца и Сина и Светия Дух, като ги учите да пазят всичко що съм ви заповядал; и ето, аз съм с вас през, всичките дни до свършека на века“ (Мат. 28:19, 20). Приемайки Христос, Павел прие и тази наредба. Той осъзна, че върху него почива задължението да работи за всички класи хора - за евреи и неевреи, учени и необразовани, за тези, които заемат високи позиции и за тези в най-ниските слоеве на живота.“ *Библейски коментар на АСД [Коментари на Е. Г. Уайт]*, т. 6, с. 1067.

3. ПЛОДЪТ НА ДУХОВНОТО ОБРЪЩАНЕ

вт., 25 авг.

а. Кое е едно от първите неща, които ще сторим, ако Светият Дух е в сърцето ни? Йоан 1:41, 42.

Йоан 1:41, 42: Той първо намира своя брат Симона и му казва: Наме-рихмe Месия (което значи Христос). 42 Като го заведе при Исуса, Исус се вгледа в него и рече: Ти си Симон, син Ионов; ти ще се наричаш Кифа, (което значи Петър).

„Ще се стремим да покажем на другите привлекателността на Христос и невидимите реалности на идващия свят. Ще изпитваме силно желание да вървим по пътя на Христос. В нас ще живее сериозният копнеж всички да могат да видят „Божият Агнец, Който носи греха на света“ (Йоан 1:29).

Усилието да бъдем за благословение на другите ще се отрази на самите нас, като ни донесе благословения. Такава беше и целта на Бога, когато ни отреди

дъл в изпълнението на изкупителния план. Той подари на хората привилегиата да станат съучастници в Божественото естество и на свой ред, да участват в разпространяването на благословенията сред техните ближни. Това е най-високата чест, най-великата радост, която Бог може да дари на хората. Душите, които така стават участници в тази служба на любов, биват привлечени най-близо до своя Създател.

Бог можеше да повери разпространението на евангелската вест и цялото това дело на любящо служение, на небесните ангели. Можеше да си послужи и с други средства, за да изпълни Своята цел. Но в безкрайната Си любов Той пожела да направи нас Свои сътрудници заедно с Христос и ангелите, за да можем да споделим благословието, радостта и духовното въздигане, които идват в резултат на тази несебелюбива служба.

Когато участваме в Христовите страдания, започваме да Му съчувстваме и да Го разбираме по-пълно. Всяко дело на самопожертвователност за доброто на другите засилва духа на благотворителност в сърцето на човека и го довежда в още по-тясна връзка със Спасителя на света, Който „богат като бе, за вас стана сиромаш, за да се обогатите вие чрез Неговата сиромашия“ (2 Кор. 8:9). Само ако така изпълняваме Божието намерение в нашия свят, животът ни ще бъде наистина благословен.” *Пътят към Христа, с. 78 -80.*

б. Какъв пример на Христос трябва да ни ръководи в отношенията ни с роднини и съседи? Галатяни 6:9, 10; Йоан 9:4.

Галатяни 6:9, 10: Да не ни дотегнува да вършим добро; защото, ако се не уморяваме, своевременно ще пожънем. 10. И тъй, доколкото имаме случай, нека струваме добро на всички, а най-вече на своите по вяра.

Йоан 9:4: Ние трябва да вършим делата на Този, Който Ме е пратил, докле е ден; иде нощ, когато никой не може да работи.

„Ако отидете да работите така, както Христос е определил да работят последователите Му, и печелите души за Него, ще почувствате нуждата от едно по-дълбоко преживяване и по-пълно познание за Божиите неща, ще гладувате и жадувате за праведност. Ще умолявате Бога и вярата ви ще укрепва, и душата ви ще пие все по-големи глътки от Извора на спасението. Срещането със съпротива и изпитания ще ви водят при Библията и при молитвата. Ще растете в благодатта и в познаването на Христос и ще натрупвате богат духовен опит.” *Пак там, с. 80.*

4. БЕЗКОРИСТНО СЛУЖЕНЕ

ср., 26 авг.

а. Назовете една голяма опасност за нас като членове на съвременната църква. Малахия 3:8-10.

Малахия 3:8-10: Ще краде ли човек Бога? Вие обаче, Ме крадете. Обаче думате: В какво Те крадем? В десетъците и в приносите. 9 Вие

сте наистина проклети, защото вие, да! Целият този народ, Ме крадете. 10 Донесете всичките десетъци във влагалището, за да има храна в дома Ми, и опитайте Ме сега за това, казва Господ на Силите, дали не ще ви разкрия небесните отвори да излея благословение върху вас, тъй щото да не стига място за него.

„Понастоящем най-голямата опасност [за пазещите съботата адвентисти] е в тяхното натрупване на имущество. Някои непрекъснато увеличават грижите и труда си; те се претоварват и в резултат Бог и нуждите на Неговото дело биват почти забравени от тях; те са духовно мъртви. От тях се изисква да жертват за Бога, да даряват. Жертването не увеличава, а намалява и изгаря ... Богатството сред нашите хора се оказва за вреда за онези, които се държат за него.“ *Свидетелства за Църквата, т. 1, с. 492.*

**6. Кои християнски добродетели помагат на вярващите да се развиват в благодатта и познанието на Господа Исуса Христа?
1 Петрово 4:8 -10; Евреи 13:2.**

1 Петр. 4:8-10: *Преди всичко имайте усърдна любов помежду си, защото любовта покрива множество грехове. 9 Бъдете гостолюбиви едни към други без роптание. 10 Според дарбата, която всеки е приел, служете с нея един на друг като добри настойници на многообразната Божия благодат.*

Евреи 13:2: *Не забравяйте гостолюбието; понеже чрез него някои, без да знаят, са приели на гости ангели.*

„Привилегията, предоставена на Авраам и Лот, не ни е отказана. Показвайки гостоприемство към Божиите чеда и ние можем да сме приели Неговите ангели в домовете си. Дори и в наши дни ангели в човешка форма влизат в домовете на хората и биват угостени от тях. А християните, които живеят в светлината на Божието лице, са винаги придружени от невидими ангели и тези свети същества оставят след себе си благословение в домовете ни.“ *Пак там, т. 6, с. 342.*

в. Каква нужда сред обществото трябва да бъде запълнена от вярващите днес? 2 Коринтяни 10:16.

2 Коринт. 10:16: *Така щото да проповядваме благовестието и от вас по-нататък, а не да се хвалим с готовото в чужда област.*

„Редовите членове на нашите църкви биха могли да извършат дело, което едва са захванали. Никой не бива да се премества на нови места само заради светските предимства; но там, където има възможност за получаване на

препитание, нека отидат семейства, които са добре вкоренени в истината - едно или две семейства на дадено място - за да работят като мисионери. Те би следвало да чувстват любов към душите, да усещат бремето за тяхното спасение. Нека изучават как да ги доведат до истината. Тези църковни членове могат да разпространяват нашите публикации, да провеждат срещи в домовете си, да се запознаят със съседите си и да ги поканят да дойдат на тези срещи. Така ще могат да позволят на светлината да свети чрез добрите им дела.“ *Свидетелства за Църквата, т. 8, с. 245.*

„Бог дълго е чакал Духът на служение да завладее църквата, така че всеки да заработи за Него според личните си способности. Когато членовете на църквата Божия извършат поверената им работа за изпълнение на евангелската поръка в нуждаещите се полета у дома и в чужбина, скоро целият свят ще бъде предупреден и Господ Исус ще се върне на тази земя със сила и голяма слава.“ *Деяния на апостолите, с. 111.*

5. ВЕРНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ

чет., 27 авг.

а. Какво се очаква от всички, на които е поверено евангелието, особено от служителите в църквата? 1 Коринтяни 4:1, 2; Откровение 2:10.

1 Коринт. 4:1, 2: Така всеки човек да ни счита за Христови служители и настойници на Божиите тайни. 2 При туй, което тук се изисква от настойниците е, всеки да се намери верен.

Откр. 2:10: Не бой се от това, което скоро ще пострадаш. Ето, дяволът скоро ще тури някои от вас в тъмницата, за да бъдете под изпитание, и ще имате скръб десет дни. Бъди верен до смърт, и аз ще ти дам венеца на живота.

„Привилегията на стражите по стените на Сион е да живеят толкова близо до Бога и да бъдат толкова чувствителни към впечатленията на Неговия Дух, че Той да може да работи чрез тях, за да предупреди грешниците за тяхната опасност и да ги насочи към спасението. Като избрани от Бога, запечатани с кръвта на посвещението, те трябва да спасяват мъже и жени от заплашващото ги унищожение. Те трябва вярно да предупреждават ближните си за сигурния резултат от престъплението и вярно да защитават интересите на църквата.“ *Служители на евангелието, с. 15.*

б. Какъв пример даде Даниил за днешните младежи? Даниил 1:8, 15.

Данаил 1:8, 15: Но Даниил реши в сърцето си да не се оскверни от изрядните ястия на царя, нито от виното, което той пиеше; затова по-моли началника на скопците да се не оскверни. 15 И на края на десетте дни техните лица изглеждаха по-красиви и по-пълни отколкото лицата

на всичките юноши, които ядяха от изрядните ястия на царя.

„Господ иска да научим урок и от опыта на Даниил. Мнозина биха могли да станат могъщи мъже, ако като този верен евреин разчитат на Бога за благодат, за да побеждават и за сила и ефикасност в техния труд. Даниил проявяваше най-съвършена учтивост както към по-възрастните, така и към младежите. Той стоеше като свидетел за Бога и се стараеше така да се държи, че да не се срамува небето да чуе думите му или да види делата му. Когато от Даниил се изискваше да се възползва от разкоша на царската трапеза, той не се въодушеви, нито пък изрази някаква решителност да яде и пие, както му е угодно. Без да изрази нито дума на неподчинение, той отнесе проблема към Бога. Той и другарите му потърсиха мъдрост от Господа и когато приключиха усърдната си молитва, взеха своето решение. С истинска смелост и християнска учтивост Даниил представи случая пред царския служител, който отговаряше за тях, с молба да им бъде дадена проста храна. Тези младежи чувстваха, че религиозните им принципи бяха застрашени и разчитаха на Бога, Когото обичаха и Комуто служеха.“
Свидетелства към проповедници, с. 263.

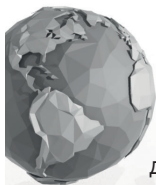
ВЪПРОСИ ЗА ЛИЧЕН ПРЕГОВОР

пет., 28 авг.

- 1. Какво беше състоянието на света, че се наложи Бог да влее светлина в него?**
- 2. Каква чудна промяна ще бъде забелязана в живота на вярващите?**
- 3. Какъв следва да бъде отговорът ни, когато получим благословение?**
- 4. Опишете някои начини, по които всеки от нас може да служи на другите.**
- 5. Как ме вдъхновява верността на Даниил?**

Дарения от първата събота

5 септември 2026 г.



Мисионерско училище във Филипините

Великото поръчение да отидем по целия свят и да създаваме ученици ни бива напомнено и следва да предприемем нужните действия. Мисионерското училище във Филипините е институция, посветена именно на подготовката и обучението на работници за Господното лозе. От основаването си през февруари 1984 г. това училище е светилник на вярата, насочващ сърцата и умовете на онези, които желаят да разпространяват евангелието сред всички народи. Много ученици, които са завършили двугодишната програма, предлагана от тази институция, са станали мисионери в чужбина, а няколко от тях вече са ръководители и служители, разпространяващи спасителната вест из гъсто населените острови на Филипините.

Разположено в гр. Кабатанг, община Тиаонг, провинция Кесон, Филипините, Мисионерското училище работи неуморно, за да осигури солидна библейска основа за вдъхновяване на мисионери както за Филипините, така и за целия Тихоокеански регион. Този комплекс от здания предоставя място за настаняване на студентите, за изучаване на английски език и за обучението им като мисионери, колпортьори, здравни работници и администратори, от които има такава голяма нужда и в страната, и зад граница. То също така служи за провеждане на обучителни семинари, младежки събрания и конференции. Поради разрастване на реформаторското дело във Филипините, разширяването и подобряването на комплекса са спешно необходими сега, за да може той да продължи да служи на нуждите на Божието дело и занапред.

Като споменаваме за тези нужди - в ход са и планове за провеждане на сесия на Генералната конференция точно тук, в нашия комплекс. Какво благословение ще бъде да сме домакини на това събиране на вярващи, където централно място ще заеме разглеждането на възможностите за евангелизиране и духовно съживление!

Вашите щедри дарения днес, от Първата събота за Мисионерското училище, ще бъдат използвани за неговото така необходимо разширяване. Когато даваме нашите дарения, нека си припомним думите от 2 Коринтяни 9:7: „Всеки да дава според както е решил в сърцето си, без да се скъпи, и не от принуждение; защото Бог обича онези, които дава на драго сърце.“

Нека вашите дарения издигнат това училище, укрепят неговата мисия и произведат работници, готови да провъзгласяват вечното евангелие!

Нека даваме с вяра и радост, знаейки, че нашите приноси ще донесат вечни плодове за Божието царство. Благодарим ви и нека Господ ви благослови изобилно!

Вашите братя и сестри от Филипините

Познание за Бога

ТЕКСТ ЗА ЗАПАМЕТЯВАНЕ: „Който е мъдър нека внимава на това; и нека размишляват човеците за Господните милости“ (Псалм 107:43).

Препоръчително четиво: *Пътят към Христа*, гл. 10 „Познание за Бога“, (с. 85-91 *англ. изд.*)

„Източникът на всяко истинско познание и на всяко истинско развитие се крие в познаването на Бога.“ *Възпитание*, с. 14.

1. БОГ РАЗКРИВА СЕБЕ СИ

нед., 30 авг.

а. Чрез какви неща в този свят Господ се стреми да привлече хората към Себе Си? Псалм 19:1-6; Притчи 2:1-5.

Пс. 19:1-6: *Небесата разказват славата Божия, и просторът известява делото на ръцете Му. 2 Ден на ден казва слово; и нощ на нощ изявява знание. 3 Без говорене, без думи, без да се чуе гласът им, 4 тяхната вест е излязла по цялата земя, и думите им до краищата на вселената. В тях Той постави шатър за слънцето, 5 Което, излизащо като младоженец из стаята си, се радва като юнак да тича в попрището. 6 То излиза от единия край на небето, и обикаля до другия му край; от топлината му нищо не се укрива.*

Притчи 2:1-5: *Сине мой, ако приемеш думите ми, и запазиш заповедите ми при себе си, 2 Така щото да приклониш ухото си към мъдростта. И да предадеш сърцето си към разума, 3 ако призовеш благоразумието, и издигнеш гласа си към разума, 4 ако го потърсиш като сребро, и го подириш като скрити съкровища, 5 тогава ще разбереш страха от Господа, и ще намериш познанието за Бога.*

„Много са начините, по които Бог се стреми да се разкрие пред нас и да ни доведе до общение със Себе Си. Природата непрекъснато говори на нашите сетива. На възприемчивото сърце ще направят впечатление любовта и славата на Бога, разкриващи се чрез делата на Неговите ръце. Внимателното ухо може да чуе и разбере вестите, които Бог предава чрез природата. Зелените поля, величествените дървета, пъпките и цветята, плуващият облак, падащият дъжд, бълбукащият поток, великолепието на небето - всички те говорят на нашите сърца и ни канят да се запознаем с Онзи, Който ги е направил.“ *Пътят към Христос*, с. 85.

6. Какво използваше Исус, за да запечата истината в умовете на Своите слушатели? Матей 13:3, 34.

Матей 13:3, 34: И говореше им много с притчи, казвайки: Ето, сеячът излезе да сее. 34 Всичко това Исус изказа на народа с притчи, и без притчи не им говореше.

„Нашият Спасител свързваше Своите скъпоценни уроци с нещата от природата. Дърветата, птиците, полските цветя, хълмовете, езерата и красивото небе, както и случките и обстановката на ежедневиия живот - всички те биваха свързани с думите на истината, за да могат по този начин хората често да си припомнят Неговите уроци даже и сред заетостта и грижите на този живот на труд.

Бог желае Неговите чедра да ценят високо творенията Му и да се радват на простата и непринудена красота, с която е украсил нашия земен дом.“
Пак там.

2. БОЖИИТЕ ТВОРЕНИЯ

пон., 31 авг.

а. Какъв урок може да бъде извлечен от природата - например от цветята, птиците и звездите? Римляни 1:20; Деяния 14:17.

Рим. 1:20: Понеже от създанието на света това, което е невидимо у Него, сиреч вечната Му сила и божественост, се вижда ясно, разбираемо чрез творенията; така щото, човеците остават без извинение.

Деян. 14:17: Ако и да не е преставал да свидетелствува за Себе Си, като е правил добрини и давал ви е от небето дъждове и родовити времена, и е пълнил сърцата ви с храна и веселба.

„Ние трябва да придобиваме знание за Създателя и чрез изучаване на науките. Всяка истинска наука е разчитане на Божия почерк в материалния свят. Чрез своите изследвания науката дава само нови доказателства за мъдростта и силата на Бога. Разбирани правилно, и книгата на природата, и писаното Слово ни запознават с Бога, като ни учат на мъдрите и благотворителни закони, чрез които Той работи.“ *Патриарси и пророци, с. 599.*

„Стига само да искаме да се вслушаме, Божиите творения ще ни предложат скъпи уроци на послушание и доверие. От звездите, които в своя непроследим ход през пространството следват от век на век определения им от Бога път, чак до най-малкия атом - всичко в природата се покорява на волята на Твореца. И Бог се грижи за всичко и поддържа всичко, което е създал.“ *Пътят към Христа, с. 85, 86.*

б. Какво можем да си припомним за обещаната нова земя, когато съзерцаваме красотата и мира на местата със съхранена природа? 1 Коринтяни 2:9; Откровение 21:1.

1 Коринт. 2:9: А според както е писано: - „Каквото око не е видяло, и ухо не е чуло, и на човешко сърце не е дохождало, всичко това е пригответил Бог за тия, които Го любяат“.

Откр. 21:1: И видях ново небе и нова земя; защото първото небе и първата земя преминаха; и море нямаше вече.

„Оставете вашето въображение да си представя картинно дома на спасените и помнете, че тази картина ще бъде много по-славна, отколкото може да я обрисова и най-яркото въображение. В различните Божии природни дарове виждаме само най-бледия отблясък на Неговата слава.“
Пак там, с. 86, 87.

„...На Божията църква са били давани откровения за непроменимата цел на Йехова. На Божия народ е било позволено да надникне отвъд изпитанията на настоящето време към триумфа на бъдещето, когато войната ще бъде завършена и изкупените ще влязат във владение на обещаната земя. Тези видения за бъдеща слава, сцени, изобразени от Божията ръка, трябва да бъдат скъпи и за съвременната църква...“ *Пророци и царе, с. 722.*

„Наследството на светиите е наречено в Библията отечество (Евр. 11:14-16). Там небесният Пастир води стадото Си при извори на жива вода. Дървото на живота дава плодовете си всеки месец, а листата му служат за изцеление на народите. Там вечно течащите потоци са бистри като кристал, а люлеещи се дървета край тях хвърлят сенките си над пътеките, пригответни за изкупените на Господа. Там пространните долини преливат в красиви хълмове, а Божиите планини издигат величествените си върхове. По тези мирни равнини, край живите реки Божият народ, бил тъй дълго странник и скитник, ще намери своята родина.“ *Великата борба, с. 675.*

3. СВИДЕТЕЛСТВАТА НА ПРОВИДЕНИЕТО

вт., 1 сеп.

а. Какви ценни уроци могат да бъдат усвоени от пророците, за да ни насърчават във времена на обезсърчение и изкушение? Яков 5:17; Римляни 8:28; 1 Йоаново 5:14.

Яков 5:17: Илия беше човек със същото естество като нас; и помоли се усърдно да не вали дъжд, и не валя дъжд на земята три години и шест месеца.

Рим. 8:28: Но знаем, че всичко съдействува за добро на тия, които любят Бога, които са призвани според Неговото намерение.

1 Йоан. 5:14: И ако знаем, че ни слуша, за каквото и да Му попросим, знаем че получаваме това, което сме просили от Него.

„Можем да извлечем скъпоценни поуки от обстоятелствата и средата, в която живеем, от ежедневните промени около нас, стига само сърцата ни да са отворени, за да ги различат... [Патриарсите и пророците] бяха хора „със същото естество като нас“ (Яков 5:17). Виждаме как и те като нас се бореа с обезсърченията, как падаха пред изкушенията, както и ние, но отново се окуражаваха и извоюваха победата чрез Божията благодат. Като гледаме тях, ние се насърчаваме в нашия стремеж към праведност.“
Пътят към Христа, с . 87, 88.

б. Щом Бог се грижи за нещата в природата, не ще ли още повече да се погрижи за Своите чеда? Псалми 107:43; 145:15, 16.

Пс. 107:43: Който е мъдър нека внимава на това; и нека размишляват човеците за Господните милости.

Пс. 145:15, 16: Очите на всичките гледат към Тебе; и Ти им даваш храна на време. 16 Отваряш ръката Си и удовлетворяваш желанието на всичко живо.

„Природата и Божието откровение свидетелстват в еднаква степен за любовта на Бога. Нашият Баща на небето е Източникът на живота, на мъдростта и радостта. Погледнете само чудните и прекрасни неща в природата. Помислете за тяхната удивителна приспособеност към нуждите и щастието не само на човека, но и на всички живи творения. Слънчевата светлина и дъждът, които веселят и освежават земята, хълмовете, моретата и полята - всички те ни говорят за любовта на Твореца.“ *Пак там, с. 9.*

в. Обещанието за Божията грижа към какво следва да отправя вниманието ни? Матей 6: 30–34.

Матей 6:30-34: Но ако Бог така облича полската трева, която днес я има, а утре я хвърлят в пещ, не ще ли много повече да облича вас маловерци? 31 И тъй не се безпокойте, и не думайте: Какво ще ядем? или: Какво ще пием? или: Какво ще облечем? 32 (Защото всичко това търсят езичниците), понеже небесният ви Отец знае, че се нуждаете от всичко това. 33 Но първо търсете Неговото царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави. 34 Затова, не се безпокойте за утре, защото утрешният ден ще се безпокои за себе си. Доста е на деня злото, което му се намери.

„Когато ние вземем в своя ръка изпълнението на нещата, които имаме да вършим и за успеха уповаваме на своята собствена мъдрост, ние взимаме върху си бреме, което Бог не ни е възложил, и се опитваме да го носим без Негова помощ. Ние поемаме върху себе си отговорността, която се пада на Бога, и по този начин в действителност се поставяме на Негово място.

При това положение със сигурност ще имаме грижи и можем да очакваме опасности и загуби, защото такива не ще липсват; но ако ние наистина вярваме, че Бог ни обича и ни желае доброто, не ще се тревожим за бъдещето. Ще се доверим на Бога, както детето се доверява на родителите си; тогава нашите грижи и мъки ще изчезнат, защото нашата воля се разтваря в Божията воля.” *Мисли от планината на блаженствата, с. 100, 101.*

4. БОЖИЕТО ОТКРОВЕНИЕ

ср., 2 сеп.

а. Къде Христос е положил най-ясните откровения на Божия план за спасението на човека? Йоан 5:39; Исаия 34:16.

Йоан 5:39: Вие изследвате писанията, понеже мислите, че в тях имате вечен живот, и те са, които свидетелствуват за Мене.

Исаия 34:16: Потърсете в книгата Господна та прочетете; никое от тях не ще липсва нито ще бъде без другарката си; защото казва Господ: Моите уста заповядаха това; и самият Негов Дух ги събра.

„Бог ни говори чрез Своето слово. В него намираме отразено с най-ясни щрихи откровението за Неговия характер, отношението Му към хората и великото дело на изкуплението.“ *Пътят към Христа, с. 87.*

б. Какво е нужно да правят ежедневно всички, които желаят да израстват в силата на Божието могъщество? Йоан 6:53, 63; Колосяни 3:1, 2.

Йоан 6:53, 63: Затова Исус им рече: Истина, истина ви казвам, ако не ядете плътта на Човешкия Син, и не пиете кръвта Му, нямате живот в себе си. 63 Духът е, който дава живот; плътта нищо не ползува; душите, които съм ви говорил, дух са и живот са.

Колосяни 3:1, 2: И тъй, ако сте били възкресени заедно с Христа, търсете това, което е горе, гдето седи Христос отдясно на Бога. 2 Мислете за горното, а не за земното.

„Изкуплението е тема, в която и ангелите желаят да надникнат; тя ще бъде науката и песента на изкупените през безкрайните хилядолетия на вечността. Не е ли достойна за задълбочено размишление и изучаване още сега? Безпределната милост и любов на Исус, жертвата, която Той принесе заради нас, изискват най-сериозен и тържествен размисъл. Нужно е постоянно да съзерцаваме характера на нашия скъп Изкупител и Застъпник. Би трябвало да размишляваме върху мисията на Този, Който дойде да спаси Своите люде от греховете им.” *Пак там, с. 88, 89.*

в. Как да приемаме Божието слово в сърцата си? Матей 4:4; 2 Тимотей 2:15.

Матей 4:4: А Той в отговор каза: Писано е: „Не само с хляб ще живее човек, но с всяко слово, което излиза от Божиите уста.

2 Тим. 2:15: Старай се да се представиш одобрен пред Бога работник, който няма от що да се срамува, като излагаш право словото на истината.

„Няма човек, който да цени поученията на Библията и да не може да прочете дори един-единствен пасаж от нея, без да извлече някоя полезна мисъл. Но най-ценните поучения на Библията не се добиват чрез случайно или несвързано изучаване. Нейната велика система на истината не е представена така, че да бъде схваната от повърхностния или небрежен четец. Много от нейните съкровища се намират дълбоко под повърхността и могат да се открият само чрез старателно търсене и продължителни усилия. Истините, които образуват голямото цяло, трябва да бъдат издирвани, изследвани и събирани - „тук малко, там малко“ (Исая 28:10).

Когато така се изследват и събират, ще се открие, че всяка една съответства напълно на другата. Всяко едно от евангелията допълва другите, всяко пророчество изяснява някое друго, всяка истина развива някоя друга. Символите на еврейското стопанство са изложени ясно в евангелието. Всеки принцип в Божието слово има свое място и всеки факт — своето значение. А завършената структура свидетелства с плана и изпълнението си за своя Автор. Никой друг не можеше да измисли или оформи такава структура, освен безкрайният Разум.” *Възпитание, с. 123, 124.*

5. ИЗУЧАВАНЕ НА БИБЛИЯТА

чет., 3 сеп.

а. Какво утеши и подкрепи Еремия във времето на неговите прежеждия и страдания? Еремия 15:16.

Еремия 15:16: Като намерих Твоите думи изядох ги, и Твоето слово ми беше радост и веселие на сърцето; защото се наричам с Твоето име, Господи Боже на Силите.

„Нищо не е по-добре пресметнато за укрепването на интелекта от изучаването на Писанията. Никоя друга книга не притежава такава сила да възвисява мислите и да засилва способностите, както всеобхватните, благородяващи истини на Библията. Ако тя бъде изучавана както трябва, хората биха притежавали такава широта на ума, такова благородство на характера и твърдост на волята, каквито рядко могат да се срещнат в наше време.“ *Пътя към Христа, с. 90.*

„Онзи, който изучава Писанията старателно и с молитва ще получи ясно разбиране и здрава преценка, все едно, че с идването си при Бога е достигнал до по-висока степен на интелигентност.“ *Ум, характер, личност, т. 1, с. 95.*

б. Как би трябвало да се изучават Писанията и какво трябва да предхожда едно такова изучаване? Псалм 119:9, 11, 16.

Пс. 119:9, 11, 16: Как ще очисти младежът пътя си? Като му дава внимание според Твоето слово. 11 В сърцето си опазих Твоето слово, за да не Ти съгрешавам. 16 В повеленията Ти ще се наслаждавам; не ще забравя Твоето слово. Гимел.

„Божията истина, подобно на златото, не винаги лежи направо на повърхността. Тя се добива само чрез сериозен размисъл и усърдно изследване.“ *Служители на евангелието, с. 76.*

„Както миньорът открива жилките на скъпия метал дълбоко под повърхността на земята, така и човекът, който прилежно изследва Божието слово, за да търси скрити съкровища, ще намери в него истини от най-висока стойност, убягващи от погледа на небрежния търсач. Боговдъхновените думи, премислени дълбоко в сърцето, ще бъдат като потоци, бликащи от извора на живота.

Библията никога не трябва да се изучава без молитва. Преди да отворим страниците ѝ, трябва да се молим за просветлението от Светия Дух и то ще ни бъде дадено... Ангели от света на светлината ще бъдат с хората, търсещи със смирено сърце Божественото ръководство.“ *Пътят към Христа, с. 91.*

ВЪПРОСИ ЗА ЛИЧЕН ПРЕГОВОР

пет., 4 сеп.

1. Какъв метод на обучение беше използван от нашия Спасител, за да достигне до хората?
2. По какви начини е предвидил Бог да разкрие Себе Си на всички, включително на онези, които нямат достъп до Словото Му?
3. Какво може да се научи чрез Божието провидение?
4. Опишете отношението, което следва да имаме спрямо Библията, като откровение на Бога.
5. Кое преживяване на Еремия по отношение на Писанията е нужно и ние да повторим?

Привилегията на молитвата

ТЕКСТ ЗА ЗАПАМЕТЯВАНЕ: „А ти, когато се молиш, влез във вътрешната си стаичка, и като си затвориш вратата, помоли се на своя Отец, Който е в тайно; и Отец ти, Който вижда в тайно, ще ти въздаде на яве“ (Матей 6:6).

Препоръчително четиво: *Пътят към Христа*, гл. 11 „Привилегията на молитвата“, (с. 93 -104 англ. изд.)

„Молитвата е разкриване на сърцето пред Бога като пред Приятел. Не че това е необходимо, за да Му стане известно какво сме ние, но за да ни се даде възможност ние да приемем Него. Молитвата не довежда Бога долу при нас, но отвежда нас горе при Него.“ *Пътят към Христа*, с. 93.

1. ВЕЛИКИЯТ МОЛИТЕЛ

нед., 6 сеп.

а. Какво считаше за необходимо Исус да върши, като Човешкият Син? Лука 5:16; Марк 6:46.

Лука 5:16: *А Той се оттегляше в пустините и се молеше.*

Марко 6:46: *И след като се прости с тях, отиде на бърдото да се помоли.*

„Вижте Сина Божи, преклонен за молитва пред Отца! Макар че е Божи Син, Той поддържа вярата Си с молитва и чрез връзката с небето събира сили да устоява на злото и да служи на нуждите на човечите. Като по-стар брат на човечеството Той знае нуждите на онези, които са опасани със слабости и живеят в свят на грях и изкушение, и още желае да им служи. Знае, че вестителите, които изпраща, са слаби и грешни хора, но на всички, отдаващи се напълно в Негова служба, обещава Божествена помощ. Личният Му пример е уверение, че сериозното и постоянно обръщане към Бога с вяра - вяра, която води до пълна зависимост от Бога и безрезервно посвещение на Неговото дело, ще направи възможно Той да помогне на хората в битката против греха.“ *Служители на евангелието*, с. 511.

б. Как Христовата практика да се моли е пример за нас? Марк 1:35; Лука 6:12.

Марко 1:35: *И сутринта, когато беше още тъмно, стана и излезе, и отиде в уединено място, и там се молеше.*

Лука 6:12: През ония дни Исус излезе на бърдото да се помоли, и прекара цяла нощ в молитва към Бога.

„Сам Исус често се молеше, докато живееше между хората.“ *Пътят към Христа*, с. 93.

2. МОЛИТВАТА НА ХРИСТОС

пон., 7 сеп.

а. Как Исус учеше учениците Си да се молят? Лука 11:1-4.

Лука 11:1-4: И когато Той се молеше на едно място, като престана, един от Неговите ученици Му рече: Господи, научи ни да се молим както и Иоан е научил своите ученици. 2 А Той им каза: Когато се молите, думайте: Отче [наш, Който си на небесата], да се свети Твоето име; да дойде Твоето царство, [да бъде Твоята воля, както на небето, така и на земята]; 3 давай ни всеки ден ежедневния ни хляб; 4 и прости греховете ни, защото и сами ние прощаваме на всеки наш длъжник; и не въвеждай ни в изкушение, [но избави ни от лукавия].

„Когато беше на земята, Христос учеше последователите Си как да се молят. Наставляваше ги да представят своите ежедневни нужди пред Бога и да възлагат всичките си грижи на Него. И уверението, което им даде, че молбите им ще бъдат чути, е уверение и за нас... .

Той е наш брат в слабостите ни, „Който е бил във всичко изкушен като нас“; но бидейки безгрешен, Неговото естество се отвращаваше от злото; Той претърпя борби и душевна агония в един грешен свят. Неговото човешко естество направи молитвата необходимост и привилегия. Той намираше утеха и радост в общуването със Своя Отец. И ако Спасителят на чоеците - Божият Син - чувстваше необходимост от молитва, колко повече ние - слабите, грешни, смъртни същества - трябва да почувстваме необходимостта от пламенна, постоянна молитва.“ *Пътят към Христа*, с. 93, 94.

б. Как Библията описва личното Богослужение и молитви на Христос, както и причините за тяхната важност? Исаия 50:4; Евреи 2:10; 5:7-9.

Исаия 50:4: Господ Иеова ми даде език на учените, за да зная как да помогна с дума на уморения; всяка заран Той събужда, събужда ухото ми, за да слушам като учащите се.

Евреи 2:10: Защото беше уместно, щото Онзи, заради Когото е всичко, и чрез Когото е всичко, като привежда много синове в слава, да усъвършенствува чрез страдания начинателя на тяхното спасение.

Евреи 5:7-9: Тоя Христос в дните и плътта Си, като принесе със силен вик и със сълзи молитви и молби на Този, Който можеше да го избави

от смърт, и като биде послушан поради благоговението Си, 8 ако и да беше Син, пак се научи на послушание от това, което пострада, 9 и като се усъвършенствува, стана причина за вечно спасение за всички, които Му са послушни.

„Поради човешкото си естество, Христос чувстваше нуждата Си от сила, получена от Неговия Отец. Той беше набелязал определени места за молитва. Обичаше да общува със Своя Отец в усамотението на планината. В процеса на тази практика Неговата свята, човешка душа биваше укрепена за задълженията и изпитанията на деня. Той се уеднакви с нашите нужди и слабости, като се молеше и пледираше с Бога през нощта, търсейки от Своя Отец нови запаси от сила, за да излезе ободрен и освежен от молитвата, подготвен за предстоящите задължения и изпитания. Той е нашият пример във всичко.“ *Свидетелства за Църквата, т 2, с. 201, 202.*

„Видях, че няма един на двадесет от младежите, който да е запознат на практика що е религия. Те служат на себе си и при все това изповядват, че са Христови служители; но ако не се отърсят от заслепението, което е върху тях, скоро ще осъзнаят, че техният дял е с беззаконниците. Що се отнася до себеотрицанието или жертвата в името на истината, то те са намерили леснината и на това. А по въпроса за сериозните молби със сълзи и силни призиви към Бога за Неговата прощаваща благодат и за сила от Него, да се устоява на изкушенията на Сатана - те са счели за ненужно да бъдат толкова сериозни и ревностни - могат да се справят достатъчно добре и без всичко това. Христос, Царят на славата, често се усамотяваше в планините и пустинните места, за да излее молението на душата Си към Своя Отец, но грешният човек, в когото няма никаква сила, си въобразява, че може да живее без чак толкова молитва.“ *Пак там, т. 1, с. 504, 505.*

3. ПРИВИЛЕГИЯТА НА МОЛИТВАТА

вт., 8 сеп.

а. Как ни разкри Исус отношението на Неговия Отец към нуждите на човека? Матей 6:6; 7:7-11.

Матей 6:6: *А ти, когато се молиш, влез във вътрешната си стаичка, и като си затвориш вратата, помоли се на своя Отец, Който е в тайно; и Отец ти, Който вижда в тайно, ще ти въздаде [на яве].*

Матей 7:7-11: *Искайте, и ще ви се даде; търсете, и ще намерите; хлопайте, и ще ви се отвори, 8 защото всеки, който иска, получава; който търси, намира; и на тогава, който хлопа, ще се отвори. 9 Има ли между вас човек, който, ако му поиска син му хляб, ще му даде камък? 10 или, ако поиска риба, да му даде змия? 11 И тъй, ако вие, които сте зли,*

знаете да давате блага на чадата си, колко повече Отец ви, Който е на небесата, ще даде добри неща на тия, които искат от Него.

„Нашият небесен Баща чака да ни дари с пълнотата на Своето благословение. Наша привилегия е да прием на големи глътки от Извора на безпределната любов. Колко чудно е тогава, че се молим толкова малко! Бог е готов и желае да послуша искрената молитва и на най-скромното от своите деца и все пак се проявява такава неохота от наша страна да изявяваме нуждите и желанията си пред Бога!“ *Пътят към Христа, с. 94.*

„Бог е твърде мъдър, за да сгреша и твърде добър, за да задържи което и да било добро нещо от живеещия праведно. Тогава не се страхувайте да Му се доверите даже ако не виждате незабавния отговор на молитвите си. Разчитайте на Неговото сигурно обещание: „Искайте и ще ви се даде“ (Матей 7:75).“ *Пак там, с. 96.*

б. Какво пречи нашите молитви да бъдат чути от Господ? Псалм 66:18; Притчи 28:13.

Пс. 66:18: Ако в сърцето си бях гледал благоприятно на неправда, Господ не би послушал.

Притчи 28:13: Който крие престъплението си няма да успее, а който ги изповяда и оставя ще намери милост.

„Умовете ни може да са привлечени към Бога; може да размишляваме върху Неговите дела, милости, благословения; но това не е общуване в пълния смисъл. За да общуваме с Бога, трябва да имаме нещо да Му кажем за нашия реален живот.“ *Пак там, с. 93.*

„Какво ли си мислят небесните ангели за бедните безпомощни и изложени на изкушение човешки същества, когато Божието сърце копнее за тях и е готово да им даде много повече, отколкото могат да поискат или да помислят, а в същото време се молят така малко и имат толкова малко вяра? За ангелите е удоволствие да се покланят на Бога; те обичат да бъдат близо до Него. За тях общението с небесния Отец е най-висша радост; а децата на този свят, нуждаещи се толкова много от помощта, която само Той може да им даде, изглеждат задоволени да живеят без светлината на Неговия Дух, без общението с Него и без чувството за присъствието Му.

Тъмнината на лукавия обкръжава хората, които пренебрегват молитвата. Подшушнатите от неприятеля изкушения ги подмамват към грях; и това се случва, защото не се възползват от привилегията, която Бог им е дал чрез молитвата.“ *Пак там, с. 94.*

„Ако гледаме благоприятно на неправда в сърцето си, ако сме привързани към някой познат грях, Господ няма да ни послуша; но молитвата на покаяната, съкрушена душа винаги бива приета. Когато всяка съзнателна

неправда бъде поправена, можем да вярваме, че Бог ще отговори на нашите молби. Собствените ни заслуги никога няма да ни препоръчат пред Бога, нито да ни спечелят Неговото благоволение. Само достойнството на Исус е, което ще ни спаси, само Неговата кръв ще ни очисти. Но въпреки това и ние имаме да извършим едно дело - да се съобразим с условията за нашето приемане.” *Пак там*, с. 95.

4. ПОБЕЖДАВАЩАТА МОЛИТВА

ср., 9 сеп.

а. Кои са важните елементи на побеждаващата молитва за разлика от слабата и неефективна молитва? Евреи 11:6; Марк 11:24.

Евреи 11:6: А без вяра не е възможно да се угоди Богу, защото който дохожда при Бога трябва да вярва, че има Бог, и че Той възнаграждава тия, които го търсят.

Марко 11:24: Затова ви казвам: Всичко каквото поискате в молитва вярвайте, че сте го получили, и ще ви се сбъдне.

„Когато не получим точно нещата, за които се молим, или пък не ги получим точно във времето, което сме определили, пак трябва да вярваме, че Господ ни чува и че ще отговори на нашите молитви. Ние сме толкова склонни към заблуди и сме така късогледни, че понякога искаме неща, които не биха ни донесли нищо добро. Поради любовта Си към нас нашият небесен Баща отговаря на молитвите ни, като ни дава тъкмо онова, което ще бъде за нашето най-голямо добро онова, което сами бихме пожелали, ако с проникателност, осветена от Бога, бихме могли да видим нещата каквито са в действителност. Когато ни се струва, че на нашите молитви не се отговаря, трябва здраво да се държим за обещанието; защото времето на отговора със сигурност ще дойде и ние ще получим онези благословения, от които се нуждаем най-много.“ *Пътят към Христа*, с. 96.

б. Какъв дух трябва да имаме, за да бъде молитвата чута от Господ? Матей 6:12; Марк 11:25, 26.

Матей 6:12: И прости ни дълговете, както и ние простихме на нашите длъжници.

Марко 11:25, 26: И когато се изправите на молитва, прощавайте, ако имате нещо против някого, за да прости и Отец ви, Който е на небесата, вашите прегрешения. 26 [Но ако вие не прощавате, то нито Отец ви, Който е на небесата, ще ви прости съгрешенията].

„Когато идваме да търсим милост и благословение от Бога, трябва да притежаваме в сърцата си дух на любов и прощение. Как можем да се молим: „Прости ни дълговете, КАКТО и ние прощаваме на нашите длъжници“ (Ма-

тей 6:12), а да съхраняваме непрощаващ дух? Ако очакваме молитвите ни да бъдат чути, трябва и ние да прощаваме на другите по същия начин и в същата степен, в каквата се надяваме да бъдем простени.” *Пак там*, с. 97. [Подчертаването е от автора.]

в. Какво можем да научим от молитвата на Илия за дъжд? 3 Царе 18:41–45.

3 Царе 18:41-45: *Тогавя Илия каза на Ахаавя: Качи се, яж и пий, защото се чува глас на изобилен дъжд. 42 И тъй, Ахаав възлезе да яде и да пие; а Илия се възкачи на връх Кармил, и като се наведе до земята тури лицето си между коленете си, 43 и рече на слугата си: Възлез сега, погледни към морето. И той възлезе та погледна и рече: Няма нищо. А Илия рече: Иди пак, до седем пъти. 44 И на седмия път той рече: Ето, малък облак, колкото човешка длан, се издига от морето. Тогавя Илия каза: Иди, кажи на Ахаавя: Впрегни колесницата си та слез, за да те не спре дъждът. 45 А между това небето се помрачи от облаци и вятър, и заваля силен дъжд. И Ахаав, возейки се, отиде в Езраел.*

„Слугата бдеше, докато Илия се молеше. Шест пъти се връщаше от стражата си и казваше: Няма нищо, няма облак, няма и следа от дъжд. Но пророкът не се предаде на обезсърчение. Той продължи да преглежда живота си, за да види къде не е успял да почете Бога, изповядваше греховете си и продължаваше да смирява душата си пред Бога, като в същото време следеше за знак, че на молитвата му е отговорено. Докато изследваше сърцето си, му се струваше, че става все по-малък и по-незначителен, както според собствената си преценка, така и в Божиите очи. Струваше му се, че той е нищо, а Бог е всичко; и когато стигна до момента напълно да се отрече от себе си и в същото време да се вкопчи в Спасителя като единствената си сила и праведност, тогавя отговорът дойде.“ *Библейски коментар на АСД, т. 2, с. 1035.*

5. НАСТОЙЧИВАТА МОЛИТВА

чет., 10 сеп.

а. Какъв важен съвет дават апостолите за молитвата? 1 Петрово 4:7; Филипяни 4:6.

1 Петр. 4:7: *А краят на всичко е наближил; и тъй, живеете разумно и трезвено, за да се предавате на молитва.*

Филипяни 4:6: *Не се безпокойте за нищо; но във всяко нещо, с молитва и молба изказвайте прошенията си на Бога с благодарение.*

„Голяма е необходимостта от прилежна молива; не оставяйте нищо да ви попречи в това отношение. Положете всяко усилие да поддържате връзка между Исус и вашата душа открита и безпрепятствена. Търсете всяка

възможност да бъдете там, където са приучени да се молят. Хората, наистина стремящи се към общение с Бога, ще бъдат видени в молитвеното събрание, верни на своя дълг, със сериозното желание да пожънат всички благословения, които могат да придобият. Те ще използват всяка възможност да поставят себе си там, където биха могли да приемат лъчите на небесната светлина.“ *Пътят към Христа*, с. 98.

б. Като всеки родител, какво очаква Господ от Своите деца да вършат? Лука 11:10, 13; Йоан 14:13, 14.

„В Мое име“ — заръча Христос на учениците Си да се молят. В Негово име трябва да застават пред Бога Неговите последователи. Чрез стойността на направената за тях жертва те получават висока стойност в очите на Господа. Поради вменената Христова правда те са смятани за скъпоценни. Заради Христос Господ опрощава онези, които Му се боят. В тях Той не вижда нечестивостта на грешника, а разпознава подобие на Своя Син, в Когото те вярват.“ *Копнежът на вековете*, с. 667.

„Няма място или време, което да не е подходящо за принасяне на молитва. Няма нищо, което може да ни попречи да издигаме сърцата си към Бога в дух на сериозна молба. Посред тълпите на улицата, по време на нашите делови занимания можем да изпратим своята молитва към Бога и да искаме Божествено ръководство, подобно на Неемия, когато представи искането си пред цар Артаксеркс. Подходящо място за молитва може да се намери винаги и един разговор с Бога може да бъде проведен независимо от това, къде се намираме.“ *Пътят към Христа*, с. 99.

ВЪПРОСИ ЗА ЛИЧЕН ПРЕГОВОР

пет., 11 сеп.

1. Какъв пример за постоянство в молитвата е даден на всички вярващи?
2. Кое пророчество показва важността на ежедневната сутрешна молитва?
3. Каква предпоставка има за успешната молитва?
4. Защо да продължаваме да се молим, докато очакваме отговора?
5. Опишете какво означава да се молим в името на Исус.

Какво да правим със съмнението

ТЕКСТ ЗА ЗАПАМЕТЯВАНЕ: „Но да проси с вяра, без да се съмнява ни най-малко; защото, който се съмнява прилича на морски вълни, които се тласкат и блъскат от ветровете“ (Яков 1:6).

Препоръчително четиво: *Пътят към Христа*, гл. 12 „Какво да правим със съмнението“, (с. 105 -113 англ. изд.)

„Бог никога не изисква от нас да вярваме, без да даде достатъчно доказателства, върху които да изградим своята вяра.“ *Пътят към Христа*, с. 105.

1. ЩО Е СЪМНЕНИЕ?

нед., 13 сеп.

а. Какво е добре да помним, когато се изкушаваме да се колебаем между вярата и съмнението? Яков 1:5-7.

Яков 1:5-7: Но ако някому от вас не достига мъдрост, нека иска от Бога, Който дава на всички щедро без да укорява, и ще му се даде. 6 Но да проси с вяра без да се съмнява ни най-малко; защото, който се съмнява прилича на морски вълни, които се тласкат и блъскат от ветровете. 7 Такъв човек да не мисли, че ще получи нещо от Господа.

„Но обещанието [на Спасителя] е само за онези, които желаят да следват Господа напълно. Бог не насилва волята на никого; затова Той не може да води към поучение твърде гордите, които упорито следват собствените си пътища. За двоедушния човек - който се стреми да следва личната си воля, а в същото време твърди, че върши Божията воля, е писано: „Такъв човек да не мисли, че ще получи нещо от Господа“ (Яков 1:7).“ *Патриарси и пророци*, с. 384.

б. Какво ни е дал Господ, за да преодоляваме съмнението? Псалм 119:105; Евреи 11:1, 3, 6.

Псалм 119:105: *Твоето слово е светилник на нозете ми, И виделина на пътеката ми.*

Евреи 11:1, 3, 6: *А вярата е даване твърда увереност в ония неща, за които се надяваме, - убеждения за неща, които не се виждат. 3 С вяра разбираме, че световите са били създадени с Божието слово, тъй щото*

видимото не стана от видими неща. 6 А без вяра не е възможно да се угоди Богу, защото който дохожда при Бога трябва да вярва, че има Бог, и че Той възнаграждава тия, които го търсят.

„Нашата вяра трябва да почива на доказателства, а не на някакви особени външни проявления. Но тези, които желаят да се съмняват, ще намерят случай за това; докато други, наистина желаещи да познаят истината, ще намерят обилни основания, върху които да изградят своята вяра.“ *Пътят към Христа, с. 105.*

„Бог е дал в Словото Си достатъчно доказателства за неговия Божествен характер. Великите истини за нашето изкупление са ясно изложени. С помощта на Светия Дух, обещан на всички молещи се искрено, всеки човек може да ги разбере. Бог е дал на хората здрава основа, върху която да базират вярата си.“ *Великата борба, с. 526, 527.*

2. БОЖЕСТВЕНИ ЗАГАДКИ

пон., 14 сеп.

а. Как трябва да се отнасяме към загадките, които Бог не ни е пояснил? Второзаконие 29:29; Йов 38:4 - 11.

Второзак. 29:29: *Скритото принадлежи на Господа нашия Бог, а откритото принадлежи на нас и на чадата ни до века, за да изпълняваме всичките думи на тоя закон.*

Йов 38:4-11: *Где беше ти, когато основах земята? Извести, ако си разумен: 5 Кой определи мерките ѝ? (Ако знаеш) Или кой тегли връв за мерене по нея? 6 На какво се вдълбочиха основите ѝ? Или кой положи краеъгълния ѝ камък, 7 Когато звездите на зората пееха заедно, и всичките Божии синове възклицаваха от радост? 8 Или кой затвори морето с врати, когато се устреми та излезе из матка, 9 когато го облякох с облак и го пових с мъгла, 10 и поставих му граница от Мене, турих лостове и врати, 11 И рекох: До тук ще дохождаш, но не по-нататък, и тук ще се спират гордите ти вълни?*

„Божие слово, както и характерът на неговия Божествен Автор, ни представят загадки, които никога не могат да бъдат напълно разбрани от ограничените човешки същества. Навлизането на греха в света, възплъщението на Христос, новородението, възкресението, както и много други теми, представени в Библията, са загадки твърде дълбоки, за да може човешкият ум да ги обясни или дори да ги схване напълно. Но нямаме основание да се съмняваме в Божието слово поради това, че не можем да разберем загадки на Неговото Провидение.“ *Пътят към Христа, с. 106.*

„Бог не принуждава хората да се откажат от своето неверие. Пред тях са светлината и тъмнината, истината и заблудата. Те трябва сами да решат кое

да приемат. Човешкият ум е надарен със способност да отделя правото от погрешното. Бог е планирал човек да не се ръководи от моментни впечатления, а от тежестта на доказателствата, като внимателно сравнява Писанията текст с текст. Ако евреите, бяха оставили на страна предразсъдъците си и бяха сравнили писаното пророчество с фактите, характеризиращи живота на Исус, щяха да схванат прекрасната хармония между пророчествата и изпълнението им в живота и службата на скромния Галилеянин.

И днес мнозина се мамят като евреите. Религиозните учители четат Библията в светлината на своите собствени разбирания и традиции. И хората не изследват Писанията за себе си, нито съдят сами кое е истина, а оставят способността си да преценяват и поверяват душите си на техните ръководители. Проповядването и поучаването на Неговото Слово е едно от средствата, които Бог е определил за разпространяване на светлината, но ние трябва да изпитваме всяко човешко учение чрез Писанието.” *Копнежът на вековете*, с. 458, 459.

б. Какво потвърждение имаме в Библията, че в нея съществуват неща, които трудно могат да бъдат разбрани? 2 Петрово 3:16.

2 Петр. 3:16: Както пише и във всичките си послания, когато говори в тях за тия работи; в които послания има някои неща мъчни за разбиране, които неучените и неутвърдените изопачават, както правят и с другите писания, за своята погибел.

„Трудните за разбиране места от Библията са били посочвани от скептиците като аргумент против нея. Но тъкмо те представляват силно доказателство за нейната Боговдъхновеност. Ако тя не ни съобщаваше за Бога нищо повече от това, което лесно бихме могли да разберем; ако Неговото величие и грандиозност биха могли да бъдат схванати от ограничени умове като нашите, тогава Библията не би носила в себе си необорими доказателства за своя Божествен авторитет. Самото величие и тайнственост на представените в страниците ѝ теми трябва да вдъхновяват вярата в Божието слово.“ *Пътят към Христа*, с. 107.

3. ОПАСНОСТТА ОТ НЕВЯРВАЩО СЪРЦЕ

вт., 15 сеп.

а. Каква особена опасност съществува за вярващите в тези последни дни? Евреи 3:12; 2 Тимотей 4:3, 4.

Евреи 3:12: Внимавайте братя, да не би да има в някого от вас нечестиво, невярващо сърце, което да отстъпи от живия Бог.

2 Тим. 4:3, 4: Защото ще дойде време, когато няма да търпят здравото учение; но, понеже ги сърбят ушите, ще си натрупат учители по

своите страсти, 4 и, като отвърнат ушите си от истината, ще се обърнат към басните.

„Когато Бог изпраща на хората такива важни предупреждения, прогласявани от лелящи посред небето свети ангели, означава, че иска всяко разумно същество да обърне внимание на вестта. Стрaшните присъди, изречени срещу поклонението на звяра и неговия образ (Откр. 14:9-11), трябва да предизвикат у всички желание за старателно изследване на пророчествата, за да научат какво означава белегът на звяра и как могат да го избягнат. Но повечето запушват ушите си за истината и се обръщат към басните. С поглед към последните дни от човешката история апостол Павел заявява: „Защото ще дойде време, когато няма да търпят здравето учение“ (2 Тимотей 4:3). Това време е вече дошло. Множествата не искат библейската истина, защото се противопоставя на греховното, пленено от света сърце; и Сатана им предоставя измамите, които обичат.“ *Великата борба*, с . 594, 595.

б. Какво се пророкува за отношението и поведението на двете класи от последните дни? Даниил 12:10; Откровение 22:11.

Данаил 12:10: Мнозина ще се чистят и избелят и ще бъдат опитани; а нечестивите ще вършат нечестие, и никой от нечестивите не ще разбере; но разумните ще разберат.

Откр. 22:11: Още ми каза: Не запечатвай думите на написаното в тая книга пророчество; защото времето за изпълнението му е близо.

„Но Бог желае да има на земята народ, поддържащ Библията и само Библията като мерило за всички учения и основа за всяка реформа. Мненията на учени мъже, заключенията на науката, вероученията или решенията на църковните събори, многобройни и различни като църквите, които представяват, гласът на мнозинството - нито едно от тях не трябва да се взима като доказателство за или против коя да е точка от религиозната вяра. Преди да приемем някое учение или предписание трябва да го потвърдим с ясното: „Така казва Господ.“ *Великата болба*, с. 595.

„Винаги ще се разкрива нова светлина върху Божието слово за този, който е в жива връзка със Слънцето на правдата. Нека никой не стига до извода, че вече няма повече истини за разкриване. Усърдният, молец се търсач на истината ще намира скъпоценни лъчи светлина, които тепърва ще сияят от Божието слово. В него все още има пръснати множество скъпоценности, които трябва да бъдат събрани, за да станат притежание на остатъка от Божия народ. Обаче светлината не е дадена само, за да бъде сила за църквата, но и за да се пролее върху онези, които се намират в тъмнина.“ *Съвети за съботноучилищното дело*, с. 34.

а. Как можем да различим важното от маловажното? 2 Коринтяни 13:5; Тит 3:9 -11.

2 Коринт. 13:5: Изпитвайте себе си, дали сте във вярата; опитвайте себе си. Или за себе си не познавате ли че Христос е във вас, освен ако сте порицани?

Тит 3:9-11: А отбягвай глупавите разисквания, родословия, препирни и карания върху закона, защото те са безполезни и суетни. 10 След като съветваш един два пъти човек, който е раздорник, остави го, 11 като знаеш, че такъв се е извратил и съгрешава, та от само себе си е осъден.

„Макар да дава изобилни доказателства в полза на вярата, Бог никога не премахва всички оправдания за неверието. Търсещите кукички, за да закачат съмненията си, ще ги намерят. А отказващите да приемат и послушат Божието слово, докато не бъде отстранено всяко възражение - повод за съмнение, никога няма да стигнат до светлината.“ *Великата борба, с. 527.*

б. Какви благословения ще получат смирените? Яков 4:6, 10; 1 Петрово 5:6, 7.

Яков 4:6, 10: Но Той дава една по-голяма благодат; затова казва: „Бог на горделивите се противи, а на смирените дава благодат“. 10 Смиривайте се пред Господа, и Той ще ви възвишава.

1 Петр. 5:6, 7: И тъй, смирете се под мощната ръка на Бога, за да ви възвиси своевременно; 7 и всяка ваша грижа възложете на Него, защото Той се грижи за вас.

„Всяка моя нужда беше задоволена, гладът на душата ми бе заситен; сега Библията е за мен откровение от Исус Христос. Питаш защо вярвам в Исус? Защото за мен Той е Божествен Спасител. Защо вярвам в Библията? Защото съм чул чрез нея гласа на Бога, Който говори на душата ми.“ Ние можем да имаме в себе си убеждението, че Библията е истинна и че Христос е Божи Син. Знаем, че не следваме хитро измислени басни.“ *Пътят към Христа, с. 112.*

в. Как апостол Павел описва опитността на вярващия днес и в бъдещето? 1 Коринтяни 13:12.

1 Коринт. 13:12: Защото сега виждаме нещата неясно, като в огледало, а тогава ще ги видим лице с лице; сега познавам отчасти, а тогава ще позная напълно, както и съм бил напълно познат.

„В този живот ние можем само да започнем да разбираме удивителната тема на изкуплението. С ограничения си разум можем най-сериозно и усърдно да разглеждаме срама и славата, живота и смъртта, правдата и милостта, срещнали се на кръста. Но колкото и да напъваме ума си, не ще успеем да ги схванем напълно. Сега дължината и широчината, дълбочината и височината на изкупителната любов са смътно осъзнати. Изкупителният план няма да бъде напълно разбран даже и когато изкупените ще виждат, както са видени, и ще познават, както са познати. Но през вечните векове, пред удивения им и възхитен ум ще се разкриват все нови и нови истини.“ *Великата борба*, с. 651.

„Чрез вяра можем да погледнем в бъдещето и да се уловим здраво за обещанието, което Бог е дал за развитието на нашия интелект: човешките ни дарби и способности се съединяват с Божествените и всяка сила на душата бива доведена в пряка връзка с Източника на светлината. Можем да се радваме, че Бог в Своето мъдро провидение тогава ще разясни всичко, което ни е смущавало. Онези неща, които са изглеждали трудни за разбиране, ще намерят своето обяснение и там, където нашите ограничени умове са откривали само объркване и разбити намерения, ще съзрат най-съвършената и прекрасна хармония [1 Коринтяни 13:12 цитирано].“ *Пътят към Христа*, с. 112, 113.

5. ЦЕЛТА НА БОГ ЗА НЕГОВИЯ НАРОД

чет., 17 сеп.

а. По какъв забележителен начин Господ разгръща Словото Си днес, когато краят приближава? Откровение 10:2, 6, 7.

Откр. 10:2, 6, 7: И държеше в ръката си разгънатата книжка; и като положи дясната си нога на морето, а лявата на земята, б и се закле в живеещия до вечни векове, Който е създал небето и каквото има в него, земята и каквото има по нея, и морето и каквото има в него, че не щеше да има вече бавене, 7 но че в дните на гласа на седмия ангел, когато се пригответи да затръби, тогава щеше да се изпълни тайната на Бога, както Той е благовестил на Своите слуги, пророчите.

„Запечатаната книга не беше Откровение, а онази част от пророчеството на Даниил, която се отнасяше до последните дни... (Даниил 12:4). Когато книгата беше разпечатана, беше прогласено, че: „не щеше да има вече бавене“ (вж. Откровение 10:6). Книгата на Даниил сега е разпечатана и откровението, дадено от Христос на Йоан, трябва да стигне до всички жители на земята. Чрез увеличаване на знанието трябва да бъде подготвен един народ, готов да устои в последните дни.“ *Избрани вестии*, кн . 2, с. 105.

„Мнозина поддържат идеята, че книгата Откровение е запечатана и не желаят да посветят време за изучаване на нейните трудно обясними места. Казват, че те би следвало да продължават да гледат по-скоро към славата на спасението, а тайните, разкрити на Йоан на остров Патмос, не заслужавали толкова внимание. Но не така гледа Бог на тази книга...

Книгата Откровение разкрива на света това, което вече се е случило, което става днес и какво предстои да стане. Тя е за наставление на нас, върху които е дошъл краят на света и следва да се изучава с благоговейно страхопочитание...

Самият Господ разкри на Своя слуга Йоан тайните на книгата Откровение и възнамерява те да бъдат отворени за изучаване от всички. В тази книга са изобразени сцени, които са вече в миналото, и някои събития от вечен интерес, които се случват около нас; други от нейните пророчества няма да получат пълното си изпълнение до края на времето, когато ще стане последният голям конфликт между силите на тъмнината и Княза на небето.“
Библейски коментар на АСД [Коментари на Е. Г. Уайт], т. 7, с. 954.

6. Какво трябва да правят вярващите с изучаването на Писанията? 2 Тимотей 2:15; Йоан 7:17.

2 Тим. 2:15: Старай се да се представиш одобрен пред Бога работник, който няма от що да се срамува, като излагаш право словото на истината.

Йоан 7:17: Ако иска някой да върши Неговата воля, ще познае дали учението е от Бога, или аз от Себе Си говоря.

ВЪПРОСИ ЗА ЛИЧЕН ПРЕГОВОР

пет., 18 сеп.

- 1. Какво отношение трябва да имаме, за да разберем какво е истина?**
- 2. Обяснете защо не всички части на Писанието могат да бъдат напълно разбрани.**
- 3. Защо мнозина не желаят да приемат библейската истина?**
- 4. Какво ще намират винаги онези, които всъщност искат да се съмняват?**
- 5. Защо готовността да се покоряваме е необходима за осъзнаването на истината?**

Радост в Господа

ТЕКСТ ЗА ЗАПАМЕТЯВАНЕ: „Но радвайте се за гдето с това вие имате общение в страданията на Христа, за да се зарадвате премного и когато се яви Неговата слава“ (1 Петрово 4:13).

Препоръчително четиво: *Пътят към Христа*, гл. 13 „Радост в Господа“ (с. 115 -126 англ. изд.)

„Господ желае всички Негови синове и дъщери да бъдат щастливи, спокойни и послушни.“ *Пътят към Христа*, с. 124.

1. НОСИТЕЛИ НА СВЕТЛИНА

нед., 20 сеп.

а. Каква отговорност заяви Исус, че имат последователите Му в този свят? Матей 5:13–16.

Матей 5:13-16: *Вие сте солта на земята. Но ако солта обезсолее, с какво ще се осоли? Тя вече за нищо не струва, освен да се изхвърли вън и да се тъпче от хората. 14 Вие сте виделината на света. Град поставен на хълм не може да се укрие. 15 И когато запалят светило, не го турят под шиника, а на светилника, и то свети на всички, които са в къщи. 16 Също така нека свети вашата виделина пред човеците, за да виждат добрите ви дела, и да прославят вашия Отец, Който е на небесата.*

„Християните са поставени като факлоносци по пътя към небето. Те трябва да отразяват пред този свят светлината, с която ги е огрял Христос. Животът и характерът им трябва да бъдат такива, че чрез тях другите да могат да получат правилна представа за Христос и Неговото дело.“ *Пътят към Христа*, с. 115.

б. Какво трябва да бъдат вярващите за всички хора? Йоан 17:18, 23; 2 Коринтяни 5:20.

Йоан 17:18, 23: *Както Ти прати Мене в света, така и Аз пратих тях в света. 23 Аз в тях, и Ти в мене, за да бъдат свършени в единство; за да познае светът, че Ти си Ме пратил, и си възлюбил тях както си възлюбил и Мене.*

2 Коринт. 5:20: *И тъй от Христова страна сме посланици, като че Бог чрез нас умолява; молим ви от Христова страна, примирете се с Бога.*

„В лицето на всяко от Своите чедра Исус изпраща на света по едно писмо. Ако си Христов последовател, Той изпраща в твое лице писмо до семейството и улицата, където живееш. Обитавайки в теб, Исус желае да говори и на сърцата на хората, които не Го познават. Може би те не четат Библията или не слушат оня глас, който им говори от нейните страници; не виждат Божията любов, откриваща се чрез делата Му. Но ако си гистниски представител на Исус, може да стане така, че чрез теб те да бъдат доведени да разберат частица от Неговата доброта, да бъде спечелена обичта им за Него и да започнат да Му служат.“ *Пак там, с. 115.*

в. Кой е единственият начин, по който можем да изпълним тази мисия? 2 Коринтяни 3:2 -5.

2 Коринт. 3:2-5: Вие сте нашето писмо, написано в сърцата ни, узнавано и прочитано от всичките човеци; 3 и явявате се, че сте Христово писмо, произлязло чрез нашето служение, написано, не с мастило, но с Духа на живия Бог, не на плочи от камък, но на плочи от плът - на сърцето. 4 Такава увереност имаме спрямо Бога чрез Христа. 5 Не че сме способни от само себе си да съдим за нещо като от нас си; но нашата способност е от Бога.

2. БОЖИЯТА ДОБРОТА

пон., 21 сеп.

а. Коя е най-висшето засвидетелстване на Божията любов към Неговите чедра? Йоан 3:16; Римляни 5:6 -10.

Йоан 3:16: Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот.

Рим. 5:6-10: Понеже, когато ние бяхме още немощни, на надлежното време Христос умря за нечестивите. 7 Защото едва ли ще се намери някой да умре даже за праведен човек; (при все че е възможно да дръзне някой да умре за благия); 8 но Бог препоръчва Своята към нас любов в това, че, когато още бяхме грешници, Христос умря за нас. 9 Много повече, прочее, сега като се оправдахме чрез кръвта Му, ще се избавим от Божия гняв чрез Него. 10 Защото, ако бидохме примирени с Бога чрез смъртта на Сина Му, когато бяхме неприятели, колко повече сега, като сме примирени, ще се избавим чрез Неговия живот!

„Когато изглежда, че се съмняваме в Божията любов и не се доверяваме на Неговите обещания, ние Го безчестим и наскърбяваме Светия Му Дух. Как би се чувствала една майка, ако децата ѝ постоянно се оплакват от нея, като че ли не им мисли доброто, докато всъщност стремежът на целия

и живот е бил да се грижи за техните интереси и да ги утешава? Да предположим, че се усъмнят в нейната обич. Та това би разкъсало сърцето ѝ! Как би се чувствал който и да е родител, ако децата му се отнасят по този начин към него? И как може да се чувства небесният ни Баща, когато не се доверяваме на Неговата любов, подтикнала Го да отдаде единородния Си Син, за да имаме живот? Апостол Павел пише: „Той, Който не пожали и собствения Си Син, но Го предаде за всички ни, как не ще ни подари заедно с Него и всичко?“ (Римл. 8:32). И въпреки това колко много хора казват, ако не с думи, то чрез постъпките си: „Господ не мисли така лично за мен. Може би Той обича другите, но не и мен.“ *Пътят към Христа, с. 118, 119.*

б. Какво доказва, че Бог иска да даде на Своите деца всичко? Римляни 8:32.

Рим. 8:32: Оня, Който не пожали Своя Син, но Го предаде за всички ни, как не ще ни подари заедно с Него и всичко?

„Вие, които се чувствате най-недостойни, не се бойте да поверите своя случай на Бога. Когато отдаде Себе Си за греховете на света в лицето на Христос, Той се ангажира със случая по спасението на всяка една душа. „Онзи, Който не пожали Своя Син, но Го предаде за всички ни, как не ще ни подари заедно с Него и всичко?“ (Римл. 8:32). Не ще ли изпълни обещанията Си за милост, които са оставени за наше насърчение и укрепване?

Най-силното желание на Христос е да изкупи Своето наследство от властта на Сатана.“ *Притчи Христови, с. 174.*

в. Как може тази любов да бъде отразена в нас? 1 Йоаново 4:9 -12.

1 Йоан. 4:9-12: В това се яви Божията любов към нас, че Бог изпрати на света Своя единороден Син, за да живеем чрез Него. 10 В това се състои любовта, не че ние сме възлюбили Бога, но че Той възлюби нас и прати Сина Си като умилостивение за греховете ни. 11 Възлюбени, понеже така ни е възлюбил Бог, то и ние сме длъжни да любим един другото. 12 Никой никога не е видял Бога; но ако любим един другото, Бог пребъдва в нас, и любовта към него е свършена в нас.

„Християнските служители, успяващи в усилията си, трябва да познават Христос. А за да Го познават, трябва да познават Неговата любов лично. Тяхната годност като работници се измерва в небето чрез способността им да обичат, както Христос обичаше, и да работят, както Той работеше.

„...Да не любим с думи нито с език — пише апостолът, — но с дело и в действителност.“ Съвършенството на християнския характер се придобива, когато импулсът да помагаме на другите и да ги благославяме произти-

ча отвътре непрестанно. Атмосферата на тази любов, обгръщаща душата на вярващия, го прави благоухание от живот за живот и дава възможност на Бога да благославя труда му..." *Деянията на апостолите*, с. 551.

3. ИЗПИТАНИЯТА НА ХРИСТОС

вт., 22 сеп.

а. Какво характеризираше живота на Христос в Неговото дело за спасението на хората? Исая 53:10, 7.

Исая 53:10, 7: Но Господ благоволи той да бъде бит, предаде Го на печал; когато направиш душата Му принос за грях, ще види потомството, ще продължи дните Си, и това, в което Господ благоволи, ще успее в ръката Му. 7 Той беше угнетяван, но смири Себе Си, и не отвори устата Си; както агне водено на клане, и както овца, която пред стригачите си не издава глас, така Той не отвори устата Си.

„Животът на Христос беше живот на непрекъснато себеотрицание. В този свят Той нямаше дом, освен когато любезни приятели Му осигуряваха подслон като на странник. Той дойде, за да живее заради нас живота на най-бедните и да работи сред страдащите и нуждаещите се. Непризнат и непочитан, Той живееше сред хората, за които бе направил толкова много.“ *Служители на евангелието*, с. 42, 43.

„Сълзите на Божия Син се лееха не за Него самия, макар да знаеше добре накъде води пътят Му. Пред Него бе Гетсимания - сцената на предстоящата Му агония. Виждаше се също и Овчата порта, през която от векове се прекарваха животните за приношенията. Сега тя трябваше да се отвори и за Него, когато сам щеше да бъде „агне, водено на клане“ (Исая 53:7). Недалеч оттам се намираше Голгота - мястото на разпятието. Ужасен, непрогледен мрак щеше да се спусне над пътя, по който Христос скоро трябваше да поеме, отдавайки душата Си в жертва за грях. Но не размишлението за тези сцени хвърляше сянка върху Него в този час на радост. Не предчувствието за свръхчовешката агония помрачаваше несребелюбията Му дух. Той плачеше за обречените хиляди хора от Йерусалим - поради слепотата и ожесточението на тези, които беше дошъл да благослови и спаси.“ *Великата борба*, с. 18.

б. Какво по времето на страданията и процеса срещу Исус, Му даде смелостта и силата да завърши Своето дело? Исая 53:11; Евреи 12:2.

Исая 53:11: Ще види плодовете от труда на душата Си и ще се насити; праведният Ми служител ще оправдае мнозина чрез знанието им за

Него, и Той ще се натовари с беззаконията им.

Евреи 12:2: *Като гледаме на Исуса начинателя и завършителя на вярата ни, Който, заради предстоящата Нему радост, издържа кръст, като презря срама и седна отдясно на Божия престол.*

„Резултатът от борбата на нашия Спасител със силите на мрака е радостта на изкупените, отекваща през вековете за прослава на Бога. А стойността на всяка душа е толкова висока, че Отец е удовлетворен от платената цена. А и Христос е доволен, като гледа плодовете на Своята велика жертва.“ *Пак там, с. 652.*

„Често се казва, че Исус е плакал, но никога не е бил познат с това да се усмихва. Нашият Спасител наистина беше „човек на скърби и навикнал на печал“, защото сърцето Му беше отворено за всички човешки неволи. Но макар животът Му да бе живот на себеотрицание и помрачен от болки и грижи, духът Му не беше сломен. Лицето Му не носеше израз на скръб и недоволство, но винаги - на мир и ведрина. Сърцето Му бе извор на живот. Където и да отидеше, Той носеше спокойствие и мир, веселие и радост.“ *Пътят към Христа, с. 120.*

4. РАДВАЙТЕ СЕ ВЪВ ВРЕМЕНА НА ИЗПИТАНИЯ

ср., 23 сеп.

а. Когато изкушението застане пред вярващия, какво е предвидено, че да може той да надвие в тази духовна война? Ефесяни 6:11–18.

Ефесяни 6:11-18: *Облечете се в Божието всеоръжие, за да можете да устоите срещу хитростите на дявола. 12 Защото нашата борба не е срещу кръв и плът, но срещу началствата, срещу властите, срещу духовните сили на нечестията в небесните места. 13 Затова вземете Божието всеоръжие, за да можете да противостоите в злия ден, и, като надвиете на всичко, да устоите. 14 Стойте, прочее, препасани с истина през кръста си и облечени в правдата за бронен нагръдник, 15 и с нозете си обути с готовност чрез благовестието на мира. 16 А освен всичко това, вземете вярата за щит, с който ще можете да угасите всичките огнени стрели на нечестивия; 17 вземете тоже за шлем спасението и меча на Духа, който е Божието слово; 18 молещи се в Духа на всяко време с всякаква молитва и молба, бидейки бодри в това с неуморно постоянство и моление за всичките светии.*

„Всички си имаме своите изпитания. Имаме скърби, които едва носим, тежки изкушения, на които едва устояваме. Не разказвайте трудностите си на смъртни човеци, но занесете всичко при Бога в молитва. Направете свое правило никога да не изговаряте и една-единствена дума на съмнение или обезсърчение. Можете да сторите много за облекчаване живота

на другите и да подкрепите техните усилия с думи на надежда и свято насърчение.” *Пътят към Христа, с . 119, 120.*

б. Защо мнозина се колебаят между вяра и съмнение, когато са изкушавани и изпитвани? Какво би трябвало да сторят тогава? Матей 14: 28–31; Яков 1:2.

Матей 14:28-31: И Петър в отговор Му рече: Господи, ако си Ти, кажи ми да дойда при Тебе по водата. 29 А Той рече: Дойди. И Петър слезе от ладията и ходеше по водата да иде при Исуса. 30 Но като виждаше вятъра [силен], уплаши се и, като потъваше, извика, казвайки: Господи избави ме! 31 И Исус веднага простря ръка, хвана го, и му рече: Малове-рецо, защо се усъмни?

Яков 1:2: Считайте го за голяма радост, братя мои, когато падате в разни изпитни.

„Има много храбри хора, болезнено притиснати от изкушението, почти готови да се предадат в борбата със себе си и със силите на мрака. Не обезсърчавайте такъв човек в тежката му битка. Окуражете го с насърчителни думи на надежда и сила, които ще го подкрепят в неговия път. Така от вас ще се излъчва Христовата светлина. „...Никой от нас не живее за себе си“ (Римл. 14:7). Чрез несъзнателното влияние, което упражняваме над другите, те могат да бъдат насърчени и укрепени или пък - обезсърчени и да бъдат отблъснати от Христос и от истината.

Много хора имат погрешна представа за живота и характера на Христос. Мислят, че Той е бил лишен от топлина и слънчева светлина, че е бил строг, суров и лишен от радост. В много случаи цялата им религиозна опитност бива проникната от тези мрачни възгледи.“ *Пак там, с. 120.*

в. По какъв начин пътят на праведните бива озарен дори в разгара на изпитанията? Притчи 4:18; Филипяни 4:4.

Притчи 4:18: Но пътя на праведните е като виделото на разсъмване, което се развиделява, догдето стане свършен ден.

Филипяни 4:4: Радвайте се всякога в Господа; пак ще кажа: Радвайте се.

„Пътят може да е труден и да води стръмно нагоре и отдясно и отляво може да има капани. При странстването си по него може да ни се наложи да издържаме на тежък труд; точно когато сме уморени и копнеем за почивка, може да се наложи да продължим тежкия труд; или да се борим, когато сме изтощени; трябва да се надяваме, когато сме съвсем обезсърчени. Но с Христос като наш водач, все пак ще стигнем до желаното пристанище накрая. Сам Той е минал по стръмния път преди нас и го е израв-

нил за нашите нозе.

По целия стръмен път, водещ към вечния живот са разположени извори на радост, за освежение на уморените души.” *Мисли от планината на блаженствата*, с. 140.

5. НАШАТА НАГРАДА И РАДОСТ

чет., 24 сеп.

а. Кое обещание на Исус следва да бъде причина да се радваме и да възхваляваме нашия небесен Отец? Исая 41:10; Лука 12:32; I Петрово 4:13.

Исая 41:10: Не бой се, защото Аз съм с тебе; не се ужасявай, защото Аз съм твой Бог; ще те укрепя, да! Ще ти помогна. Да! Ще те подпра с праведната Си десница.

Лука 12:32: Не бой се, малко стадо, защото Отец ви благоволи да ви даде царството.

1 Петр. 4:13: Но радвайте се за гдето с това вие имате общение в страданията на Христа, за да се зарадвате премного и когато се яви Неговата слава.

„Не е Божията воля Неговият народ да бъде претоварен с грижи. Но Господ не ни мами. Не ни казва: „Не се бойте, по вашия път няма да има никакви опасности“. Той знае, че има изпитания и опасности и се отнася с нас открито и честно. Бог няма намерение да изведе народа Си във от този свят на грях и зло, но му посочва сигурно убежище.” *Пътят към Христа*, с. 122, 123.

б. Назовете някои други прекрасни обещания за мир и радост, които Исус е дал. Йоан 14:1-3, 27; 15:11; 16:20.

Йоан 14:1-3, 27: Да се не смуцава сърцето ви; вие вярвате в Бога, вярвайте и Мене. 2 В дома на Отца Ми има много обиталища; ако не беше така, Аз щях да ви кажа, защото отивам да ви приготвя място. 3 И като отида и ви приготвя място, пак ще дойда и ще ви взема при Себе Си, тъй щото гдето съм Аз да бъдете и вие. 27 Мир ви оставям; Моя мир ви давам; Аз не ви давам както светът дава. Да се не смуцава сърцето ви, нито да се бои.

Йоан 15:11: Това ви говорих, за да бъде Моята радост във вас, и вашата радост да стане пълна.

Йоан 16:20: Истина, истина ви казвам, че вие ще заплачете и ще заридаете, а светът ще се радва; вие ще скърбите, но скръбта ви ще се обърне в радост.

„Като гледаме към предстоящите борби, не можем да видим друго, освен трудности и смущения, но можем да погледнем онова, което вече е минало, както и онова, което ни предстои, и да кажем: „Дотук ни помогна

Господ“. „Нека дните ти да бъдат според силата ти“ (Втор. 33:25). Испитанието никога не ще превиши силата, която ще ни бъде дадена, за да го понесем. Тогава нека се заловим за своята работа там, където тя се намира, и да вярваме, че каквото и да дойде, ще ни бъде дадена сила, съответстваща на изпитанието.

Още малко време и небесните порти ще се отворят, за да приемат Божиите чеда; и от устните на Царя на славата ще прозвучи в ушите им като най-прекрасна музика благословието: „Дойдете, вие, благословени от Отца Ми, наследете царството, приготвено за вас от създанието на света“ (Матей 25:34)...

Предвид на това славно наследство, което може да бъде негово, „какво ще даде човек в замяна на живота си?“ (Матей 16:26).... Изкупената и очистена от греха душа, посветена с всичките си благородни сили на службата за Бога, притежава изключителна стойност. На небето в присъствието на Бога и святите ангели царува възвишена радост дори за една-единствена душа - радост, която се излива в песни на свят триумф!“ *Пак там, с. 125, 126.*

ВЪПРОСИ ЗА ЛИЧЕН ПРЕГОВОР

пет., 25 сеп.

1. Как всички - дори тези, които не са запознати с Библията - ще бъдат достигнати с истината?
2. Как Господ показва безграничната Си любов към хората?
3. Какъв беше източникът на увереност за Исус, когато трябваше да се изправи пред Своите страдания и смърт?
4. Когато ние сме изправени пред изпитания какво следва да си спомним, че ни е осигурено?
5. Какво би трябвало ежедневно да бъде в ума на вярващия?



ЗАЛЕЗ НА СЛЪНЦЕТО

ЮЛИ	АВГУСТ	СЕПТЕМВРИ
4 - 21:08 ч.	1 - 20:47 ч.	5 - 19:55 ч.
11 - 21:05	8 - 20:38	12 - 19:42
18 - 21:01	15 - 20:29	19 - 19:30
25 - 20:55	22 - 20:18	26 - 19:17
	29 - 20:06	

Корекция на залезите в минути
за някои градове в България (спрямо София)

Благоевград	+ 1	Плевен	- 5
Бургас	- 17	Пловдив	- 6
Варна	- 18	Разград	- 13
В. Търново	- 9	Русе	- 10
Видин	+ 2	Силистра	- 16
Враца	- 1	Сливен	- 12
Габрово	- 8	Смолян	- 6
Добрич	- 18	Ст. Загора	- 9
Кюстендил	+ 3	Търговище	- 13
Кърджали	- 8	Хасково	- 9
Ловеч	- 6	Шумен	- 14
Монтана	0		



Събота, 04.07.2026 г. е ден за всеобщ пост, за молитва, за лично освещение и за успеха на Божието дело.

Програма за сутрешно и вечерно богослужение ЮЛИ

Дата	Ден	Сутрешно богослужение	Вечерно богослужение
1	сряда	Изход 23:25	2 Солунци 1:11, 12
2	четвъртък	Исая 50:4, 5, 7, 8	Псалм 43:5
3	петък	2 Тимотей 3:1-5	Молитвен час
4	събота	Исая 58:2-9	Залез: 21:08 ч
5	неделя	Псалм 119:145-147	Тит 3:1, 2
6	понеделник	Ис. Навиев 14:7-14	Тит 3:3-7
7	вторник	Второз. 6:1,2	Тит 3:8, 9
8	сряда	1 Царе 10:6, 7	Левит 19:16-18
9	четвъртък	Ефесяни 3:20, 21	Деяния 16:30-34
10	петък	2 Тимотей 4:3-5	Молитвен час
11	събота	Псалм 95	Залез: 21:05 ч
12	неделя	Левит 18:4, 5	Колосяни 3:1-3
13	понеделник	Лука 5:4-11	Псалм 119:148, 149
14	вторник	1 Тимотей 2:1-5	Псалм 27:13, 14
15	сряда	1 Петрово 5:5-7	Откровение 21:1-7
16	четвъртък	Изход 34:5-9	Изход 34:5-9
17	петък	Второз. 30:19, 20	Молитвен час
18	събота	Псалм 96:1-9	Залез: 21:01 ч
19	неделя	Второз. 4:5-7	Марк 12:28-33
20	понеделник	Псалм 40:4, 5	Даниил 10:33-35
21	вторник	Изход 34:10	Исая 54:7, 8
22	сряда	2 Тимотей 1:13, 14	Исая 64:6-9
23	четвъртък	Еремия 33:6, 8	Пл. Ерем. 3:40
24	петък	1 Йоан. 3:2, 3	Молитвен час
25	събота	Псалм 100	Залез: 20:55 ч
26	неделя	Ездра 8:21-23	Второз. 4:7-9
27	понеделник	Изход 13:21, 22	2 Тимотей 3:13-17
28	вторник	Псалм 5:1-5	Ефесяни 6:10-14
29	сряда	Левит 6:12, 13	Исая 49:14-16
30	четвъртък	Притчи 10:3-5	Псалм 119:143, 144
31	петък	Лука 5:27-28	Молитвен час

АВГУСТ

Дата	Ден	Сутрешно богослужение	Вечерно богослужение
1	събота	Исая 58:12-14	Залез: 20:47 ч
2	неделя	Псалм 119:169-173	2 Тимотей 1:7-10
3	понеделник	Псалм 3:3-5, 8	Псалм 39:4-8
4	вторник	Притчи 16:20	Исая 59:20
5	сряда	Левит 20:23	Псалм 119:174-176
6	четвъртък	Евреи 12:25-29	Еремия 30:7
7	петък	Йоан 12:35, 36	Молитвен час
8	събота	Евреи 10:19-25	Залез: 20:38 ч
9	неделя	Второз. 30:9-11	Псалм 17:1-5
10	понеделник	Неемия 9:19-21	Матей 14:23-27
11	вторник	Псалм 119:122-125	Евреи 11:4
12	сряда	Числа 15:37-40	Исая 59:1, 2
13	четвъртък	1 Петрово 4:12, 13	Исая 3:54-58
14	петък	Галатяни 5:13, 14	Молитвен час
15	събота	Еремия 31:6,7,10,11	Залез: 20:29 ч
16	неделя	Второз. 8:2-5	Псалм 119:109-112
17	понеделник	Псалм 27:1-3, 5	Еремия 6:16
18	вторник	Псалм 119:57	Исая 51:6-8
19	сряда	Яков 1:2-4	Псалм 119:62-64
20	четвъртък	Галатяни 6:7-9	Римляни 2:6-81
21	петък	Еремия 10:1-3	Молитвен час
22	събота	Исая 45:22-25	Залез: 20:18 ч
23	неделя	Ефесяни 1:3, 4	Псалм 119:41-45
24	понеделник	Псалм 91:14-16	Йоан 4:23, 24
25	вторник	Лука 4:1-3	Исая 51:16
26	сряда	Притчи 28:6	Амос 4:12
27	четвъртък	3 Йоаново 11	Матей 14:23-27
28	петък	Притчи 14:22, 26	Молитвен час
29	събота	Неемия 9:12-20	Залез: 20:06 ч
30	неделя	Исая 50:4, 5	1 Царе 3:1-10
31	понеделник	Михей 6:6-8	Лука 13:24-27

СЕПТЕМВРИ

Дата	Ден	Сутрешно богослужение	Вечерно богослужение
1	вторник	Притчи 8:32-36	Исаия 63:7-9
2	сряда	Псалм 17:6-8	Левит 26:3, 4, 6, 12
3	четвъртък	Второз. 7:26	Псалм 51:9-12
4	петък	Лука 5:4-11	Молитвен час
5	събота	Исаия 54:1-8	Залез: 19:55 ч
6	неделя	Притчи 4:25, 26	Псалм 37:27-29
7	понеделник	Псалм 37:1-6	Исаия 40:6-8
8	вторник	Псалм 2:11,12	Ефесяни 4:21-24
9	сряда	1 Петрово 3:10, 12	1 Петрово 4:12-16
10	четвъртък	Матей 7:24, 25	Марк 11:25
11	петък	Филипяни 4:8	Молитвен час
12	събота	Псалм 48:9-11, 14	Залез: 19:42 ч
13	неделя	Псалм 84:11	Йоан 15:9-11
14	понеделник	Матей 10:29-31	1 Йоаново 1:1-3
15	вторник	Ефесяни 2:8-10	Исаия 57:14-15
16	сряда	Римляни 12:21	2 Коринт. 8:9
17	четвъртък	Йоан 15:5, 7, 8	Римляни 12:1
18	петък	Йоан 3:30	Молитвен час
19	събота	Второз. 7:6-15	Залез: 19:30 ч
20	неделя	Ефесяни 5:1-7	Псалм 121:3, 4
21	понеделник	Матей 7:7-11	Матей 24:32, 33
22	вторник	1 Коринт. 10:31	2 Коринт. 8:9
23	сряда	Йов 5:8-13	Римляни 12:1
24	четвъртък	Яков 4:13-17	Псалм 42:11
25	петък	2 Солун. 3:1-5	Молитвен час
26	събота	Матей 18:19-20	Залез: 19:17 ч
27	неделя	Ефесяни 1:3, 4	4 Царе 4:8, 9
28	понеделник	Колосяни 3:23-25	Римляни 8:38, 39
29	вторник	Второз. 6:1, 2	2 Петрово 3:18
30	сряда	Псалм 3:2-5	Псалм 149:1, 2, 4, 5